

Šestého vydání sešit prvý.

V Praze. Nákladem knižkupectví: I. L. Kober. 1861.

V Praze. Nákladem kněhkupectví: I. L. Kober. 1863.

Společenský zpěvník Český.

Šesté rozmnožené vydání.

Text

Nápěvy

uspořádal

Dr. J. Boj. Píchl.

Jos. Leop. Zvonař.

Má dceruško!

Jenom se modlvej
a pracuj a zpívej!

V Praze.

Nákladem kněhkupectví: I. L. Kober.

1863.

Statečnému

Studentstvu Českému,

naší naději.

Hle! ty milé, známé zvuky,
V novou kytku snešené
Přijměte z přátelské ruky
Na znamení lásky mé.

Ony již na klinu malý
Medem svým Vás kojily,
Jako nejdražší památky
Se srdcem se spojily.

Pěstujte je s vřelou péčí
Jako odkaz předrahý,
Věrný ohlas blahých chvílí,
Útěchu v čas neblahý!

Dr. J. B. Pichl.

Předmluva.

Účel sbírky této jest patrný. — Zábava jest důležitá kapitola v životě společenském vůbec; ona z jeho povahy svůj způsob bere a tímto způsobem svým opět naň působí. Odtud rozdílnost její u rozličných národův, rozličných společností ano i jednotlivců samých. Ano, nelze uprati, že zpěv vůbec, zde více, tam méně, prostředkem a velikou částí veškeré společenské zábavy bývá, což před jinými národy obzvláště a takřka u největší míře o lidu našem svou platnost má. Národ český jest národ *zpěvný* — věc to nejen u nás samých známá, ale i vůbec uznaná a zajisté povaze lidu našeho nemálo k chvále jsoucí.

Milerád si prodlí, kde se zpívá;

Není písní, kde zlý lid přebývá.

(Schiller.)

I máme také — mimo neocenitelný poklad písní národních — zpěvů hojnost dosti velikou, a bylo toliko třeba co porůznu bylo, shledati a v příhodnou sbírku složiti. To se tuto stalo — to jest účel a jediná skrovná zásluha sběratelova. —

Že sbírka tato nemůže býti úplná, samo sebou se rozumí: zpěvu rodí se den po dni nových, žeby doplňování ani nebylo

konce. Tomu však dá se poněkud vyhověti, když každý ke sbírce této několik prázdných listků si dá přivázati a buď vynechanými aneb nově zniklými písněmi ji doplňovati bude.

Soustavy v pořádku není tu šetřeno žádné, aby sbírka tím rozmanitější se stala, a ze zpěvů cizích přijaty jsou ty, které buď již takřka občanského práva u nás nabyly, buď pro svou výtečnost v skladbě známy jsou a jinak pro slušnou vhodnost svou zobecněnu býti skutečně zasluhují.

Toto šesté vydání „Společenského zpěvníka Českého“ v tisících a tisících výtiscích již rozšířeného nemálo jest *rozmuženo; nápěvy po próě hned do textu tištěné*, uspořádal co skladatel písní národních chvalně známý ředitel akademie Žofinské Jos. Leop. Zvonař.

Nedostatky a vady semotam se naskytly buďte, pro zajisté dobrý úmysl sběratelův, laskavě prominuty a opraveny.

Sběratel.

1. Kde domov můj.

Pro tři hlasy.

Andante con moto.

Fr. Škroup.

Kde do-mov můj? Kde do-mov můj? Vo-da hu-čí

The first system of musical notation consists of two staves. The upper staff is in treble clef and the lower staff is in bass clef. Both are in the key of D major (two sharps) and common time (C). The melody is written in a simple, folk-like style with eighth and quarter notes.

po lu - či - nách, bo - ry šu - mí po ska - li - nách,

The second system of musical notation continues the melody from the first system. It features a variety of note values including eighth, quarter, and half notes, with some notes beamed together. The accompaniment in the bass staff provides a steady harmonic foundation.

v sadě skví se ja - ra květ, zem - ský ráj to na po-

The third system of musical notation concludes the phrase. It includes a final cadence with a whole note chord in the treble staff and a corresponding bass line. The overall mood is peaceful and nostalgic.

hled; a to je ta krá - sná ze - mě, ze - mě če - ská

do - mov můj, ze - mě če - ská, do - mov můj!

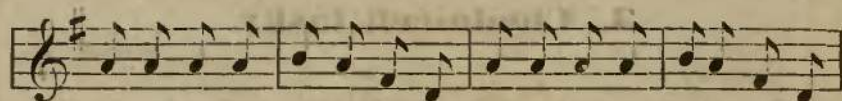
Kde domov můj? — V kraji znáš-li bohumilém — Duše útlé v těle cilem, — Mysl jasnou, znik a zdar, — A tu sílu, zdoru zmar: — To je Čechů slavné plémě, — Mezi *Čechy* domov můj!

Tyl.

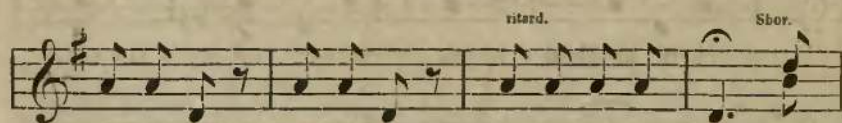
2. Společná.

Vorel.

Že pe - ní - ze svě - tem vlád - nou, sta - ré při - slo - ví;
že se ji - mi di - vy sta - nou, kaž - dý chla - pec vi;

s chu-ďa-sem je ny-ni a-men, ten jen a-by l -mal k -men:

 e-bro-ta, nu-zo-ta pa-tř  do kou-ta. „Jen

kdo pe-n -ze m , ať si na p -na hr , jen ten, jen

ten, ať si na p -na hr !“

Prijde-li kdo do hospody, — Třeba tulip n, — Ať se nenos  dle mody, — Vid t, jeli p n: — Šenk ř hned sejme  epi ku, — Vit  hosta, d  hubi ku: — Poru te, —  o chcete, — Vše dostanete. — Jen kdo penize m  a t. d.

Boh c z d -li o ruku — D v ete jak kv t, — Třeba jiř nosi paruku, — Hned je p pov d; — Matka mu hned pochlebuje, — Dceři d dka vychvaluje: — Toni ko, — Dceruško, — To je terni ko! — Jen kdo penize m  a t. d.

Proto mi vřdy d val radu — Star y kmotr Vit: — Kdo chce zh ru nosit bradu, — Žoldy mus  m t; — Ale kter y p na d l , — V kapse p tome souchoťe m , — Tomu d t — Kolikr t — Za den bařton t! — Jen kdo penize m  a t. d.

J. Marek.

3. Chodníček lásky.

Keisler.

Allegretto

Pěk-ně na chod - ní-ček sví - til mi mě - si - ček,

když jsem šel za svou mi - lou; jas - ně on mi

sví - til, ja - ko by byl cí - til bla - že - nost a

lá-sku mou, bla - že - nost a lá-sku mou.

Kradu se k okénku, — Klepu na milenku — — Ach, milá neotvírá! — Klepu ještě jednou, — Strachy tváře blednou, — Strachy duše umírá.

Oči, oči černé, — Což jste mi nevěrné? — Mne jste aspoň zklamaly, — Že mne i jiného — Jste do ráje svého — Jednou dobou lákaly.

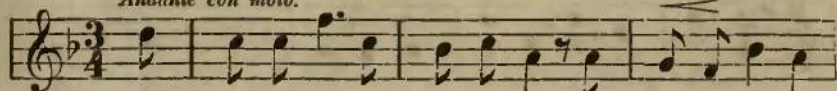
Smutně domů kráčím, — Chodník slzou máčím, — Měsíc naň víc nesvílí; — Svítí jen do háje, — Na hrob mého ráje, — Ach, můj žal víc necítí!

Chmelenský.

4. Vlastenka.

F. Škroup.

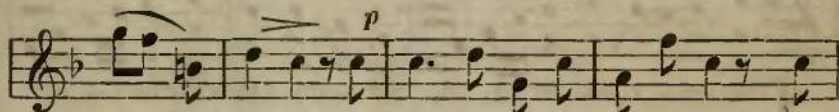
Andante con moto.

V Če - chách, tam já jsem ro - ze - na, vlasť má, ta krás - ná

ze - mě; mi - lá mi jest a vá - že - ná, mi - lé je -

ji mi plé - mě; a můj mi - lý, mi sou - ze - ný, v Če -

chách mu - sí být zro - ze - ný, a můj mi - lý, mi

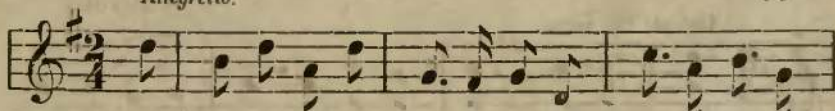

sou - ze - ný, v Če - chách mu - sí být zro - ze - ný!

Jiný nápěv.

Allegretto.

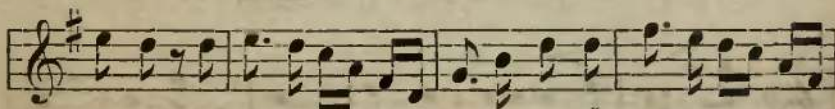
(?)

V Če-chách, tam já jsem zro-ze-na, vlasť má, ta krás-ná

ze-mě, mi - lá mi jest i vá - že-ná, mi - lé je - ji mi

plé - mě; a můj mi - lý, mi sou-ze-ný, v Če-chách mu-sí být

zro-ze-ný! V Če-chách mu - sí být zro - ze - ný!

Matička mne vychovala — Jen pro Čecha švarného — A chce, bych jen milovala — Vlastence horlivého: — Kdo můj chce býti milence, — Čech být musí a vlastenec.

Za řeč Čechů se nestydím, — Tať bývala jich sláva, — A každého nenávidím, — Kdo Čechem být přestává: — Kdo můj chce libat ruměnc, — Čech být musí a vlastenec.

Já mezi Čechy zrůstala, — Sestra mezi bratřimi, — A věrna jsem jim zůstala, — Chci žít, umřítí s nimi; — Protož i můj oblíbenec — Čech být musí a vlastenec!

Kamenický.

5. Společni.

Vác. J. Rosenkranc.

Allegretto.

Sed - ně - me si k sto - lu, bra - tři, přá - te - lé!

Pí - me a pak spo - lu pěj - me ve - se - lé! Hle jak vín - ko

per - ly há - zí! to nás spro - stí všech ne - sná - zí! če - ské ví - no

če - ský zpěv mat - nou nám roz - prou - dí krev.

Proč bychom na světě — Byli sloupové, — Když kolem nás květe — Kvítí májové? — Vždyť po nás se rády točí — Českých dívek modré oči; — Pějme chválu českých děv, — Ať slaví je český zpěv!

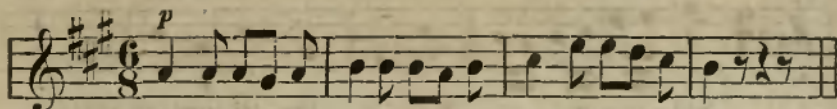
Aj, ty naše vlasti, — Matko rozmilá! — Tys do věnce slasti — Všecky vevila: — Zpěv a víno, děvče hezké, — To jsou dary země České; — Česká zem a český zpěv, — Toť jest rajské krásy zjev!

J. Marek.

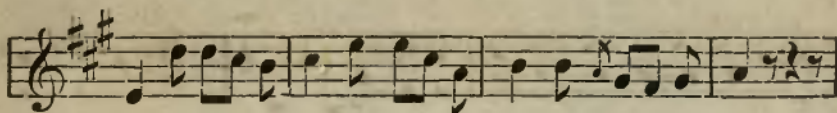
6. Ukolibavka.

Jos. Ryba.

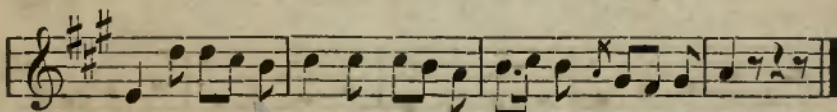
Andante.

Spi má zla-tá, bou-be-la-tá, spi má Rů-žin-ko!

Noc se blí-ží, o-či tí-ží sen, spi, div-čin-ko!

Noc se blí-ží, o-či tí-ží sen, spi, div-čin-ko!

Pan se žere, — Po cti dere, — Nespí starostí; — Panna bledá —
Hocha hledá, — Vzdychá milostí.

Lichvář sedí — Zlata hledí — Před zlým zlodějem; — Na daň
brouká, — Strachy kouká — Za svým krocejem.

Zrádné syny — Pro jich viny — Píchá v srdci had; — Bez
ouzkosti — Spějí ctnosti, — Byť jim hrozil kat.

Spi má zlatá a t. d.

V. Nejedlý.

7. Český sedlák.

(Zpívá se asi jako : „Na Bílé hoře.“)

Ty český sedláčku — Vychytralý ptáčku — Po zpěvu, po péří! —
Blázen kdo ti věří.

Sedlák jde z hospody, — Cesta mu nestačí; — Když přijde před
pána, — Což je hned jinačí!

Škrábe se za uchem, — Potírá si čelo, — Jakby půl dušičky —
Z něho vyletělo.

„Jemnost pan — tatínku! — Letos není loni — Já řku . . . .
toto vono — Bída nouzi honí.“

Před pánem stejská si, — Za vraty vejská si — Strčil urozenost
— S rozumem do kapsy.

Čelakovský.

---

8. Selská.

(Jako: Ty český sedláčku.)

Hej čeští sedláci! budou z vás jonáci, — Jen co sněm započne
tu svou těžkou práci. — Hej župy župy, budou z vás jonáci, — Hej
župy župy žup;

Brzy se to stane, stane se to jistě, — Neb tam budete mít zá-
stupce na místě. — Hej župy župy, stane se to jistě, — Hej župy
župy žup!

Nebude vám třeba kupovat si práva, — Nastane nám nová, bezou-
honná správa, — Hej župy župy, bezúhonná správa, — Hej župy
župy žup!

Slavný národ český zas nabyl svobody, — Při které zem Česká
rozkvěte jak z vody. — Hej župy župy, rozkvěte jak z vody, — Hej
župy župy žup!

Písmo má svobodu — má ji i vyznání, — A tak pravdě svaté
nikdo nezabrání. — Hej župy župy, pravdě nezabrání, — Hej župy
župy žup!

Prijde k právu svému zase jazyk český, — Nebudou prodávat
sedláka německy. — Hej župy župy, prodávat německy — Hej župy
župy žup!

Česká zem je svatá — to náš poklad drahý, — Stůjme za ní
pevně, držíme se jen Prahy! — Hej župy župy, držíme se jen Prahy, —
Hej župy župy žup!

---

9. Pocestný.

Jelen.

Je to chů-ze po tom svě-tě, kam se no-ha ši-ne;

sot-va pře-jdeš je-dny ho-ry, hned se naj-dou ji-né.

Je to chůze na tom světě, — Žeby člověk utek': — Ještě nezažil jsi jeden, — Máš tu druhý smutek.

Což je pánům! ti ve voze — Sedí pěkně v suše; — Ale chudý, ten za nimi — V děsti, blátě kluše.

Ej, což já dbám na té cestě — Na psoty a sloty, — Jen když já mám zdravé nohy, — K tomu dobré boty.

Však na pány v krytém voze — Také někdy trhne: — Jednou se jim kolo zláme, — Jindy vůz se zvrhne.

A krom toho — až své pouti — Přejedem a přejdem, — V jedné hospodě na nocleh — Pán nepán se sejdem.

Čelakovský.

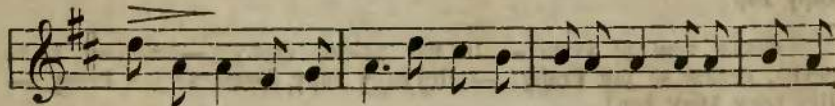
10. Chaloupka.

Jemně.

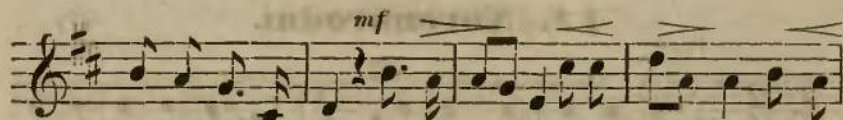
Rosenkranz.

Vy-sta-vím si skro-vnou cha-loup-ku, všec-ko či-stě ja-ko

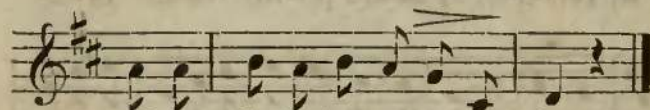
na sloup-ku, stro-mo-ví a křo-ví vů-kol ni bu-dou dá-vat

chlá-dek k ho-vě - ní. Od-tud ne-da-le-ko v há - ji be-síd-

ku si sple-tu z má-jí. Až to vše-cko řád-ně do-ve-du,

pak tě dív-čín-ko tam po-vě - du.

V chlívkou bude s kozou kravička, — A u sroubku z drnu lavička,
— Stáj a ovčín v jednom pořadí, — Pod kolnou pak orní náradí; —
Stodůlka šest kroků záze, — Vúkol plot a kousek hráze. — Až to
tak vše řádně vyvedu, — Pak si tě tam samu přivedu.

Na dvorečku v kurník kulatý — Pro svou radost kvočně s kuřaty,
— Kachnám, husám i vši drůbeři — Sama hudeš sypat večeri; —
Něco pro dům, něco v Praze — Na trhu se prodá draze. — Až jen
já to všecko dovedu, — Pak si tě tam zrovna přivedu.

Na zahrádce mimo zeliny — Budou také vonné květiny; — V
podzim rozličného ovoce — Bude víc a víc rok po roce. — Ptactvo
bude v houští cvrčet, — A potůček veskrz hrčēt. — Jen až já to
všecko vyvedu, — Pak si tě tam do ní přivedu.

Jizbu sprostou, sklípek klenutý — Pro mléko a soudek přeprnutý,
— Z něhož, když k nám známý doskočí, — Žbánek čerstvého se na-
točí; — A v komůrce bude lůže, — V kterém se dvě směstnat může.
— Až to všecko řádně dovedu, — Pak tě do něho tam povedu.

Jestli se ti to tak zalíbí, — Pak tě hoch tvůj vroucně políbí, —
Pak se zeptá: budeš-li jej chtít? — Byť i o vše přišel, ráda mít? —
A tak potom budem svoji, — Pak nás žádný nerozdvojí. — Až to na
tobě též dovedu, — Pak si tě tam směle povedu.

Hanka.

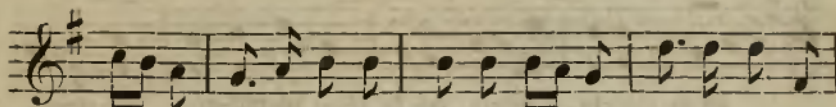
11. Novonárodní.

(?)

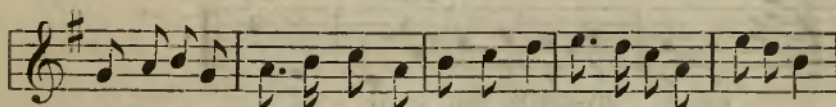
Vesele.

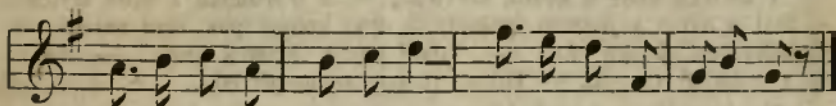
Nechť ve-le-bí Vlach své rá - je, du-bo-vé ať Ně-mec

há-je: my chvá-li-me s lás-kou pra-vou vla-sti na-še

nad Vl-ta-vou, slav-ná je-sti Če-ská zem! slav-ná je-sti Če-ská zem!

slav-ná je-sti Če-ská zem! slav-ná je-sti Če-ská zem!

Českým zpěvem Balt pohanský — Zákon uslyšel křesfanský; —
Českým mečem před Tatary — Obhájen byl rozkvět jarý — Osvěty a
svobody.

Dotud stojí pomník slávy — Nad Baltem i u Vltavy: — Tamto
Čech své voje čítal, — Zde domácí Umky vital — Otakar a Karel náš.

Čech byl první na půlnoci, — Co lil pravdy zář do noci — Kterouž
hájl Prokop statný — Jiří zastával udatný — Pro niž válčil český lev.

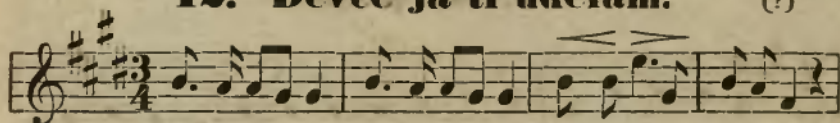
Aj kde píď je české země, — Oslaveno české plémě, — Vedeno
jen právem k boji, — Vydobyti vlasti svoji — Právo čest a svobodu.

Čeho otec nevydobil, — Čím svou vlasti neozdobil, — Po tom
syn udatně sáhá — Ať se svaté právo zmáhá! — Toť vlastenců
krásný cíl.

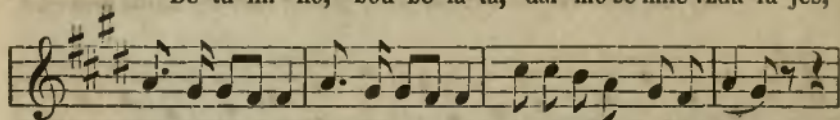
My strážníci na západě, — Věrní vlasti, věrní vládě, — Jen se
směle k svému mějme, — Na zlost nepřátel nedbejme, — Nemineť
nas blahý čas.

B. Peška.

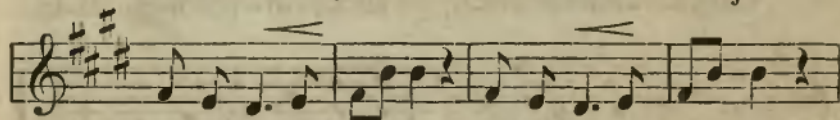
12. Děvče já ti udělám. (?)

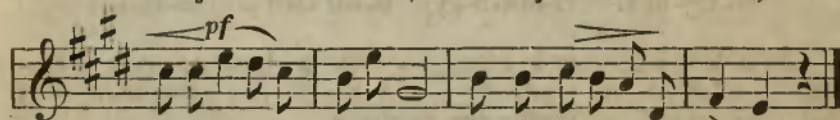
Bě-tu-lin-ko, bou-be-la-tá, dar-mo se mne vzda-lu-ješ,

dar-mo úst-ka rů-žo-va-tá zlí-ba-ti mi zbra-ňu-ješ :

známf já ča-ro - va-ti, dív-ky skro-co - va - ti,

děv-če, já ti u-dě-lám! děv-če, já ti u-dě - lám!

Čterolístky v jetelíčku — Dva si schvalně vyhledám, — Ty ti do nových střevíčků, — Bětulinko, tajně dám. — Za tvé upejpání — Nebudeš mít stání: — Děvče, já ti udělám!

Za klobouček mezi kvítí — Laskavce si zavěsim, — Tvá jak na mne pozasvítí — Očka, ním je poděsím: — Budou po mně číhat, — Zdaleka mne stíhat; — Děvče, já ti udělám!

Tu kdys v noci při měsíčku — Nastíral jsem s kapradí — Kapky rosné do hrníčku: — Ty mé bdění nahradí, — Těmi tebe skropím, — Bouři v tobě stropím; — Děvče, já ti udělám!

V mraveništi žabku chovám; — Až jen dobře vysmahne, — Haček z ní u sebe schovám, — Ten tě ke mně přitáhne: — Rádo, děvče, půjdeš, — Lahodit mi budeš; — Děvče, já ti udělám!

Tvému nyní usmívání — Potom já se budu smát; — Bez milosti, bez poddání — Na oko se budu zdát; — Pak tě tepry zpíle — Zlíbám, roztomilé — Děvče, to ti udělám!

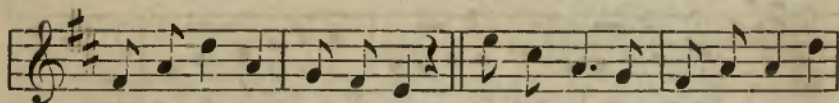
Čelakovský.

13. Mé písně.

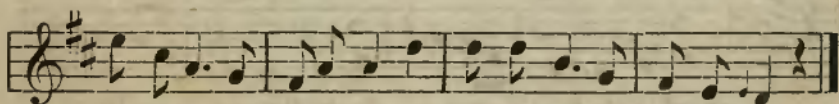
(?)

Pís-ně, dce-ry du-cha mé-ho, plo-dy srd-ce slo-van-ské-ho,

vás po-sí-lám do svě-ta, jdě-te, mi-lé, ti-ché dí-t-ky,

sbí-rej-te si ci-tů kvít-ky, ji-miž vlast je po-se-ta.

Jděte k hájům, jdete k sadům, — Jděte k chýžkám, jděte k hra-
dům, — Zapějte tam v pokore; — A kde se vám pyšni zdají — A
před vámi zavírají, — Zapějte jim na dvore.

Zaklepejte u všech dveří, — Někdo vám přec ucha svěří, —
Vždyť jste v české otčině; — Poslechne vás kmet i dítě, — Jinoch
v nádrech lásku cítě, — Dívka v sladké hodině.

Bude-li se k vám kdo znáti — A se českým hlasem pláti: —
Kdo vás poslal po vlastech? — Řekněte, že ten, co perly, — Zlaté
doly, králů berly — Nechce za cit, že je „Čech“!

Picck.

14. Čeština.

(?)

Odhodlané.

Pro tři hlasy.

Národní.

mf

Nu-že, nu-že, mi-li bra-tři! zpí-vej-me! kri-vý hled nás

mf

p *cresc.*

ne-od-stra-ší, ned-bej-me! Ať si hu - knou, kývnou, tu-

p *cresc.*

mf *f*

knou: My se drž-me ře-či na-ší, tře-ba pu-knou!

mf *f*

Čeština má libeznosti — Zděděné, — Lepotou a spanilostí —
Zplněné: — Neuhňavé, — Neiihavé, — Ani samou sladickostí —
Nešeplavé.

Naše není filifence — Strakatá, — Ani žádná tajtrlice — Hubatá ;
— Naše měrná — Není sběrná, — Od věků je milovnice -- Slávy
věrná.

Latinu a francouštinu — S vlaštinou, — Němčinu a židovinu —
S turčinou — Neokrádá, — V svém je ráda, — Ani pustou maďařinu
— Nezaprádá.

Proč se tedy ostýcháme — Češtiny? — Proč svou matku zapí-
ráme — Jediní? — Není zpěvná? — Není zjevná? — Proti hancům
slova máme — Hrdobněvná!

Úl.

15. Píseň Čecha.

Pro dva hlasy.

Kde můj je kraj, kde má je vlast? to jme - no

má nej - vět - ší slast! Ne - ní to blud, ne - ní to klam, zem

če - skou za svou vlasť že nám: ne - ní mi ze - mě ja - ko

ze-mě, hlas pří-ro-dy to vo-lá ve mně, a srd-ce mé vo-

lá s ple-sem, v Če-chách jen já že do-ma jsem.

Zde jsem zrozen a pěstován, — Od matky české odchován, —
Ta pod srdcem mě nosila, — Slzami lásky zrosila, — Zde léta jsem
prožil mladosti, — Zde rajske jsem zažil blahosti; — Protož volám
polem, lesem: — V Čechách, tu já jen doma jsem!

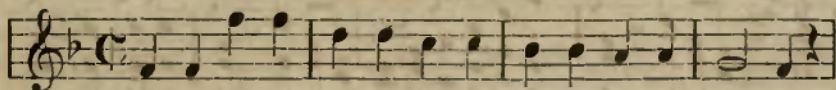
Zde jsem učil se Boha znát, — Co dítě otcem svým ho zvat; —
Zde můj vzděláván byl rozum — A zde je můj otcovský dům: — Na
něj mé oko rádo patří, — Zde sestry mé, tu moji bratři — Mne touha
lásky táhne sem; — U nich tu já jen doma jsem.

K nim stejný mrav a stejný zvyk, — K nim stejný mne volá
jazyk, — Jazyk to Jana, Václava, — Jejich odkaz a oslava: — Řeč,
již Lumír a Záboj zpíval, — Až Vyšehrad se tím ozýval, — Ta jest
posud i mým hlasem — Jen mezi Čechy doma jsem.

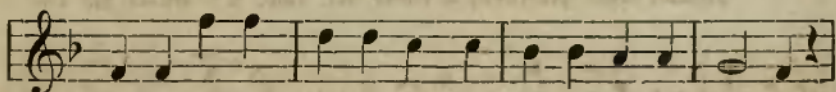
Zde jsou hroby praotců mých, — A v těchto prach svatý jejich;
— Mne duch jejich obletuje, — V snách libých se mi zjevuje; —
A v lůně té posvátně země — I já jejich ležet chci plémě. — Protož
není mi zem co zem, — A já v Čechách jen doma jsem! —

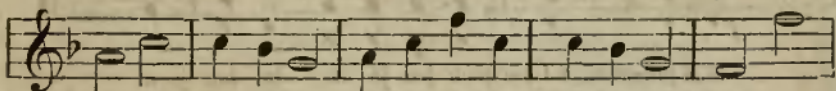
16. Nevěrná.

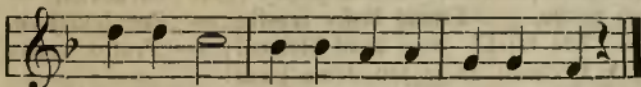
Sil jsem pro-so na sou-vra-ti, ne-bu-du ho ži-ti,

krás-né děv-če mi-lo-val jsem, ne-bu-du ho mí-ti :

Sí-ti, ne-ží-ti, mi-lo-va-ti, ne-vzí-ti; síl jsem,

ne-žal jsem, mi-lo-val jsem, ne-vzal jsem.

Tam nad mlejnem pod jesenem, — Na vysoké stráni, — Slibila mně má panenka — Věrné milování: — Věnc uvitý, — Prsten skvo-stně vyrytý — Od ní dostal jsem, — Přece děvče nevezal jsem.

Ústům jako z máku kvítí — Hubičky jsem dával, — V tílku jako labuť bílém — S větěrky jsem hrával; — Láskou plesal jsem, — Kudy chodil, vzdychal jsem, — noci nespál jsem, — Přece děvče nevezal jsem.

Ráno dřív než zvoník cinkal — Časně na klekání, — Šel jsem, abych ptáků slyšel — Ranní radování; — Šel jsem za lesem, — Ale ach, co spatřil jsem! — Celý strnul jsem, — Více děvče nechtěl jsem.

V rostlinách tam, střezech hustých — Děvče s jiným stálo; — On ji vinul, líbal, tisknul, — Děvče se jen smálo; — Já pak zvolal jsem: — Darmo v noci nespál jsem, — Sil jsem, nežal jsem, — Mi-loval jsem, nevezal jsem!

Polák.

17. Složno.

Veselo.

Slož-no, slož-no, brat-jo mi-la, po Sla-vi-ji slav-noj,

nek nas vo-di na-ša vi-la k zo-ri o-be-ća-noj.

Ko-rak, ko-rak, za ko-ra-kom, Sla-vjan žur-no za Slo-vja-kom,

— na bo-ji-šte za dom mi-li ajd-mo, ajd-mo pro-ti si-li

na bo-ji-šte za dom mi-li ajd-mo, ajd-mo, do bo-ja.

Napred, napred ajd Slavjane, — Iz duboke tmine — Danak nama
bjeli svane — Sva opakost mine, — Korak, korak a t. d.

18. Jonák z Miletína.

Vašák.

Já jsem jo-nák z Mi-le-ti-na, ne-vě-stu si hle-dám,

sem a tam dív-ky znám, kaž-dé ru-ku ne-dám.

Ač nenosím jako páni — V městech skvostné šaty, — Plátěná halena — Přec mne dobře šatí.

Mnohá slečna urozená — Po mně se ohlídá: — Kdo že jsem, odkud jsem, — Všetečně vyzívá.

Děd i otec Češi byli, — Což i chloubá moje: — Honosím se, nestydím se — Já za plémě svoje.

Nemám zlata ani stříbra, — Pole mám a louky, — Stodolu na dolu, — Dva velké palouky!

A k tomu jsem z Miletína, — Nevěstu si hledám; — Růženě, jiné ne, — Jiné ruky nedám.

Kamenický.

19. Píseň.

Energico (Opravdově).

F. Suchánek.

Je-ště na těch na-ších ho-rách pla-nou pur-pu-

ro- vé ré- vy, je- ště vrou i v na-ších ňa- drách

srdečně.

v zpěv-ném prou-du čes-ké zpě-vy; na-še ná-dra,

na-še zpě-vy hřej-me o-hněm na-ší ré-vy.

[: Je-ště jsme to sta-ré plé-mě, a ten ráj kol

na-še ze-mě :]

Ještě skrze česká nádra — A ty naše jaré oudy — Pnou se
hrdě, pnou se statně — Oné síly svaté proudy; — Ještě v našich ná-
drách pála — Břetislava ocel stálá.

[: Ještě jsme to silné a t. d. :]

Ještě strní v naše časy — Staré Slávy svaté hroby, — A ty
strní a již září — Jasně slunce příští doby: — Ještě pnou se naše
hory — A v nich svatých reků sbory.

[: Ještě jsme to slavné a t. d. :]

Nebeský.

20. Příčina pláče.

Něco uštipačně.

Vasák.

Pá - slo děv - čát - ko bí - lé hu - sič - ky, pa - souc tr -

ha - lo něž - né sl - zič - ky, sl - zič - ky na me - zi

tr - ha - lo, a pro - to jen stá - le pla - ka - lo.

Pěstovalo si růži děvčátko, — Mráz mu popálil mladé poupátko; —
Děvčátko pro růži plakalo, — Tože jest slzičky trhalo.

Opuštěný milý věrnou dívčinku, — Zamiloval si jinou panenku; —
Děvčátko pro lásku plakalo, — Tože jest slzičky trhalo.

Kamenický.

21. Divné věci.

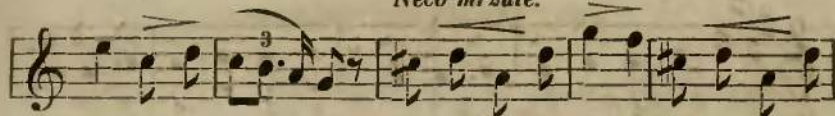
Klidně a prostosrdčně.

Vasák.

Když mne má ma - tič - ka cho - vá - va - la, mi - lost - ně na

Něco mrzutě.

mne se u - smí - va - la, div - ná věc, že ny - ní zle mne z to - ho

vi - ní, smě - je - li na mne se ně - kdo ji - ný.

Když mne na vodítkách vodívala, — Tu co stín za mnou jen cho - dívala; — Divná věc, že nyní — Zle mne z toho viní, — Když za mnou chodívá někdo jiný.

Když jsem bez vodítek chodívala, — Sama mne za ruku vodi - vala; — Divná věc, že nyní — Zle mne z toho viní, — Vede - li se - mnou se někdo jiný.

Když jest si na klín mě posadila, — Co se mých tváříček nahla - dila! — Divná věc, že nyní — Zle mne z toho viní, — Jestli mne pohladí někdo jiný.

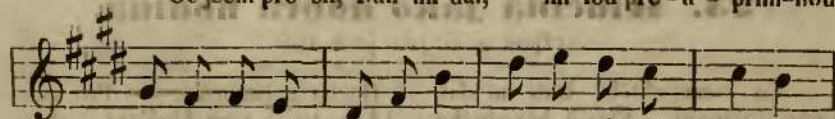
Kamenický.

22. Divčina jako dobrá hodina.

Al. Jelen.

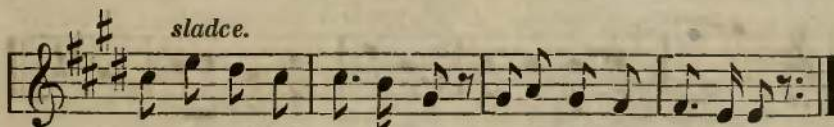
Oč jsem pro - sil, Bůh mi dal, mi - lou pře - u - přim - nou

z pou - hé lás - ky srd - ce by roz - dě - li - la se mnou;

(ach to je vám dív-či-na,) ja-ko do-brá ho-di-na!

Ach to je vám dív-či-na, ja-ko do-brá ho-di-na!

Dám-li se do skákání, — Hupky za mnou skáče; — Uroním-li slzičku, — Hned mi k vůli pláče: — (Ach to je vám dívčina) — Jako dobrá hodina!

Jestliže ji požádám — Někdy o hubičku — Říká: Vem si třeba pět, — Jsou tvoje Jeničku! — (Ach to je vám dívčina) — Jako dobrá hodina!

Ondyňo jsme v poledne — Pod lesíčkem stáli, — Modráčkové oči se — Sladce na mne smály: — (Ach to je vám dívčina) — Jako dobrá hodina!

Já řku: Hle, již měsíček — Skryl se mezi mraky, — Ona hned přisvědčila: — „A hvězdičky taky,“ — (Ach to je vám dívčina) Jako dobrá hodina!

Otčenášek v kostele — Za mne odřikává, — A teprva zdrávasek — Pro sebe nechává: — (Ach to je vám dívčina) — Jako dobrá hodina.

Nech moje štěstí mine, — Kudy noha kráčí, — Nech mi v poli se rodí — Trní a bodláčí: — (Opustím-li dívčinu) — Jako dobrou hodinu!

Čelakovský.

23. Klučina jako dobrá hodina.

(Zpívá se asi jako předešlá.)

Co jsem chtěla, Bůh mi dal, — Hocha upřímného, — Pro mne onby do moře — Skočil bezedného — [Ach, to je vám klučina] — Jako dobrá hodina!

Jestliže se zasměju, — Usmívá se taky; — Smutná-li jsem, hned vidím — V tváři jeho mraky: — (Ach, to je vám klučina) — Jako dobrá hodina.

Vedu-li své kravičky — Za les přes kopeček, — Jistě on tam stádečko — Pase svých oveček: — (Ach, to je vám klučina) — Jako dobrá hodina!

Ondyno jsme k večeru — S matkou v háji stály; — Větrkové od něho — Z kroví na mne vály: — (Ach, to je vám klučina) — Jako dobrá hodina!

V kostele když růžencem — Zbožně se modlívám: — U stolice na levo — Vždycky ho vidívám: — (Ach, to je vám klučina) — Jako dobrá hodina!

Viru sice s nadějí — Za sebe říkává, — Pro mne však, což větší jest — Lásku zanechává; — (Ach, to je vám klučina) — Jako dobrá hodina!

Nech si stěští kolkolem — Vyhledává jiné; — Nech i radost vše-liká — Příbytek můj mine: — (Jen když já mám klučinu) — Jako dobrou hodinu.

Jos. Breisl.

24. Lizinka.

Pro dva hlasy.

Mirně.

Musical notation for the first line of the song 'Lizinka'. It features a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a 3/4 time signature. The melody is written on a single staff with a piano (*p*) dynamic marking. The lyrics 'Lí-zin-ka ach, to je děv-če! to je rů-že roz-vi-' are written below the staff.

Musical notation for the second line of the song 'Lizinka'. It continues the melody from the first line on a single staff with a treble clef, one sharp key signature, and 3/4 time signature. The lyrics 'lú: mlé-ko, krev jsou je - jí tvá-řo, z očka pla-ne ne-bes' are written below the staff. A double bar line with repeat dots is at the end of the line.

zdá, kdo ji spa-tril, kdo ji zná, hned se mu o rá-ji zdá.

Lízinka — ach, to je děvče! — To je rajske stvoření; — Promluví-li neb zazpívá, — Jako stříbro to zvonívá; — Dech její jest — koření, — Ústa — kvitků spojení.

Lízinka — ach, to je děvče, — Jako z větru utkané! — V chůzi, v tanci jen se snáší, — Vděky, kam se hne, roznáší, — A to vděky neznané, — Pávaby nehledané.

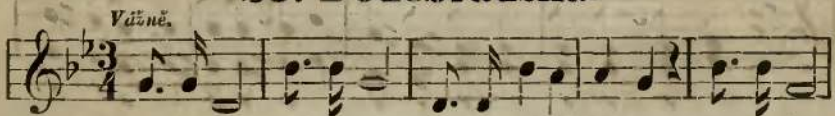
Lízinka — ach, to je děvče! — To je anděl vtělený; — Dobrá, vlídná ku každému, — A pobožná k Bohu svému; — Když poklekne k modlení, — Každý by se modlil s ní.

Lízinka — ach, to je děvče! — To je Češka upřímná: — Nestydí se mluvit česky, — Ach jak jí to sluší hezky! — „Oni“ nikdy neříká, — Každému hned zavyká.

Lízinka — ach, to je děvče! — To je blaženosti chrám! — To-li děvče nedostanu, — Radši mládencem zůstanu, — Ve věnci se pohřbit dám, — Sám a sám — ach, sám a sám!

J. Marek.

25. Poděbradská.

Mo-ra-vo, Mo-ra-vo, Mo-ra-vič-ko mi-lá! Co z te-be

po-chá-zí cha-sa u-šlech-ti-lá. Cha-sa u-šlech-ti-lá,

žá-do-sti-vá bo-je; a ja-ké to koň-stvo

ro-dí pŭ-da tvo-je!

Moravo, Moravo, — Moravičko drahá! — Proč se přidružješ — Úhlavního vraha?

Úhlavního vraha, — Pánbůh na to patří, — Že jsme my Čechové — Tvoji vlastní brátri.

Moravo, Moravo! — Tvá orlice pestrá — Byla našeho lva — Vždy upřímná sestra.

Vždy upřímná sestra, — Budiž jí i dále, — Máme hrdinského — I dobrého krále.

Moravo, Moravo, — Vždyckys při nás byla, — Ty jsi s námi první — Kalich Páně pila,

Kalich Páně pila, — Slávu vojny nesla; — Proč bys teď krkavci — V dravé spáry klesla?

Moravo, Moravo! — Neodkládej dále: — Máme hrdinského — I dobrého krále.

Z Hankovjch.

26. Strašáček.

Pro dva hlasy.

Nu-že bra-tři, v ko-lo sem! ať si tu za-pě-jem,

ať o-bla-ži mla-dou krev ví-no a zpěv;

na tram-po-ty je-ště čas, ty dost čas-ně naj-dou nás:

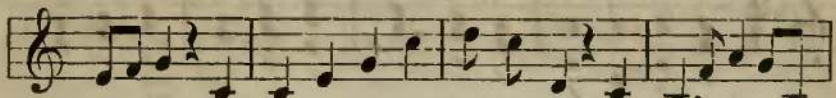

za-pěj-me, na-lej-me, na ho-di-ny ne-dbej-me.

27. Píseň Moravana.

Při-chá-zím při-mo z Mo-ra-vy sem k vám do Če-ské

ze-mě, do vla-sti sí-ly, o-sla-vy, mi-lé je-jí mi

plé-mě! Mi - lé mi jest! a Mo-ra-van i od Če-cha je

mi-lo-ván i od Če-cha je mi-lo - ván.

Jednoho těla oudové — Od dávné jsme památky; — Jsme bratři, jsouce synové — Naši slovanské matky! — Čech Slávy syn i Moravan, — Od jedné matky pěstován!

Ano, my národ jsme jeden — A jedno plémě silné; — Jeden kořen, jeden i kmen — My větve neoddílné: — Ten strom slovanský národ jest, — Z nás každý — jeho ratolest.

Svatou my jednu máme řeč, — Jeden jazyk mluvíme; — Pro něj my rádi půjdem v seč, — Život pro něj ztratíme; — Nás jedna krásná řeč pojí, — My jsme a zůstanem svoji!

Kde zápasil kdy český lev — Pro víru, vlast a krále, — Moravská vlála korouhev, — Byli jsme s vámi stále; — Nám král jeden a jedna vlast, — A stejný bol a stejná slast!

Čechů kdy k bitvě zazněl zpěv, — I nás se vojska lekla; — Kde Čech pro vlast vyléval krev, — I krev Moravce tekla. — „Milujme se; jsme jedna krev!“ — To heslo mé a můj to zpěv.

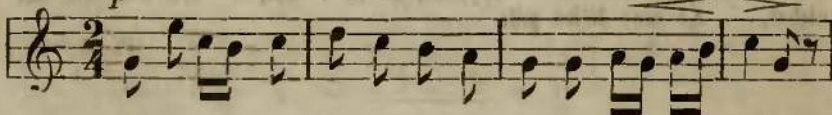
Chmelenský.

28. Máje.

J. L. Zvonář.

Něžně.

p

Můj mi - lý mi na let - ni - ce vsa - dil krás - né má - je,

Měsíc jako rybí oko — Do komůrky svítil, — Tu ho vidím u okénka, — Vím co pro mne cítil.

Na okénko klepe, volá: — „Dej mi jen hubinku!“ — Já se ale jako myška — Kryla pod peřinku.

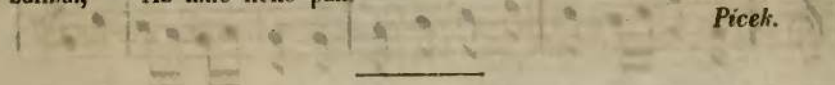
Pravé oko nad peřinkou — Dřímati se zdálo, — Levé ale pod peřinkou — Na něho se smálo.

On zas volá: „Tak nežízni — Je'en po rosince, — Ani včelka roztoužená — Po své medulince.“

V mé komůrce ale ticho — Jako v hrobě bylo, — Jen klepání srdce mého, — To mne vyradilo.

Dlouho volal, dlouho klepal, — Pak žebráček zmizel; — Mne však jeho hled milostný — K okénku pobízel.

Okénečko pootevru, — Myslím, že je v dáli, — On mne ale tak zulíbal, — Až mne líčko páli.

29. Kde děva má?

Lábler.

Zdlouha a něžně.

Kde dě-va má? Va-ne vě-třsk od Je-ště-ra, pě-je

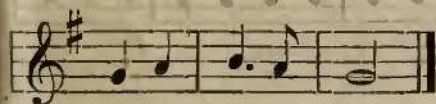
sla-vik z du-bu še-ra, ply-ne po-tok mo-dra-vý, ve-dle

stá-nek lá-ka-vý, a tam dlí ten an-děl krás-ný, an-děl

če-ský, dě-va má; a tam dlí ten an děl krás-ný, an-děl

če-ský, dě-va má!

Kde děva má? — Znás-li růži v českém ráji, — Když v příjemném květe máji, — Kde se kvítka jí klaní, — Ji jen čest a chvála zní: — A to její kraj ten krásný, — Blíže hor tam děva má.

Kde děva má? — Tam, tam v modré dálce žije, — A zde pro ni srdce bije, — Prahne touhou po drahé, — Ji zná z doby přeblahé; — Znání to jen sen je spasný, — Pravda tam, kde děva má!

Písek.

30. Píseň Slovanů.

Pro tři hlasy.

Polský nápěv.

Odhodlaně.

f

Hej, Slo-va-né, je-stě na - se slo-va-n-ská řeč ži-je,
po-kud na-še věr-né srd - ce pro náš ná-rod bi-je.

f

p *cresc.* *f*

Ži-je, ži-je duch slo-va-n-ský, bu-de žít na vě-ky!

p *cresc.* *f*

f

Hrom a pe - klo! mar-né va - še pro-ti nám jsou vzte-ky!

f

Jazyka dar svěřil nám Bůh, — Bůh náš hromovládny, — Nesmí nám ho tedy vyrvat — Na tom světě žádný; — I nechať je, kolik lidí, — Tolik čertů v světě: — Bůh je s námi — kdo proti nám, — Toho Perun smete.

Nechať také se nad námi — Hrozná bouře vznese, — Skála puká, dub se láme, — Země ať se třese: — My stojíme stále pevně, — Jako mury (stěny) hradné; — Černá země pohltí toho, — Kdo odstoupí zrádně.

31. Píseň českého sedláka.

(Jako: „Dívka z mlejna.“)

Já jsem švarný jonák český — Z (berounského) kraje, — Na mém poli pro každého — Dárek Boží zraje.

Zraje, roste pro každého — Čecha upřímného. — Jenž si podle zásluh váží — Stavu rolnického.

Hej ty pole, nadarmo by — Tobě rovné hledal, — A já bych tě za tisíce — Jiných polí nedal.

Políčko mé drahé, tě můj — Praděd ovorával, — Když si ještě prababičku — Moji namlouval.

Tebe, mé políčko zlaté, — Dědek můj osíval. — A když sil tu nebožlíček, — Vždycky sobě zpíval.

A můj otec, když o matky — Ruku se ucházel, — Přes ty louky, přes ty pole — Drahou doprovázel.

Já pak jsem, toť přec každý ví, — Otcův synek zlárný, — Pravý Čech a mé Andulky — Věrný hoch a švarný.

Rád si vážím rodu svého — A své holky hezké, — Svého stavu rolnického — A své vlasti České.

Sedlák jsem a zůstanu též — Věrným vlasti synem; — Mějme se jen rádi, bratři, — A pak nezahynem.

32. Oplata.

Fr. Škroup.

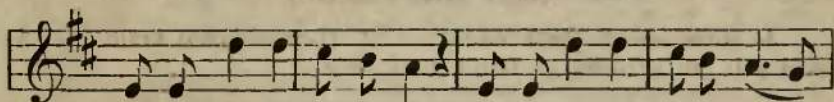
Allegretto.

Pod be-zem za je-zem s Ha-nou Je - ni - ček;

Ha-nič-ka sčí-ta-la, co je hvěz-di - ček;

Je-nik hvězd si ne-vší-mal, po tí-choun-ku a-le vzal

na tí-síc, ne-li víc, Ha-ně hu-bi - ček.

Hanička — Jenička — Z toho plisnila, — Pokutu velikou — Na něj složila; — Z náručí se vinula, — Z očka slzu vymula, — Nato se — V rákose — Hněvem ukryla.

Janeček — Holeček — Toho lituje, — Pokutu velikou — Splnit slibuje: — Nemešká i vrátí hned — Hubinky co sladký med: — Za to ho — Na novo — Hana miluje.

Písek.

33. Mařenka.

Má zla-tá Ma-řen-ko, po-zo-ruj to, když sto-jím

před fron-tem, jsem-li já to? Jak já u - mim bu-bno-vat,

a te-be Ma-řen-ko mi-lo - vat. Poč-kej jen, dej po-zor,

až na tě za-vo-lám: má zla - tá Ma-řen-ko, Má-řo!

čerstvě.

Má-řo! Ma-řen-ko roz-to-mi - lá!

Kdož by tě Mařenko — Nemiloval, — Vždyť jsi tak, jakby tě —
Vymaloval: — Červené tvářičky jak růže, — Kdož pak tě milovat ne-
může? — Počkej jen, dej pozor, — a t. d.

34. Divka ze mlejna.

Aug. Hošek.

Vesele.

Já jsem švar-ná dív-ka z mlej-na, všem ho-chům se lí-bím;

a - le žád-né - mu své srd-ce pře-ce ne - za - slí - bim.

Z Čá-sla-vi a ze Chru-dí-mi, z Tá-bo-ra i z Pís-ku

při-chá-ze - jí ná-mlu-vní-ci v Zá-po-toc-kou vís - ku,

při-chá-ze - jí ná-mlu-vní-ci v Zá-po-toc-kou vís-ku.

Jeden ústa obdivuje, — Druhý chválí oči, — A třetí se jako holub — Po mé nožce točí.

Čtvrtý ptá se pana otce: — Co as chystá pro mne? — Pátý ptá se paní-mámy: — Jak jsem správná v domě?

Deset jich po celém mlýně — Po mých ctnostech bádá, — Ale žádný se mne neptá, — Mám-li já ho ráda.

Přijďte, milí hoši, přijďte — Z celé České země, — Dostanete všichni prázne — Košíčky ode mne.

Jsem já švarná dívka z mlejna, — Všem hochům se libím; — Ale žádnému své srdce — Předce nezaslibím.

F. B. Trojan.

35. Plaché dívčiny.

V. Horák.

Proč se u - pej - pá - te, pla - ché dív - či - ny?
Proč se u - krej - vá - te, ja - ko ne - vin - ny?

Vímť já va-še spá-dy, že jste s ho-chy rá-dy;

proč se u-pej - pá-te, pla-ché dív-čí - ny?

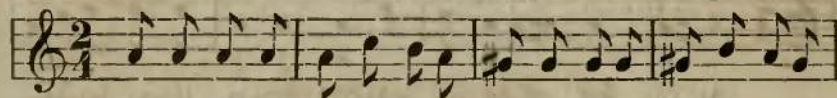
Znám já všechny vaše — Podvody a lsti, — Jimiž srdce naše —
Jenná střela mstí; — Známt vás milé holky, — Známt i vaše spolky,
— Znám já všechny vaše — Podvody a lsti.

Vždyť vy chodíváte — Jako ličeny — Námi pohrdáte, — Jsouc
v tom cvičeny; — A když žádný nejde, — Tu vás hrdost přejde, —
Tu pak chodíváte — Hořem sklíčeny.

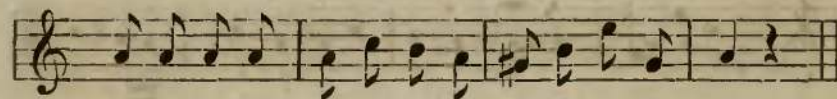
Jen se upejpejte, — Plaché dívčiny! — Jen se ukrejtejte —
Jako nevinný! — Vímť já vaše spády, — Že jste s hochy rády; —
Jen se upejpejte, — Plaché dívčiny!

Hanka.

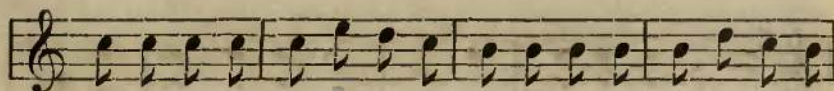
36. Kozák.

Krás-ná Mín-ko, mu-sím jí-ti, ach mé srd-ce bo-lest cí-tí,

da-le-ko od te-be bý-ti, Mín-ko roz-mi - lá!

Smut-ný den, až od-tud půj-du, smu-tně pro tě pla-kat bu-du,

v há-jích, ro-klích vo-lat bu-du: kde jsi Mí-nko má!

Nikdy se ti neodvrátí — Srdce, bude plápolati, — Pozdravení po-sílati — Z boje, Mínko má! — Kolik měsíců as mine, — Než tě hoch tvůj k srdci vine, — Ach, slyš, jak teď hořem hyne, — Zůstaň upřímná.

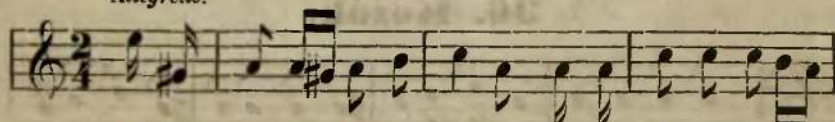
Mám svou Mínku opustiti, — A své líce bledé míti, — Radost všecku zapuditi, — Mínko upřímná! — Ve dne, v noci budu lkáti — A jim žel svůj žalovati, — Lidi všech se budu ptáti: — Kdo mou Mínku zná?

Hubě umlknou mé písně, — Oči mé se zamknou svisně; — Vrátím-li se však z té tísně, — Mínko, v slibu stůj. — Přijdu-li s jízvami v tváři, — Nechť i kvetoucí pleť září — Mladosti tvé trudnost maří, — Budu věčně tvůj!

Hanka.

37. Hanácká.

Allegretto.

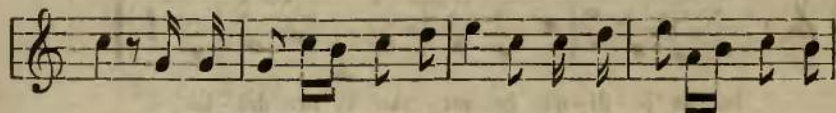
Aj, což na svě-tě mi schá-zí v kra-ju Ha-ny bo-ha-

tém? Děv-če rá-do oč-kem há-zí po klo-buč-ku ku-la-

tém. Tož můj klo-bú-ček he - zúč-ký, fin-tèn kví-tím, pen-tla-

mi; tož ka-bát můj ze-le-ňúč-ký, se žlu - tý-mi spon-ka-

mi, se žlu - tý-mi spon-ka - mi.

A což červené ty spodky, — Hezcích nemá jenerál; — Modrý plášť a černé botky, — Pás, jakby ho maloval.

Nač se starat o své pole? — Starost zbytečný je kříž; — Zase-ju-li oves v role, — Sklízím žito nebo rýž.

A mé koně, bujné koně, — Aj, proč by včil orali? — Zde dost pastev, honem pro ně, — Buďme jak jsme bývali.

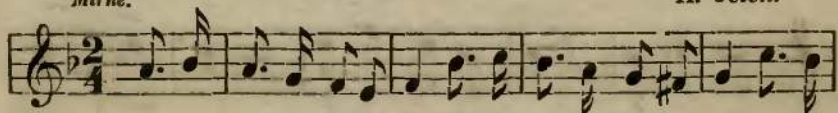
Tak to bylo jakoživo, — Tak vždy bude, já jsu jist: — Pastva, koně, děvče, pivo — To hanácký čtverolist.

Chmelenský.

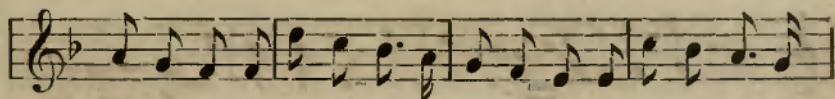
38. Zenuška.

Mírně.

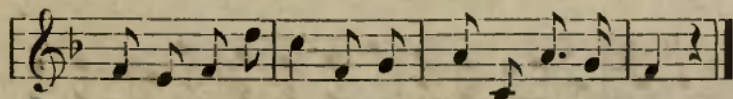
A. Jelen.

Má tys lá-ska je-di-ná, že-nuš-ko ty pře-dra-hú, již-to

srd-ce jsem vě-no-val, sni se tě-šil a ra-do-val; má tys

lás-ka je-di-ná, že-nu - ško ty pře-dra-há!

Zahrádenku krásnou mám, — Sil a sázel já v ní sám; — Nebe mi tam požehnal, — České kvítí rozkvétalo; — Zahrádenku krásnou mám, — Sil a sázel já v ní sám.

Což já o peníze dbám! — Jen když tebe, ženo, mám, — Můj poklad je láska tvoje, — Blaho vlasti, děti moje, — Co já o peníze dbám, — Jen když tebe, ženo, mám!

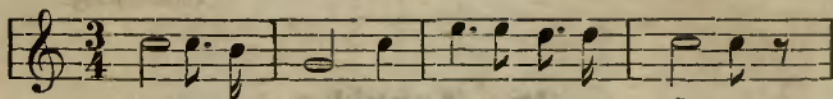
Ženo má, ty jsi můj ráj — Ať jsem stár, mně květe máj, — Ať šedivější mé vlasy, — S tebou žiju mladé časy; — Ženo má, ty jsi můj ráj, — Ať jsem stár, mně květe máj.

Vše, co já od Boha mám, — Věrně vlasti zanechám, — Ale ženuško má, tebe — Vezmu já s sebou do nebe: — V jedno spojil nás Bůh sám, — Samou tě zde nenechám.

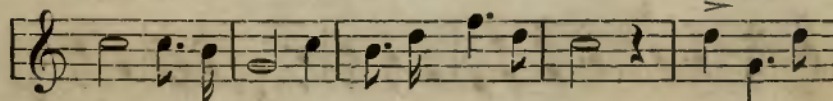
Jelen.

39. Na vlast.

Boildieu.

O vla-sti má, dra - há ty vla-sti Če - ská!

Tys bla-ho mé, tys róz-koš, chlou-ba má; tvé lů - no

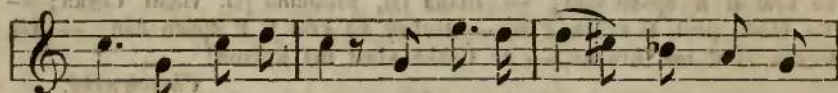
moc po-že-hna-la ne-bes-ká; hle, jak již nad te-

rit.

a tempo

bou to nej-pěk-něj-ší rá-no vy-sví-lá! Tu ples a

zpěv vždy za-zní-vá, tu lás-ka děv cnost šlech-tí-

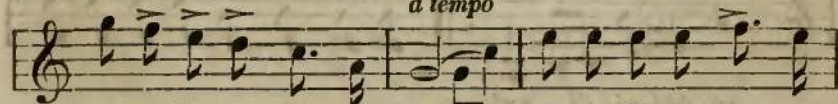
vá, to mo-je vlast, pře-krá-sná vlast to má Če-ská! Tu

rit.

ples a zpěv vždy za-zní-vá, tu lás-ka děv cnost šlech-tí-

a tempo

vá, to Če-ská vlast má krá-sná, je Če-ská vlast má

krá-sná, je Če-ská vlast má krá-sná.

3**

O vlasti má, slavná ty vlasti Česká! — Jeť slávy tvé památník Vyšehrad; — Ne Praha jen, mnohá i kaple veská — Ctné předky tvé slaví, nám ukazuje v lesku na sta vnad; — Tvé slávy květ, již zahlazen, — Vrací se zpět jsa omlazen — Tou láskou přátel tvých, ty vlasti má Česká! — Tvé slávy květ, již zahlazen, — Vrací se zpět jsa omlazen; — To Česká vlast má krásná, — Je Česká vlast má krásná.

O vlasti má, dobrá ty vlasti Česká, — Z těžkého spánku nově zbuzená! — Aj! plápolá ti láska zlatobleská, — Vyjasní líčko své, tvá sladká řeč kolem se rozléhá. — To štěstí přál ti světa Pán, — Dobrý že král ti k spáse dán; — Blahá jsi, přeblahá jsi, vlasti Česká; — To štěstí přál ti světa Pán, — Dobrý že král ti k spáse dán; — Jsi, Česká vlast má, krásná, — Je Česká vlast má krásná!

Chmelenský.

40. Husitská.

(Krov.)

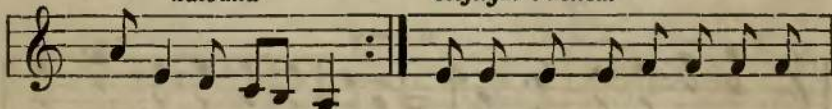
Pohodlně.

Těš-me se slad-kou na-dě-jí, že se vrá-tí dáv-né ča-
že nám o-pět za-ja-sně-jí če-ské me-če če-ské hla-

zdlouha

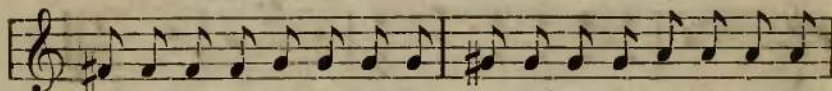
stejným ruchem

sy, dáv-né ča - sy!

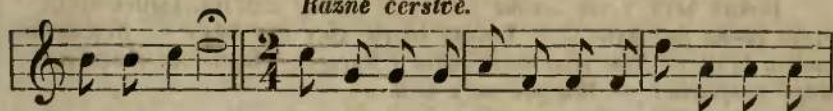
sy, če-ské hla - sy;

če-ský kroj ať kaž-dý ne-se

i vše o-by-če-je dáv-né, na-de vše-cko o - no slav-né

Rázně čerstvě.

sta-ro-če-ské: Mi-luj-me se, ne-dej-me se, vy-bij-me se,

zdloužeji.

na-pij-me se, mi-luj-me, na pij-me se, a pak vy-

zdlouha vážně

bij-me se! A-men! rač to Bo-že dá-ti! o-ro-duj za

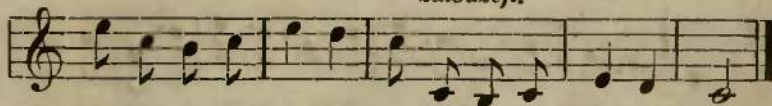
nás, sva-tý Vá-cla - ve, voj-vo-do če - ské zě-mě!

Rázně.

Mi-luj-me se, ne-dej-me se, vy-bij-me se, na-pij-me se

zdloužeji.

mi-luj-me, na - pij-me se, a pak vy - bij-me se!

Dokud krev v nás česká plyne, — Hrud zahrívá, (srdce silí), —
Slava česká nezahyne — Vzneše hlavu (lev náš bílý) — Nepřátelům
budem hráti — Tak jako medvědům v lese, — Budou oni tancovati,
Když zazpívám: — Milujme se a t. d.

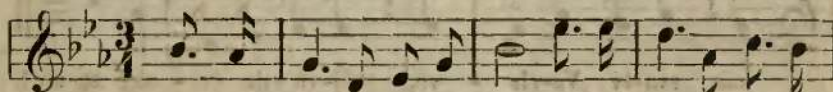
Sila naše skály láme — A pěst česká (hrůzu káže); — My se
podrobit nedáme, — Dokud vládnou (naše páže) — Ať se jak osyka
třeše — Hejno ošemetných vrahů, — Vykropíme jimi Prahu, — Zpí-
vajice: — Milujme se a t. d.

Svobodu jsme zas nabyli, — Hajme ji co (klenot skvělý), —
Bychom ji zas neztratili, — Buďme svorní, (buďme bdělí); — Ať se
český národ vznese, — Ať se radujou Čechové, — Ať i naši pravnu-
kové — Po nás pějou: — Milujme se a t. d.

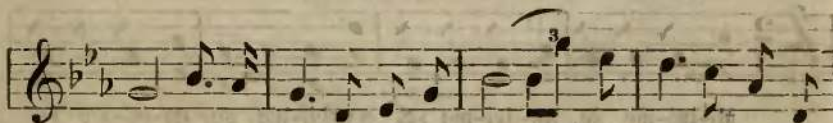
41. Pěvcovo loučení.

(Proch.)

Andante.

S če-ských hor za-zní-vá zpěv tak la - ho-dně v údo-

lí, že jak di - vu - mi - lý zjev z ři - še du - chů hla - ho -

lí. Jsou to lou-ky, jsou to há-je, kde se cti-val Svan-to-

cresc.

vit, a to ne-be la ty rá-je ne-mám ni-kdy — ni - kdy

zřít! O tak ješ-tě jed-nou k vám, če-ské ho-ry za-lé-

tám, o-braz váš do srd-ce zvu, a pak dá - le — dá - le

jdu; o-braz váš do srd-ce zvu, a pak dá - le — dá - le

jdu. Ach mé o - ko ho-řem has-ne, že mám ble-dat ji - nou

vlast; neb kde ply-ne La - be krás-né, tam jen věč-ná ky-ne

slast; neb kde ply-ne La-be krás-né, tam jen věč - ná ky-ne

slast, neb kde ply-ne La - be krá - sné, tam jen

věč - ná ky - ne slast!

42. Gaudeamus!

Andante.

Gau-de-a-mus i-gi-tur, ju-ve-nes dum su-mus;

post ju-cun-dam ju-ven-tu-tem, post mo-le-stam se-nec-tu-tem

nos ha-be-bit hu-mus, nos ha-be-bit hu-mus!

Ubi sunt, qui ante nos — In mundo fuere? — Vadite ad superos,
— Transite ad inferos, — Ubi jam fuere.

Vita nostra brevis est, — Brevi finietur, — Venit mors velociter,
— Rapiet nos atrociter, — Nemini parceretur.

Vivat academia, — Vivant professores; — Vivant membrum quodlibet, — Vivant membra quaelibet. — Semper sint in flore.

Vivant omnes virgines, — Faciles, formosae; — Vivant et mulieres — Tenerae, amabiles, — Bonae, laboriosae.

Vivat et respublica — Et qui illam regit, — Vivat nostra civitas, — Maecenatum caritas, — Quae nos hic protegit.

Pereat tristitia, — Percant osores, — Perat diabolus, — Quivis antiburschius, — Atque irrisores!

43. Poema eroticum.

(Jako: „Gaudeamus.“)

Dulce cum sodalibus — Sapit vinum bonum; — Osculari virgines — Dulcius est donum; — Donum est dulcissimum — Lyra ceu Maronum; — Si his tribus gaudeam, — sperno regis thronum.

In me Bacchus excitat — Veneris amorem, — Venus mox poeticum — Phöbi dat furorem: — Immortalem Phoebus dux — Comparat honorem; — Vae mihi, si tribus his — Infidelis forem!

Sed tyrannus jubeat: — Vinum dato! Darem: — Non amato virgines — Aegre non amarem, — Frange lyram, abjice — Pertinax negarem: — Lyram da, aut morere! — Cantans expirarem.

44. Černé oči.

J. Vorel.

Mírně.

Ne - ní žá - dné děv - ěo věr - né, kte - ré čer - né o - ěi má,

hned kaž - dě - mu na po - tká - ní ru - ku srd - ce po - dá - vá.

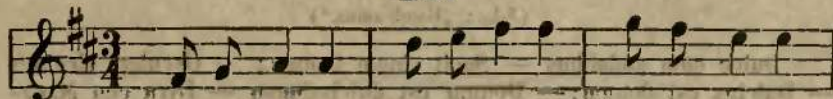
Kdyby děvče věrné bylo, — Které černé oči má — [tuf by ještě
podnes byla — Černooká Pinka má.]

Není však má a nebude — Nic si z toho nedělám — [Místo ni
si modrookou — A věrnější vyhledám.]

Půjdu tedy hned v neděli — Ke Bětunce Švandovic, — [Řeknu:
Chceli mne mít ráda — S Pinkou že již nemám nic.]

Kdyby pak i tato měla — Po čase mne ošidit — [Pak již nechci
žádné děvče — Co živ budu políbit.]

45.

Há-jek ja-ko mlé-ko kve-tl, Sla-vík zpí-val

jak na fla-ši-ne-tl. Kan-tor by to ne-do-ved'.

[Já tu stál a ona taky, — Koukali jsme spolu na oblaky] —
Dýchali jsme obadva.

[Měsíček jak mazaneček — Na nebičku špoulil svou hubičku] —
A čtyřerák se usmíval.

[Usmíval se víc a více, — Slavík zpíval písní na tisíce] — Měl
na nebi partesy.

[My tu spolu ještě stáli, — Smáli jsme se a jen jsme se smáli,] —
Smál se s námi celý svět.

[My tu spolu ještě stáli, — Smáli jsme se a jen jsme se smáli] —
Hi hi hi hi ha ha ha!

[Pěj slavičku svou písničku, — Ať veselo zde i na nebičku] — Za-
zpívej nám svatební.

46. Na basu.

(S průvodem basy.)

J. Vorel.

Allegro moderato.

Zpěv.

Basa.

Ba-so, ba-so, bruč! Ko-mu

srd-ce v tě-le, at se tě-ší smě-le, ská-ka-ti ho

uč! ská-ka - ti ho uč!

ská-ka - ti ho uč!

Jestli komu žluč — Kypí na jiného, — Vyhoukej ji z něho, —
Baso, baso, bruč!

Houkej, houkej, hluč! — Bruky tvé at brání — Všem u pomlou-
vání, — Baso, baso, bruč!

Baso, baso, zvuč! — Ať tu políbení — Dívky slyšet není, —
Baso, baso, bruč!

Hlukem toho muč, — Kdo se štítě noty — Bloudí do samoty, —
Baso, baso, bruč!

Do uší mu huč, — Jak vesel kdo bývá, — Věku používá, —
Baso, baso, bruč!

Macháček.

47. Břetislav.

F. Kníže.

Mírně.

Když mě-sí-ček spa-ni-le svi-til, vé-vo-da

Bře-ti-slav vstal; neb o-heň, je-jž k Ju-di-tě ci-til, již se v něm

dáv-no byl zňal, k Ju-di-tě dáv-no byl zňal.

Řka: Kdyby i za Rejnem byla — Predemuou ustraněna, — A kdyby ji nebesa kryla: — Judita musí být má, — Konečně musí být má!

Tak pravil a zabodnuv oře — S panoši ku Brodu jel, — Kde císař ve klášterním sbore — Dceru svou ukrytou měl, — Před nim ji schovanou měl.

Blíž kláštera v zeleném křovi, — Skryl kníže panoše své, — A přes hory, doly a rovy — Pospíchal k milence své, — Zabodal k Juditě své.

A ráno, když panny jsou pěly, — Břetislav v klášteře stál, — A z kůru když jíti se měly, — Priskočil, Juditu jal, — Milenku na koně vzal.

Tu panny se do křiku daly, — Stražníci pádili ven, — A dva za ním ve zbrani hnali, — Křičíce: Nepusťte ven, — Zavřete, nepusťte ven!

A na to hned zatáhli bránu — Řetězem přenáramným, — A hradní již chtěl mu dát ránu — Mečem svým napřaženým, — Na hlavu napřaženým.

A hradnímu rozrazil ledví, — S Jitkou se ku bráně hnal, — A
řetězy přeraziv ve dvě — S Jitkou se ku Praze bral, — S milenkou
ku Praze hnal.

Řka jí: A teď, milenko drahá, — Nyní jsi na věky má! — A Jitka
jsouc radostí blahá — Pravila: Na věky tvá, — Nyní jsem na věky tvá!

A nežli se večerní záře — Podruhé ukázala, — Již Pražanů ve-
selá tváře — Juditu uvítala, — Vládkyni uvítala.

Hukal.

48. Sladko umřítí.

Mírně.

Je-de mla-dík na svém ko-ni, je-de do bo - je:

vra-ný ko-nik ve-seř ská-če, a-le do-brá má-ti plá-če

rit.

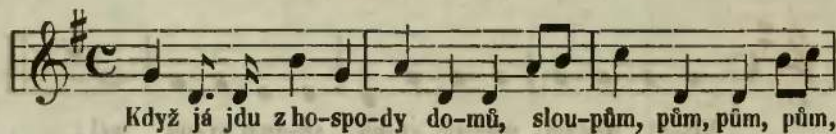
pro dí-tě svo-je, pro dí-tě svo - je.

Neplač, neplač, milá matko, — Pro syna svého; — On jen jede
tebe bránit, — Jede vlast i národ chránit, — [I Lenky věno.]

Přiklusám já zase k tobě — Na svém vraníku; — Nedá Čech se
snad zabítí, — Musí Lenka věnec vítí — [Mně i vraníku.]

Kdybych ale v kruté seči — Přec měl zajítí, — Pak netruchli,
milá matko, — Pomni, že je Čechu sladko — [Pro vlast umřítí.]

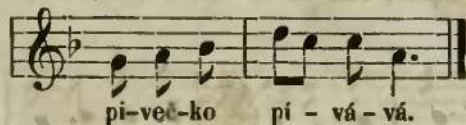
49. Kmotr Bumbal.

Na nohou státi nemohu, — Tu levou přes pravou, — Tu pravou přes levou, — Překládám jednu přes druhou.

Lidé se koukají oknem ven, — Mysleji, mysleji, — Mysleji, mysleji, — Mysleji — že jdou s medvědem; — A oni, a oni, -- A oni, a oni, — Oni jdou s kmotrem Bumbalem!

50. Připitek.

51. Adamovci.

Měl-tě A-dam se-dum sy-nů, se-dum sy-nů měl ;

ne-je-dli, ne-pi-li, je-nom tak-hle dě-la-li.

(Jeden dělá posuňky rozličné, ostatní všickni po něm.)

52. Česká mlénka.

Rozmarné.

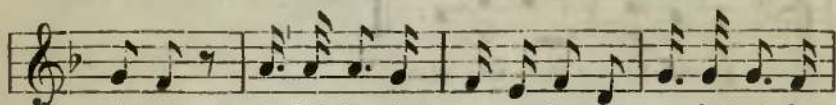
Polský nápěv.

Má mi-len-ka je dí-ven-ka pře-u-přím-ná,

ke všem vlídná, zbožná, hezká, zdar-ná Če-ška, hod-ná če-ské

vla-sti ; ja-ký div, že ne-po-ko-je za-kot-vi-la

v srd-ce mo-je. To se sou-ží, dar-mo tou-ží však po je-jí

lás-ce. Dě-vin-ko, mé sr-dín-ko, jak tě mi - lu - ju,

dě-vin-ko, mé sr-dín-ko, jak tě mi - lu - ju!

Má milenka — Je dívenka — Černooká, — Outloboká, — Čaro-
krásná, — Hvězda spasná — Mého živobyti. — Září skvoucí sic vy-
dává — Chladná při tom však ostává. — Vydej teplo, — Nejen
světlo, — Hvězdo žití mého! — [Děvinko, má hvězdinko, — Jak tě
miluju!]

Má milenka — Je dívenka — K milování, — K ulibání, — Růže
skvostná, — Přemilostná — Z ráje srdce mého. — Vnadnou vůni sic
prostrírá — Srdce přede mnou zavírá. — Rozkvitni se — V plné kráse,
— Růže z ráje mého! — [Děvinko, má hvězdinko, — Jak tě miluju!]

Ach, děvinko, — Mé srdínko, — Ukonejši — Nejvřelejší —
Touhu moji — Láskou svoji, — Spas mě, můj andilku! — Ty jsi
cherub žití mého, — Obraz blaha nebeského — Neb bez tebe — Jest
mi nebe — Pouze trapné snění! — [Děvinko, mé srdínko, — Jak tě
miluju!]

Bedřich.

53. Vlasta.

Vla-sta ze rů-ží u-vi-la věn-ce, chtíc zbraň o-

krá-šlit své-ho mi-len-ce, chtíc zbraň o - krá-šlit

své-ho mi - len - ce.

Přijde ke vojsku, sklopí očíny:—[Řekněte dobré vy mně lidinky.]

Zdaž mezi vámi není milého, — [Najdu-li, mluvte, Milvoje svého?]

On s pluky táh', kam Jasoň se chýlí; — [Ach! co nemám jej, má duše kvílí.]

Vadněte růže kolem ve věnci — [Svadne i Vlasta svému milenci.]

Chvilé bolestná, plná žalosti, — [Tys zkažila květ mé blaženosti.]

„Aj, ty nenajdeš u nás milého, — [V bitvě probodli Milvoje tvého.]

Rád pro tě dívko a vlast umíral, — [Pak se do věčné slávy ubíral.“]

54. Píseň lovčí.

V. Rosenkranc.

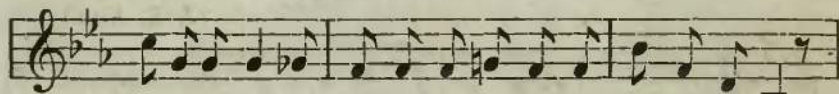
Žertově.

Do po-le, há-je, mu-ži, jo-ná-ci! ho-ni-ti

na-še je vy-ra-že-ní; na la-dě, pa-se-ce,

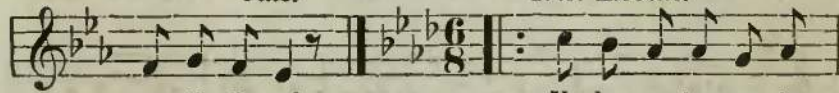
po-li a lou-ce ho-ni-ti na-še je po-tě-še-ní.

Do po-le, há-je, mu-ži, jo-ná-ci! ho-ni-ti na-še je

Fine.

Trio. Líbezně.

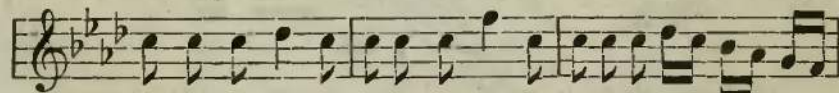

po-tě-še-ní.

U le-sa te-na-ta

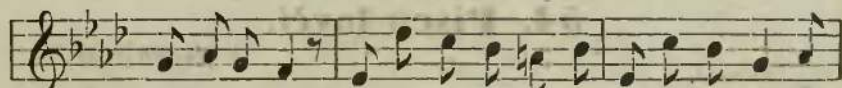

my po-lo-ží-me a u-vi-dí-me, co se la-pí,

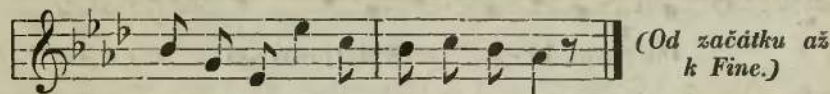

K u-tě-še-né-mu lo-vu se měj-me, lo-vi-ti na-še je

po-tě-še-ní. Na la - ně, je - le - ny si po-če - ká-me,

bě - hy za - jí - ci ne - po - mo - hou. —

55. Na vlast.

(J. B. Kittl.)

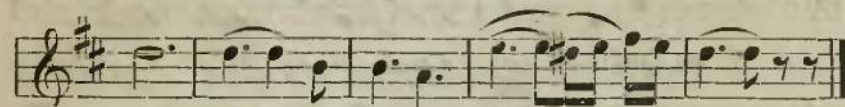
Vlast! ja - ké to slad - ké jme - no, ú - sty

lá - sky vy - slo - ve - no! To sva - té slo -

vič - ko vlast! He - slo mé a má je

slasť, he - slo mé a má je slasť!

Vlasti má, drabá ty máti! — Tím jmenem chci já tě zváti; —
Vlasti! ty jsi matka má! — Matka, — a já dcera tvá!

Tvou dcerou chlubím se slouži, — K tobě chci co k matce lnouti ;
— Láska mne s tebou pojí, — Rány osudné hojí.

Tvou chci láskou věčně pláti, — K tobě před světem se znáti, —
Všude tebe zastati, — Tobě věrna zůstatí.

K tobě co dcera se mílí — A co malku svou tě cítí, — Pro tě
horlit, o tě dbát, — Vše, co mám, v oběť ti dát.

Krev, co mé probíhá žíly, — Duševní, tělesné síly, — Tobě dám
i čela pot, — Svě zdravi a svůj život.

Přijmi pak v poslední době — Tvou dceru do hrobu k sobě, —
Nás ni smřf nerozdvoji, — Chci i mrtva být tvojí!

Dle Chmelenského.

56. Vystěhovanec.

(Jelen.)

Andante.

Za-svíř mi, ty slun-ko zla-té, na po-sled-ní z vla-sti

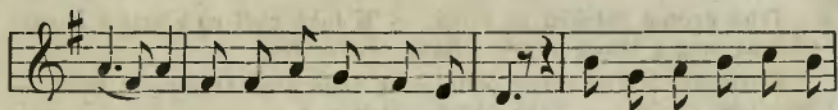
krok, za-hřej v pr-sou ci-ty sva-té, u-suš

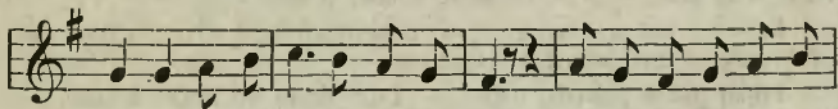
v o-čích sl-zi tok. Ne-za-zli mi, dra-há má - ti,

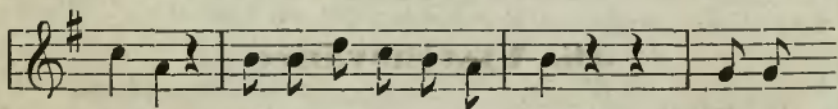
po-že-hná-ní své mi dej, ač ti mu-sím s Bo-hem

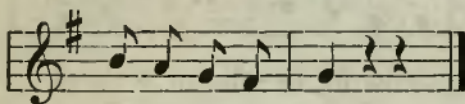
dá - ti, za sy-na mne vždy-cky měj. Za-svíť mi, ty slun-ko

zla-té, na po-sled-ní z vla-sti krok; za-hřej v pr-sou ci - ty

sva-té, u-suš v o-čích sl - zí tok, u-suš

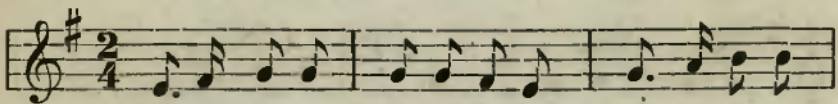
v o-čích sl-zí tok.

Květné luhy, hvozdy černé, — Nikdy vás již nespátřím, — Nikdy víc své děvče věrné, — Věrné druhy neuzřím. — Český hlahol, České zpěvy — Nebudu víc v duši ssát; — Toužit budu bez úlevy, — V cizině pro vlast svou lkát.

Villani.

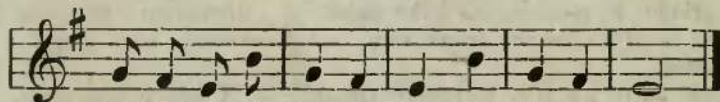
57. Hanák v úzkostech.

Jak so živ ne - za-po-me-no, jak se teh-dá

se mnou dě-lo : praj-ské ho-sar s dra-go-nem po-ve-da-le

že so bé-val špe-hó-nem, ach! špe-hó - nem.

Vzale mne na hexamente: — Pověz, pověz, lakramente — Flochte Hanák, švére nót! — A já decke po německe: Lebr Gott! — Ach lebr Gott!

Klanico od voza vzale, — Tře dvacétke ran mně dale, — Tře dvacétke a deset — A potom mě také chcele hoběset, — Ach! hoběset!

Já nepškna roženec loskám, — Veslyš, veslyš, smotně šoškám — K bohu mému v té době, — A te svaté krocefosko, pros za mě, — Ach! pros za mě.

58. Hanácká.

Při-ne-ste ni jen vo - jen-ské mon-dó-re a hned

ho-vi-dí-te, co bu-de z Jo-re; klo-bouk pre-mo-va-ný

ko-lem na vše stra-ny, Man-dě na vzdo-re.

Lepší je ostrohe noset na botó, — Nežli se chrtosef s mrchó robotó — Holstrn s pistolama, — Kabát s knollékama, — Nežli třef psoto.

Neni-li to hodno na vojno se dát, — Každý mi musí říkat: „pane soldát“; — Sedlák se pokoří, — Jak prindo do dvěří, — Bode se mne bát.

Když prindo k mozíce, na boko palaš, — Břenknem ostrohama jako Mikoláš; — Jóro řekne: trunk vain, — Šenkárovi: šenk ain, — Co nejlepší máš.

Oufkšout! Jóro jsu zde, hodstupte chaso! — A kdo nehodstoupí, tomu vyčešo; — Šenkář, vina nalej, — Ty moziko mi hrej, — Deškant i baso.

Nebodo já více na břucho lehat, — Ale jako páni za stolem sedat; — Šoške s jeletama — A hrách s oškarkama — Já bodo jídat.

Nebodo já více mluvit hanácke. — Ale bodo deškorovat německe: — Jura fon dr Veškov, — Onvait fon Prostějov — Cum lont moravské.

Počkej, nehovidiš mě Mando více, — Až já přeč pojedu na Turka hranice, — Do světa šírého, — A to dalekého — — Až do Skalice!

59. Pomilování.

Jelen.

Žertovně a rychle.

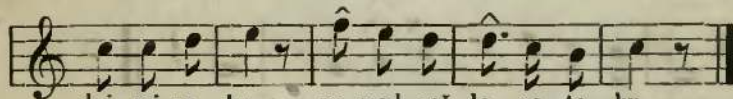
Na láv-ce nad po-to-kem lou-di-la čer-ným o-kem:

něco zdloužeji.

a tempo

Chlap-če můj roz-mi-lý, ne-buď tak zpo-zdi-lý, pojd za mnou,

dej mi ru-ku, ne-spad-neš do po-to-ku.

Poslechni mojí rady, — Půjdeme do zahrady; — Maličká zahrádka
— Rostou v ní jablátka, — — Já ti je, můj milý, dám, — Protože
ráda je mám.

Což pak tě polekalo? — Vždyť tu nic nevolalo, — Chlapče můj,
neboj se, — Jen ke mně připoj se! — Holoubek na stromu spí, —
Měsíc ho ze sna budí.

Měsíček, hvězdy taky — Tratí se mezi mraky; — Holečku, dobrou
noc, — Není žádná pomoc, — Nastává k rozchodu čas, — Ach, kdy
se sejdeme zas!

Čelakovský.

60. Milenka a růžinky.

A. Jelen.

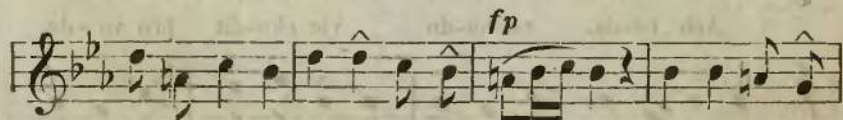
Zvolna.

Na o-kén-ku mé mi-len-ky stá-val strů-mek rů-žo-

vý; o-či dív-ky za-pla-ka-ly a hle rů-že

roz-kvé-ta-ly vy-dá-va-jíc vů-ně, vy-dá-va-jíc

vů-ně, Ja-ko-by se plá-ti chtě-ly, nač by am-brou

tempo I^{mo} *rit.*

la-kvit mě-ly, když mi-len-ka stů-ně, když mi-len-ka

fz

stů - ně?

Ó ty kvítí čarodějně, — Kde jsi vzalo síly své? — Jistě ji ti nebe dalo, — Aby děvče rozkvétalo — Užívajíc vůně. — Díky tobě vonné kvítí, — Milenka se lépe cítí, — Ale ještě stůně.

Ty růžinky přemilostné — Vadnou denně víc a víc, — Ale v tváři mé milenky — Rozkvétají zas růžinky — Utvořené z vůně. — Díky tobě, vonné kvítí, — Milenka se zdravou cítí, — Víc se nerozstůně.

Burgerstein.

61. Nevěrný milý.

A. Jelen.

Zdlouha žalostně.

p

Ach bě-da, ne-bu-du víc cho-dit pro vo-du,

pro vo-du, pro vo-dič-ku k stu-dán-ce při mě-síč-ku,

pro vo-du, pro vo-dič-ku k stu-dán-ce při mě-síč-ku.

Stáli tam za křovím, — Kdo, — to vám nepovím. — [Mluvili temným hlasem, — Líbal ji, — slyšela jsem.]

Srdce mé plakalo, — Jen se usedalo, — [Sila mne opustila, — Bolesť se na mne lila.]

Sám ty, milý Bože, — Polituj mé hoře, — [Upokoj lásku tu mou, — Smituj se nad ubohou.]

Přece tě, já to vím, — Můj milý oželím; — [Ale mé lásky k tobě — Přestanu želet v hrobě.]

Čelakovský.

62. Na zdraví.

Pro sbor.

Rázně.

K. Bendl.

Tenory.

First system of musical notation for Tenors. It consists of a single staff with a treble clef, a key signature of two sharps (F# and C#), and a common time signature (C). The music begins with a forte dynamic marking 'f'. The melody is composed of eighth and quarter notes, with some chords. The lyrics 'Zpí-vej-me si, při-pij-me si, sou-dru-ho-vé Slo-va-nův,' are written below the staff.

Zpí-vej-me si, při-pij-me si, sou-dru-ho-vé Slo-va-nův,

Basy.

First system of musical notation for Basses. It consists of a single staff with a bass clef, a key signature of two sharps (F# and C#), and a common time signature (C). The music begins with a forte dynamic marking 'f'. The melody is composed of eighth and quarter notes, with some chords. The lyrics 'Zpí-vej-me si, při-pij-me si, sou-dru-ho-vé Slo-va-nův,' are written above the staff.

Second system of musical notation for Tenors. It consists of a single staff with a treble clef, a key signature of two sharps (F# and C#), and a common time signature (C). The music continues from the first system. The lyrics 'zpí-vej-me si, při-pij-me si, bra-tří slavných kra-ja-nův.' are written below the staff.

zpí-vej-me si, při-pij-me si, bra-tří slavných kra-ja-nův.

Second system of musical notation for Basses. It consists of a single staff with a bass clef, a key signature of two sharps (F# and C#), and a common time signature (C). The music continues from the first system. The lyrics 'zpí-vej-me si, při-pij-me si, bra-tří slavných kra-ja-nův.' are written above the staff.

f Zpi-vej-me si hez-ky hluč-ně všec-ky pi-sně slad-ce zvučně,
f

ff ja - ko hla - hol pe - ja - nův!
ff ja - ko, ja-ko

2. Mělnického do pohárů — mužně, chaso, na zdraví, — mělnického do pohárů, — slaboch, kdo vše neztráví! — z každé kapky oheň zírá, — zlost a bázeň ona stírá, — vinko to vše zabaví!
3. Rázně pije, rázně bije — chasa naše zmužilá, — rázně pije, rázně bije — síla naše přečílá: — kde se rudi krve toky, — tam se staví České boky, — tamť je statnosť přemilá.
4. Polibme se, rozlučme se, — soudruhově Slovanův, — polibme se, rozlučme se, — bratří slavných krajanův, — až nás uspí klidnosť noci, — bdíti budou předkův moci, — pěvci našich pejanův.

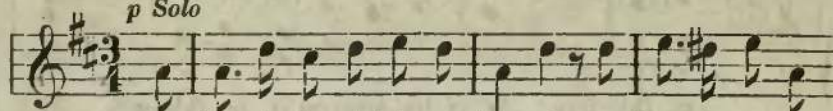
Václav Drozda.

63. Píseň společná.

Allegretto.

F. J. Škroup.

p Solo

Za dní mla-do-sti kdo ra-dost-né mo-dlám ci-zim se

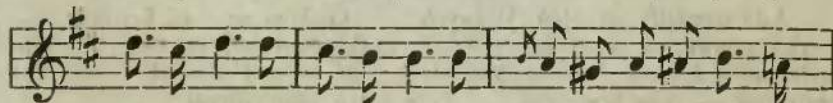
ne-ko - říš a k dce-ři ne-vin-né, mi - lost-né z ro-

du Če-ské-ho za - ho - říš! ho-tov s ní ži-vo-tem se

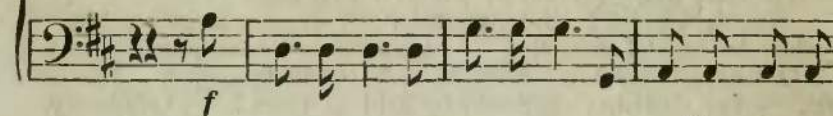
brá - ti, dar zdar-ných dí-tek vla-sti přá-ti, tys

bra-tr náš, tys bra-tr náš, ty v bla-hu svém se ne-zkla-

máš, tys bra-tr náš, tys bra-tr náš, ty v bla-hu svém se

f

Solo. Sbor.

ne-zkla-máš, ty v bla-hu svém se ne-zkla-máš, ty

v bla-hu svém se ne-zkla-máš.

Kdo pamětliv praotců slavných — Čechem se býti honoší, —
 Zvyků a práv jsa přítel dávných, — Znak porobenců nenosiš; — Kdo
 mělnické a žernosecké — Nad vlaské ctiš a nad německé: — Tys
 bratr náš, — Tys bratr náš, — Ty v lásce naší potrváš!

Kdo jazyk ten, co mocně hřímá, — Nebeskou dýše svobodou —
 A spolu sluch i srdce jímá, — Že rozplývá se lahodou, — Kdo jazyk
 Český od mladictví — Za nejdražší važíš dědictví: — Tys bratr náš,
 — Tys bratr náš, — Ty čistým ohněm plápoláš!

Kdo předků zápasy hrdinské — Zpěvem potomkům zvěstuješ —
 A v sady nehledě cizinské — Domácí krásy pěstuješ; — Radost a žel
 a sladkou tiseň — Kdo znaš vylíti v Českou píseň: — Tys bratr náš,
 — Tys bratr náš, — Pravý ty poklad v duši máš!

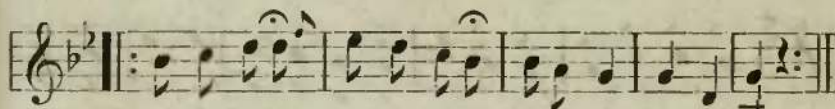
Kdo darů svých, kdo síly, statku — Přinášíš hojně v oběti, —
 Drahou by ozdobil tu matku, — Ji zvěčnil v lidstva paměti; — Kdo
 České louky, České háje — Za žádné nsměnil bys ráje: — Tys bratr
 náš, — Tys vlastence, — Sem tobě kvítí na věnce! Čelakovský.

64. Slovenská.

Zdrouha.

Bo-že muoj, ot-če muoj, ak je ten svet zmo-ta-ný!

Čo vy-sto-jí, čo vy-sto-jí u-bo-hý pod-da-ný.

Každý ho sužuje, — Platu nepopravuje, — Bo sa každý tak nazdáva, — Že večne panuje.

Jak sedlak tak i pan, — Každý musí umriť, — Každý musí v černej zemi — Uhnúť, uhnúť!

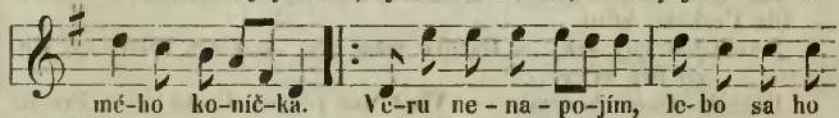
Vy pani zemani! — My jsme vaši poddaní, — My budeme v černej zemi — Srovnání, — srovnání!

65. Bojácna.

Vážne.

Ši-ro-ký jar-čok, by-strá vo-dič-ka, — na-poj mi mi-lá

mé-ho ko-nič-ká. Vč-ru ne-na-po-jím, le-bo sa ho

bo-jím, že som ma-lič-ká, že som ma-lič-ká.

Tvoj koník vraný, ostrokovaný — Pokopal by me podkovičkami, — Já bym nenarosla — A za muž nepošla — Mezi horami.

66. Děvče jako lusk.

Vašák.

Já jsem děv-če ja-ko lusk, rá-da bych se vda-la,
však ne-ra-da lec-ko-mus srd-ce své bych da-la. Ne-jsem,
ať to kaž-dý ví, z šlech-tičké-ho ro-du, spro-stě ša-ty
no-sí-vám, ne-pi-ju než vo-du.

To vodičku studenou — — Proto jsem vždy zdráva; — Víno
mozek pomate, — Voda rozum dává!

Mám dva vinky červené, — Šněrování troje, — Pantofličky zelené
— A střevíčky dvoje.

Bílé jsou co padlý sníh — Náramečky moje, — Kanafaska s faldama
— Dle Českého kroje.

Jako labuť bílý krk, — Růžové mám lice, — Vlasy bělavé co len,
— Oči — co dvě svíce.

Dobrého jsem chování, — Vlast má je zem Česká! — Zrostlá
jako jedle jsem, — Poctivá a hezká.

Aniž jsem kdy ospalá, — Časně ráno vstávám; — Než kohoutek
kokrhá, — Po dvoře běhávám.

Pracovité ruce mám, — Umím len vyplíti; — Jde to samo, —
počnu-li — Srpem trávu žíti.

Já jsem děvče jako lusk, — Ráda bych se vdala! — — Jeníček
je švarný hoch, — Toho bych si vzala.

Kamenický.

67. Hlídka na Vyšehradě.

Toužebně.

Solo.

Kol sva-té-ho Vy-še-hra-du by-strá ře-ka bě-ží,

by-strá ře-ka bě-ží, Na po-bře-ží po-de ska-lou,

Lev tam ve snách le-ží, Lev tam ve snách le-ží.

Leží hluboko ukrytý — [V pustém skály stínu], — A rodina lvíčků mladých — [Dřímá v jeho klínu.]

Ročně jednou však vystoupí — [Lev ze tmavých skrýší], — Toužebně zrak jeho bloudí — [Po rakouské říši.]

Smutně se ve skrýš svou vrátí — [I ve trudné snění], — Spěte, spěte, lvové mladí, — [Ještě čas tu není!] *)

Čekaná však když mu v dáli — [Jitra zář zasvítá], — Zařve lev, procitne jeho — [Rodina ukrytá.]

Radostí se zazelená — [Vyšehradská skála], — Mha se strhne, sláva Česká — [Stojí, kde dřív stála.]

Den nám nastal, probudte se, — [Vy mladiství lvové], — Na zbořených slávy chrámech — [Vystavte si nové!]

*) Tento řádek zpívá sbor šeptmo.

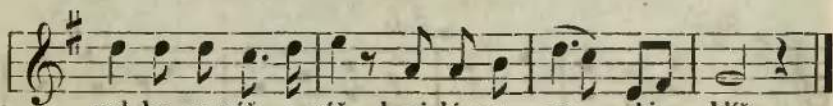
68. Touha.

Jdř. Pech.

Zdlouha a jemně.

Jak mne to lá-hne tam, vy jas-né hvěz - dy, k vám,

nad ho-ry výš a výš, k mi-lé-mu ne - bi blíž.

Tam se můj zvedá zrak, — Tam srdce pne se tak; — Vysoko nad ten svět, — Kéž možno zaletět!

Chtěla bych hned umřít — A tam, tam dále žít, — S drahými přáteli, — Co mi zde pomřeli!

M. Čacká.

69. Krumlovská.

F. Pivoda.

Rázně.

Hle, jak zka-li-chu se pě - ní, šfá - va Če - ská, čer - ve - ná;

ej - hle v bujném roz - pě - ně - ní, v to - ku rů - ž - o - vé - ho rdě - ní,

mi - losť dár - ce zje - ve - ná! mi - losť dár - ce zje - ve - ná!

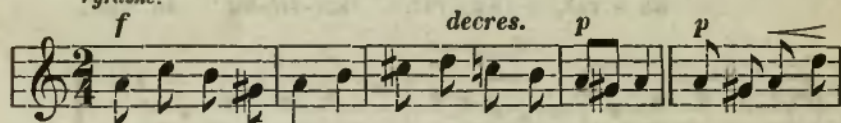
Sláva dárci, země spásě! — Onť nám Labe oslavil — Vsadiv zemi
ku okrásě — Révu, by v budoucím čase — (Vnuk na zdraví Karla pil!)

Nechť již koluje ta čiše, — S šfávou krvečervenou — A povznes-
še pohár výše, — K slávě slovanské té říše: — (Ať ji Češi vypijou)!

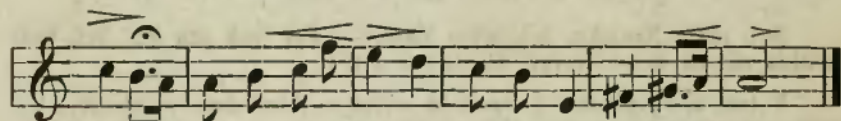
E. Vocal.

70. Nitra.*)

Výrazně.

Ni-tra mi-lá, Ni-tra, ty vy-so-ká Ni-tra! kde že sú te

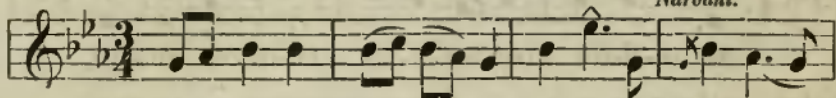

ča-sy, kde že sú te ča-sy, v kte-rýchsi ty kvi - tla?

Nitra milá, Nitra, ty slovenská máti! — Čo pozrem na tebe, musím
zaplakati. — Ty si bola někdy všechkých krajín hlava, — V kterých
tečie Dunaj, Visla i Morava; — Ty si bola bydllo krále Svatopluka, —
Keď tu panovala jeho mocná ruka; — Ty si bola svaté město Methu-
dovo, — Keď tu našim otcom kázau božíe slovo. — Včilek tvoja sláva
v tuoni skryta leží; — Tak sa časy meňá, tak tento svet beží!

71. Kuráž, Kuráž.

Národní.

Když jsem šel k svéj mi-lej, pes na mne vr - čel,

*) Nápěv jak jej podal H. Vojáček Všacký v „Čechoslovanských prstonárodních písňích.“

já mu dal kur-čič-ku, jen a-by ml-čel!

Ku - ráž, Ku - ráž, kur-čič-ku tu máš,

jen na mne ne-ště-kej, až půj-du od vás.

Ach moje Naninko, ach moje zlato, — Pes pak jen haf, haf, haf, nedbal nic na to — Kuráž, Kuráž — a t. d.

V tom starý pantáta z domečku vyšel — Honil mne po dvoře, řka, bych zas přišel; — Kuráž, Kuráž! Ty lásku neznáš, — Sic bys byl neštěkal, — až bych byl od Vás!

Vždyť jsem já neštěkal, já jenom vrčel, — Kdybych to byl věděl, radš bych byl mlčel; — Kuráž! Kuráž! kurčičku tu máš, — Jen na mne neštěkej, — až půjdu od Vás.

72. Cikánova pišťalka.

J. Vorel.

Náš ta-tí-ček ne-bož-tí-ček, le-da-cos vě-děl,

nám u-bo-hým ci-ká-ňa-tům nic ne-po-vě-děl. (U-měl pit,

u-měl hrát, měk-ce dě-lat, tvr-dě spát, za pět pr-stů pěk-né

vě-ci ku-po - vat).

Náš tatíček nebožtíček — O nás málo dbal: — Měl podivnou píšťaličku, — Nám ji nenechal; — [Kde však jej uctili, — Dobře mu zaplatili, — Div divoucí na své oči spatřili.]

Z kapsy vyndal píšťaličku — Oheň rozdělal, — Jak zapískal, všecky šváby — Z domu vyvolal; — [Musil šváb ze vrátek, — Napřed nebo nazpátek, — Potom dostal červeňoučký kabátek.]

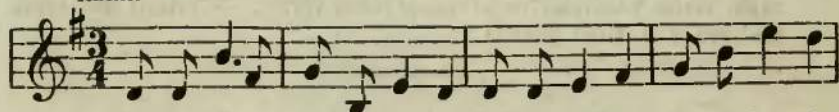
Jak zapískal na píšťalku — Po vsi, po městě, — Hned za ním německé myši — Byly na cestě: — [Musely vandrovat, — Podle něho tancovat, — S hráze chutě do rybníka hopcovat.]

Ach tatíčku nebožtíčku, — Kam jsi rozum dal! — Kdybys nám byl píšťaličku — Aspoň odkázal! — [Máme teď nouzi třít, — Mohli jsme se dobře mít, — V Čechách tak i na Moravě panský žít.]

Čelakovský.

73. Prachenská.

Rázně.

My jsme ho-ši od Šu-ma-vy, mla-dí ja-ko le-sy ja-ré,

prud-ší ja-ko proud Ō-ta-vy, ry-zí ja-ko zla-to sta-ré,

5*

a Bůh dá, a Bůh dá, že se lid náš za-cho-vá, a Bůh dá,

a Bůh dá, že se lid náš za-cho-vá.

2. Naše město na Otavě, poslední jest sídlo Čechů — věrné otcům malce Slávě, věrné vlasti bez oddechu, — [bratře můj! jaká slast! milovat a hájit vlast!]
3. Za námi kde zlatá stéžka k cizincům náš obchod vedla, — vyhy-nula mysl Česká, naši slávy hvězda zbledla, — [smutný kraj, smutný zjev! kde neslyšet Český zpěv!]
4. Neplač, bratře, že z těch krajů, co zalíval pot pradědů — vykou-zliv jim krásu rájů, letí blesky hněvných hledů — [bídny lid, bídný lid! co pro svůj rod nemá cíř.]
5. Však náš Český kraj ostatný, — bohatstvím nepožehnaný, — chová v lůně lid udatný, myslí svobodnou nadaný, — [kraji náš, kraji náš, Ty bohatství větší máš!]
6. Z Tvých měst vyšly mocné hlavy, Jan, král Jiří, Čelakovský, — Ty máš Zvíkov, Pracheň, Ráby a kolem nich lid rekovský, — [kraji náš, kraji náš! Ty oslavu větší máš!]
7. Dokud starým Svatoborem, nezatřesou mraky černé, — vlast ne-zajde cizím vzdorem, našet srdce vlasti věrné: — [vlasti má, vlasti má! srdce k Tobě plápolá.]

74. Píseň ponocného.

Tobiášek.

Bla-hý, kdo dle po-vo - lá-ní Bo-hu slou-ží, vla-sti své!

zde jej česť, tam smi-lo - vá-ní, mi-lo-sti-vě k so-bě zve.

Bla-há vlasť, kde po - vin-no-sti tí - že věr-ně ne - se

slu-ha ja-ko kní - že, tam spí věč-ně hřích a vi-na;

chval kaž-dý duch Ho-spo - di - na!

V sladkém snu teď odpočívá — Tělo, které zmořil den, — Kdo na lůžku leže živá, — Nejspíš hřích mu zkazil sen. — Blazí, kterým srdce tiše bije, — Mysl z hvězd jim ve snu věnce vije; — [Těmto přeju hlasným rohem: — Spěte, bratří, s Pánem Bohem!]

Právo dobré i zlé mívá — Černým rouchem kryta noc; — Nebe, peklo rozesílá — Mezi lidstvo svoji moc; — Běda, kdo se rouhá statkům, lásce, — Opustí ho s želem anděl strážce, — [Hněvát nebe každá vina; — Chval každý duch Hospodina!]

Teď spí také lež i váda, — Jen při lampě mudrc bdí; — Nejspíš, že se s Bohem hádá, — Když již v světě všecko ví! — — Jak se lekám, když kde světlo vidím! — Pročež bdícím zpěv svůj takto řídím: — [Opatrujte světlo, oheň, — Ať žádnému není škoden!]

Měsíc bledne, hvězdy hasnou, — Již vychází slunce zár; — Vstaňte, bratří, s myslí jasnou, — V potu broďte svoji tvář; — Nebudeť vám nebe dne vždy přátí, — Jednou budem dlouho, dlouho spátí — [Až pak zazní hlasným rohem: — Vstaňte, bratří, s Pánem Bohem!]

M. Příbyl.

75. Hasme!

J. Vorel.

Bra - tří, pí - me ná - poj ječ - me - no - vý! bez chu - ti vo -

da, ví - na je ško - da! Věr - te, vo - da trá - ví,

du - cha v nás u - dá - ví, sí - ly ne - dá, sí - ly ne - dá!

Pravte, bratří, proč tak luna bledá? — Slečna je z rodu, —
Snad pije vodu! — [Jen kdo pivo pívá, — Sílu si nalívá, — Duch
je nový!]

Bratří! pějme, každý píseň umí, — Jest nemá ryba, — Vody to
chyba! — [Žába proto kuňká, — Že jen vodu zuňká, — Zpěv neumí!]

Bratří! láska snad vám v srdci hoří? — Líce i zraky — Již
planou taky? — [Když se nehasívá, — Dále to hořívá; — Hasme!
hoří!!]

76. Vlastenská.

(Jako: „Hej Slované.“)

Vlasti své buď, Čechu, věrný, — Je to zákon Boží, — Vlast Tě
kojí, a když skonáš, — V lůno své Tě složí. — Darmo na tom světě
širém — Hledáš jiné vlasti, — Zde Ti žítí, zde umřítí — V rozkoši
i strasti.

To ta země, kde Tvých otců, — Tékla krev pramenem, — To ta
země ozdobená — Mnohým slavným jmenem; — Zde otcové boje vedli
— Za Tvůj národ drahý, — Zde Žižka i Prokopové — Potírali vrahy.

Když od věků pекel temno — Rozum lidský hnětlo, — Rozsvítli tu duch slovanský — Pravdy jasné světlo; — Čech byl ze všech za osvětu — Prvním mučedníkem, — Jirí král byl národních práv — Prvním bojovníkem.]

Svobodo, zde prápory tvé — Nejdřív zašuměly, — Zde v mučení z nás nejlepší — Za Vlast utrpěli; — Tolikerým protivenstvím — Hynul syn té země — Ale ještě nezlomeno — Stojí naše plémě !

77. Společenská.

Labler.

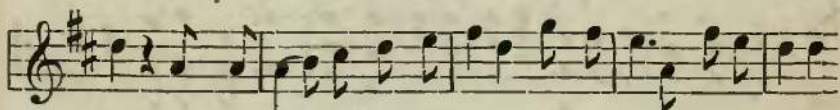
Solo.

Svor-nost jest ta moc-ná pás-ka, pou-tá vaz-bou rů-žo-

vou, z ní se přá-tel-ství a lá-ska prý-ští mo-cí o-bro-

vou : Svornost buď zde vobco-vání, ve ple-su a ra-do-vání,

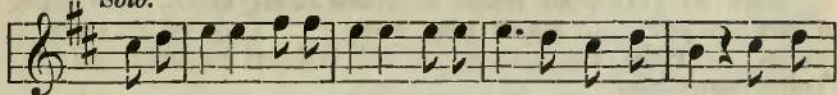
Sbor.

Svor-nost v na-šem ob-co-vání, ve ple-su a ra-do-vání.

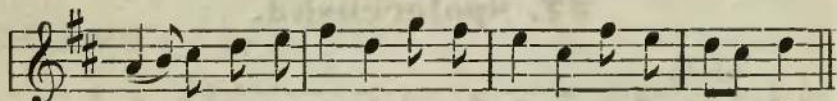
Solo.

Srdce jedno, duše jedna, buďž stá-lým heslem nám ; slavme

u-pří-mno-sti ze dna vho-vo-ru si lá-sky chrám ; na o-

blo-ze spo-leč-no-sti, svít nám hvězda u-přím - no - sti,

Sbor.

na o - blo-ze spo-leč-nosti, svít nám hvězda upřímnosti.

Česká zem, — to naše máti, — Chlouba naše, — Český zpěv, —
Kdo chce vlasti poctu vzdáti, — Zpěvem Českým jí to zjev ; — Vlast
je naše, my jsme její, — V zpěvu ať jí chvály znějí !

(Sbor.) Vlast je a t. d.

Kdo zde s námi plesu přeje, — Svornost nad vše miluje, — Če-
ským slovem písně píše, — Život vlasti věnuje : — Tomu číši podá-
váme, — Zdráv buď přítel ! zaplesáme.

(Sbor.) Tomu číši a t. d.

Srdce na rty — v ruce číše. — V zraky rozkoš pro věčnost, —
Ať proniká nebes výše — V hlasu vřelá upřímnost : — Zdráv buď,
Čechovi kdo přeje ! — Zdráv buď, kdo zde s námi píše ! (Sbor.)

Zdráv buď, Čechovi kdo přeje ! — Zdráv buď, kdo zde s námi píše !

Filípek.

78. Růže Tetinská.

(J. Vorel.)

Nad Be-roun-kou pod Te-tí - nem rů-že již se čer-ve-

ná; ve-dle strá-ně tam s vo-jí-nem dlí pa-nen-ka bla - že-

ná, ve-dle strá-ně tam s vo - jí-nem dlí pa - nen-ka

bla - že - ná.

„Jak nad námi tam ta skála,“ — Dí vojín roztouženě, — [„Tak i má je láska stálá, — Věř mi, děvče růžené.“]

„Nevěř, nevěř, slib klamává,“ — Ptáček s lipy zapěje; — [„Skála též se rozpadává. — Věrou roste naděje.“]

Však hlavičkou děvče krotí, — Ptáčka smichem odbývá, — [„Můj milý mě nezarmoutí, — Tvoje píseň je živá.“]

Ptáček přece pravdu zpíval: — Skála v stráň se rozpadá, — [Květ do proudu snáší přívál, — Kvapně hyne stráň mladá.]

Svadla růže pod Tetínem; — Kdož se ujme poupěte? — [Svadne poupě chladným stínem, — Škoda ho i děvčete!]

Chmelenský.

79. Zastaveničko.

(A. Dreyschock.)

Andantino.

Slyš dě-vin-ko, má hu-bin-ko, lá-sky taj-né hlas ;

slyš dě-vin-ko, má hu-bin-ko, lá-sky taj-né hlas :

S mou ra-do-stí i ža-lo-stí krad-mo jsem tu zas,

s mou radostí i ža-lo-stí kradmo jsem tu zas, krad-mo

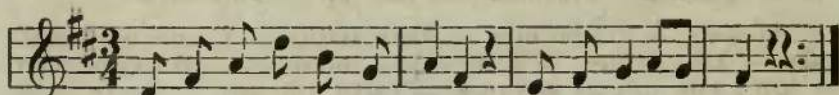
jsem tu zas, krad-mo jsem tu zas.

[Ticho venku, v tvém okénku, — Dlí měsíčka kmit;] — [Slyš mé písně, z náder tísňe — Zní můj vroucí cit!]

[Přej hubinko, by očinko — Tvé zasvitlo ven;] — [Pak spi volně, já tu bolně — Myslím na tě jen!]

Chmelenský.

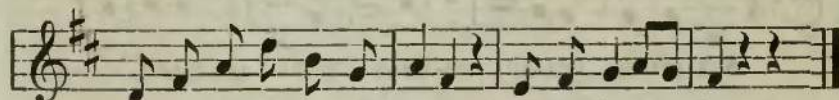
50. Poustevník.

V bo-ro-vém na ská-le há-ji stá-la něk-dy poušť,
za ní ma-lin-ká za-hrád-ka, ve-dle tma-vá houšť.

Před o-kén-kem bu-blal po-tok skr-ze kví-teč-ka,

a-si dva-cet kro-ků dá-le stá-la ka-plič-ka.

Na té lesní poušti bydlel — Smutný mládenec, — Žiněný na těle rubáš, — Na hlavě věnec: — V jedné svadlé ruce žaltář, — V druhé růženec, — V samotě jsa jenom doma, — Světa cizinec.

Ráno když odzvonil v kapli, — Šel v zahrádce rýt, — Modliti se mezi růže, — Tvář svou v slzách mýt. — V poledne po druhé zvonil, — Večer po třetí, — Na večer pak počal k harfě — Přesmutně pěti.

Žádný k němu přijít nesměl, — Neb se lidí bál; — Zvláště ale slícným dívkám — Vždy se vyhýbal. — Snažně prose, na pokoji — By ho nechaly — A k té lesní poušti nikdy — Neputovaly.

Vida slzy v jeho očích — Nikdo tam nešel, — Takže samoten dvě léta — V té poušti bydlel; — A když třikrát za den zazněl — S kapličky zvonec, — Říkávali: „Ach, to zvoní — Smutný mládenec!“

Jednou ale skrze tři dni — Zvoneček nezněl, — Tu se ulek' lid pod skalou: — „Snad pak neumřel!“ — Strachem bledý k poušti lezl — Však bez naděje, — Kamby se poustevník poděl, — Smutně hledaje.

A hle, v kapli před oltářem — Leží mládenec, — Žiněný na těle rubáš, — Na hlavě věnec. — Ve studených rukou drží — Žaltář, růženec, — Pryč se odtud odstěhoval — Světa cizinec.

List na harfě leží malý, — Hrubým to písmem : — „Ten, jenž tady odpočívá, — Umřel jest hořem ; — Černá nevěrnost milenky — Sem ho zahrála, — Urputnost jeho panenky — Srdce užrala.“

Mládenci, co světem nyní — Blaze kráčíte, — V srdci o bolestech lásky — Ještě nevíte : — Utíkejte před dívkami — Jako rychlý chrt, — Neboť vám, ach, za upřímnou — Lásku dají smrt.

Šnaidr.

81. Tvrdé orání.

Národní.

Ach synku, syn-ku, do-ma-li jsi? ach synku, syn-ku,

do-ma-li jsi? ta-tí-ček ptá se, o-ral-li jsi? ta-tí-ček

ptá se, o - ral-li jsi?

[Oral jsem, oral, ale málo,] — [Kolečko se mi polámalo.]

[Oral jsem, oral cestu bílou,] — [Kudy jsem chodil za svou milou.]

[Což je ta cesta ušlapaná,] — [Šla po ní holka uplakaná.]

[Což je ta cesta tvrdá orat,] — [Že se nedáme spolu oddat.]

[Dejme si, hoši, dejme zahrát,] — [Však už nám šijou v Praze kabát.]

[A v Hoře Kutny kamizolku] — [Že jsme měl každý hezkou holku.]

82. Bětulinka.

(J. Nesvadba.)

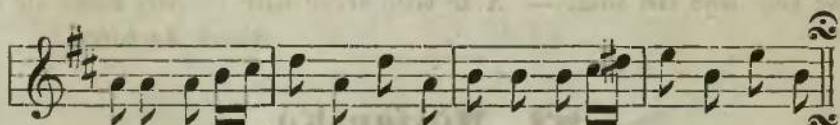
Allegretto.

Když já spa-třil Bětulinku, O jak se tu se mnou dá-lo ;

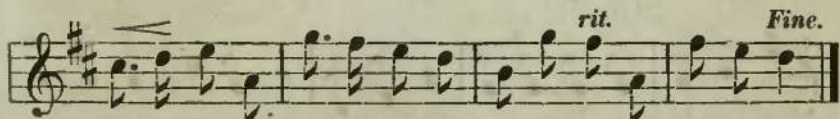
ve dne, v noci se mi zdá-lo je-nom o té roz-mi-lé!

Arci hez-ká jest i Mín-ka, Te-riu-ka i Ka-ro-lin-ka ;

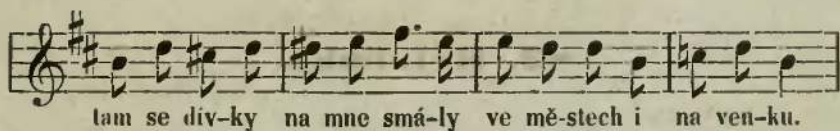
a - le praž-ská Bě-tu-lin - ka na - de vše - cky las - ka - vá,

a - le praž-ská Bě - tu - lin - ka na - de všechny la - ska - vá.

Ve Francouzích ne-po-koj-ných jsme co vi-tě - zo - vé stá-li ;

Ve Vlaších já ležel dlouho; — Děvčata v tom parném kraji —
Také rozpalovat znají, — Nikoli však milovat! — Arci hezká atd.

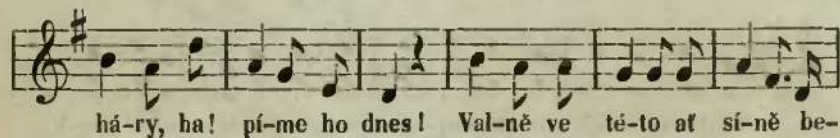
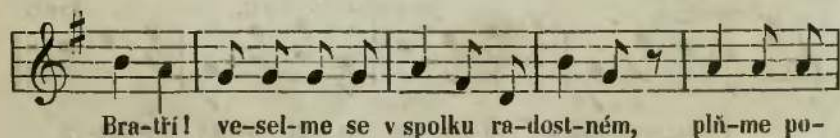
Z Prahy dodáno mi lístku, — Ve kterém mi sladce touží, — Že
se beze mne tam souží — A že bude věčně mou. — Arci hezká atd.

Šimon Macháček.

83. Měštanská.

(Pochod pražských ostrostřelců.)

(Ländler.)

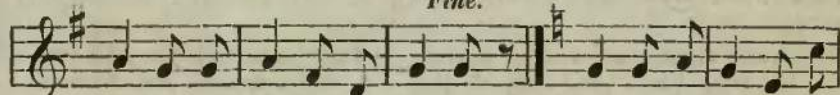

sed-ní za-hla-ho - lí z hr-del roz-koš a ples ;

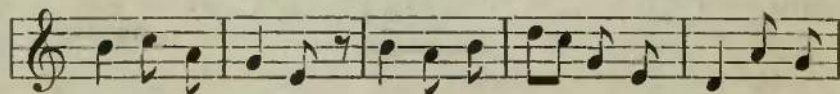

ta-mo chut-ná je-nom či - še ra - do - sti, v če-ském kde

Fine.

ve sbo-ru lá-ska se ho-stí. Kde slovanská srd-ce

vá-že u-přim-nost, sla-sti se raj - ské ta - mo pra-me-

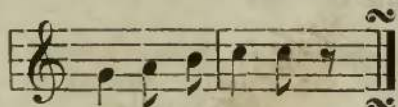
ní ; vsvor-no-sti kde si ky-nou ru-ce če-ské,

si - ly tam di - vy či - ní v spo-je - ní. Slo-van jen

vá-leč-nou pí-seň za - zpí - vá : strach tu hned plu-ky ne-

prá-tel po-rý-vá.

O jen ať vrah svoje týmě poztyčí, — Máf pamatovati věčně na nás : — I my mu válečnou zapějem, bratří, — Že se ve kosti mu za-ryje třas ! — Bratří ! podejme si pravice české, — Že chceme hájiti právo otecké !

Právo kdo národu věrně zastává, — Kdo vřele miluje náš i jazyk, — Kdo honosí se i Slovanem býti, — Jeho oblibiv si obyčej, zvyk : — Ať žije s námi, ha ! číši nalejte, — Píte mu na zdraví, blaho mu přejte !

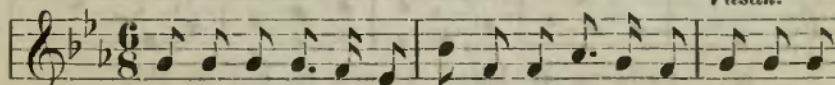
Ať žije *Vládce*, ba ať žije dlouho ! — Ží i kdo na jeho místě sedí ! — Ať i žijou stavové spolu čeští, — Dobra co národu svého hledí. — Na Slovanů znik, hej ! vzhůru poháry, — Ať zmizejí vrazi jich jako páry !

Nuže přísáhněme vést si udatně, — Vlast svou obhájití jako lvové, — Jak Otce Vlasti před časy ve Pise — Naši ochránili předchůdcové ; — Dokud Pražských bude měšfanů stávat, — Vlast se nemá čeho zlého obávat !

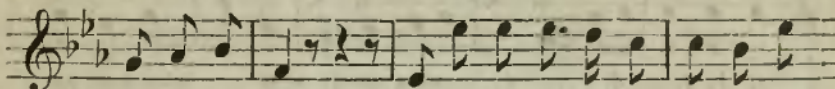
Kalina

84. Výpověď.

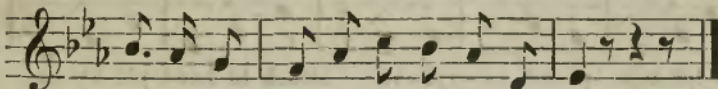
Vašák.

U pan-ské-ho dvo-ra náš Vi-tou-šek vo-rá, bě-la-vé

vo-leč-ky má; bráz-du až do-vo-rá, na mne sí

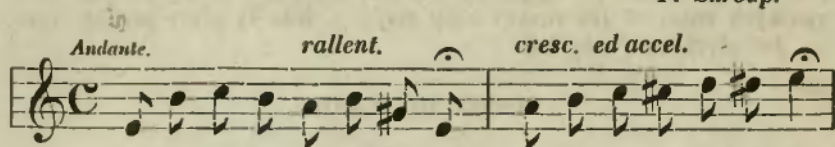
za-vo-lá, on mě již z da-le-ka zná.

Darmo, ty můj milý, — Vitoušku rozmilý, — Darmo ty na mne voláš : — Neni ti pomoci. — Mne se ve dne, v noci — Holečku ne-nedovoláš !

Kamnický.

85. Děvy slovanské.

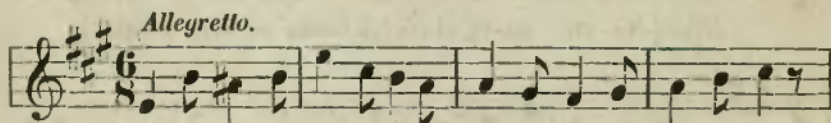
F. Škroup.

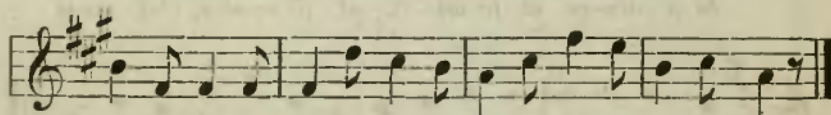
Dě-vy *ruské*, dě-vy pan-ské, kdož-by vám ne-slou-žil rád?

Vy Bri-tan-ky, jste slo-van-ské, slu-ha váš se rád chci zvat.

Sot-va o-hněm zplápolá-te, již zas ňa-dra kry-je led,

teď je-dná-ním nás bo-dá-te, teď zas rá-nu lé-čí zhled.

Děvy *polské*, děvy sladké, — Kdožby vás nelíbal rád? — Váš mrav něžný, řeči hladké — Nám i náš ošlechtí pád. — Jste vy sestry se lesknoucí — Lehkouché Francie, — Děvy vábné, jež květoucí — Pěstí jen Arabie!

Děvy *srbské*, děvy zpěvné, — Kdož u vás by nedlel rád? — Vaše krásy polozjevné — Jen milenci možno znát. — Vy slovanské jste Italky: — Kdož té krásě odolá? — A však láska jen Vestalky — V ňadrách vašich plápolá.

Děvy naše, děvy české, — Kdožby vám se nevzdal rád? — Vy
jste obrazy nebeské, — Vám chci srdce, duši dát! — Vy jste děv slo-
vanských růže, — Jež rozvíjí záhy máj: — Kdo ty písně popsat může,
— Jež slýchává český háj?

(Poslední verš se zpívá:)

Vy nemá-je vsvě-tě rovných, vtě-le-ní jste an-dě-lé;

li-bez-no-sti ne-vý-slovných Česka ce-stou na-ste-le.

Ať je dce-ra, ať je má-ti, ať je se-stra, choť mi-lá:

všu-de dív-čí šlech-tu zná-ti, vždy je Česka spa-ni-lá!

Chmelenský.

S6. Český sbor.

J. L. Zvonář.

Moderato.

Pro čtyry hlasy.

Tenori.

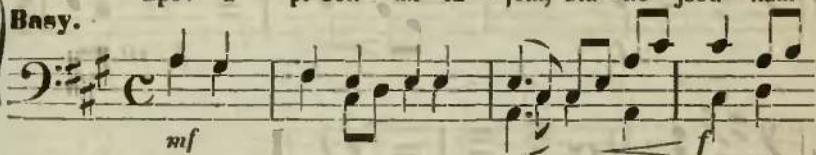
mf

Zpěv a pí-seň mi-lu - jem, bla - hé jsou nám

Basy.

mf

če-ské zvu-ky, pí-seň dív-kám vě-nu-jem, ní bo-

ří-me vra - hů plu-ky, jsmeť my bo-dří Če-cho-

vé, zpěv - né vla - sti sy - no - vé, zpěv - né

vla - sti sy - no - vé. —

My své dívky milujem, — Srdce naše láskou planou; — A když rádi celujem — Dívku českou milovanou; — Tu jsme opět Čechové, — [Věrní vlasti synové.]

Vlast a národ milujem, — Heslo naše sláva jesti, — Když s vrahy bojujem — Pod praporci, meče v pěsti; — Tu jsme praví Čechové, — [Statných otců synové!]

Pichl.

87. Vltava.

Lisinski.

Adagio quasi moderato.

Vl - ta - vo, Vl - ta - vo! Ře - ko Če - chů, ře - ko si - lý!

kam se děly tvo-je Ví-ly, kam ti lad-ní sla-vi-ko-vé,

kam ti zpěvni Lu-mí-ro-vé? »Slavikové od-le-tě-li,

Lu-mí-ro-vé po-vy-mře-li. VI-ta-vo, VI-ta-vo,

ře-ko Če-chů, ře-ko sí-ly! vrá-tí se ti tvo-je Ví-ly?

Při-lit-nou ti sla-vi-ko-vé, vstanou z mrtvých Lumírové?

Bu-de nám zas zpě-vu dá-no? »Bu-de dá-no, a-no,

a-no, a - no!

Picek.

88. Zastaveničko.

Kniže.

Andantino.

Když už všecko spo - či - vá v ti - ché noč - ní do - bě,

jde hoch tvůj a za - zpí - vá pod o - kén - kem to - bě:

Do - brou noc, spi div - čin - ko! Spi má mi - lá rů - žin - ko!

spi má mi - lá rů - žin - ko!

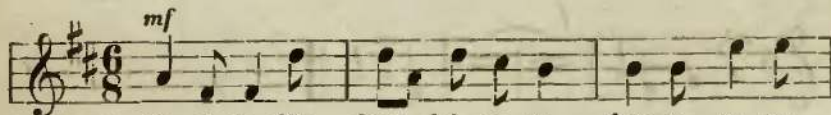
Usni libě, libě spi, — Hajej boubelatá! — O kýž se ti o mně sní,
— Dívčinko má zlatá! — Spi má milá Růžinko, — [Dobrou noc, spi
dívčinko!]

Hanka.

89. Znecká.

J. L. Zvonář.

Vivo.

Rá - no za chla - doun - ké ro - sy chop - te sr - py,

ber-te ko-sy, na-sta-ly nám žně: žít-ko těžkých,

zla-tých kla-sů, če-ká již na žen-ců cha-su v po-li tou-že-

bně — v po-li tou-žeb-ně.

Kos a srpů jasné zvuky, — V to vázaček zpěvné hluky, — Což to mile zní! — Který žnec se horka bojí, — Mezi námi neobstojí, —
[Ať to napřed ví!]

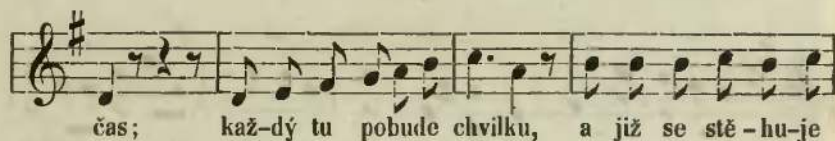
Do stodol až pod pavezou — Těžké snopy volky svezou, — Až o obžínkách — Po koláči, po pletenci — Dostanou tu švarní ženci, —
[A on suchý hrách.]

M. Čucká.

90. Pijácká.

Nic ne-tr-vá na svě-tě věč-ně, praví nám mi-nu-lý

čas; kaž-dý tu pobude chvílku, a již se stě-hu-je

zas — a již se stě-hu-je zas.

Co jich tu před námi bylo, — Jenž hráli a smáli se dost! —
Uprostřed hrání a smíchu — [Přišel ten nezvaný host.]

Co jich tu po nás zas bude, — Jenž hráli a smát se budou; —
Sotva tu pobudou chvílku, — [Již zas za námi půjdou.]

My máme se všickni tak rádi, — I protož se veselme teď, — Poč-
neme pospolu zpívat, — [Každý své sklenice hleď!]

My máme se všickni tak rádi, — Dán je nám radostný čas; —
Neb kdo ví, zda přes rok všickni — [Zde budem seděti zas.]

A jestliže na přes rok zase — Nám popřeje štěstí se sjit, — Tu
za zdraví celého spolku — [Počneme po znovu pít.] Šnaird.

91. Vesnická.

K. Bendl.

Ja-blíč-ka už do-zrá-va-jí, kdo je bude tr-ha-ti:

kdy se budeš, má panenko, kdy se bu-deš vdá-va-ti.

Co pak je ti po jablíčkách, — Když pro tebe nezrají; — Vždyť
jsem já ti rekla, že mne — Naši tobě nedají.

A kdyby i chtěli dáti, — Zase bych já nechtěla; — Raděj bych
šla do kláštera — A tam brzy umřela. *M. Čacká.*

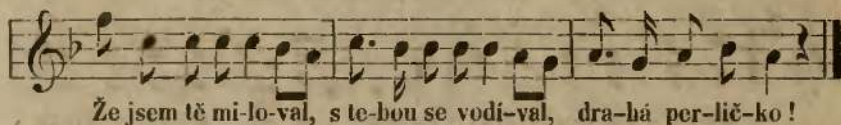
92. Jeník.

Roz-vij se roz-vij, raj-ská rů-žič-ko! Že jsem tě mi-

lo-val, s te-hou se vo-dí-val, dra-há per-lič-ko;

Že jsem tě mi-lo-val, s te-hou se vo-dí-val, dra-há per-lič-ko!

Jiný nápěv.

Volně.

J. Horejšek.

Roz-vij se, roz-vij, raj-ská rů-žič-ko! Že jsem tě mi-

lo-val, s te-hou se vo - dí - val, dra-há per - lič - ko!

[Koně sedlejte, pistole dejte!] — [Ještě mi mou milou, holku roz-tomilou, — Ven vyvolejte!]

[Ven vyvolejte, ať ji uvidím,] — [Ať pak s kuráží, páni muzikáři, — Na koni sedím.]

[Na koně sedal, za palaš se bral:] — [Navrať mi má milá, holka roztomilá, — Co jsem ti zaval.]

[Zavdals mi, zaval jeden prstýnek,] — [Ještě jsi mi z něj, můj roztomilej, — Vyloup kamínek.]

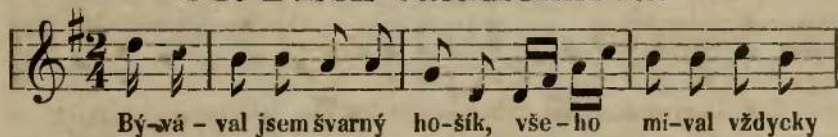
[Já ho nevylop, on ti sám vypad,] — [A to na znamení, moje potěšení, — Že budeš plakat.]

[Proč bych plakala, proč, když nemám proč?] — [Ještě mi pro tebe, potěšení moje, — Stromek nevyrost.]

[Stromek nevyrost, jabka nezrajou,] — [Ještě mi pro tebe, potěšení moje, — Hrana zahrajou!]

Kalina.

93. Píseň Šalamounova.

Ale, ach! to štěstí věru, — Malé mělo stalosti, — Jen jsem s jednou k oltáři šel, — Již byl konec radosti: — Ostatní panenky nad mnou — Nosičky hned krčily, — [Zůstal-li jsem přes moc u nich, — Ze dveří mne honily.]

Stav se vlovcem zas jsem mnil — Starou cestou kráčeti, — Holky ale nechtěly už — Na mne ani hleděti. — Ač jim stokrát vypravuju, — Jaký jsem byl někdy hoch — [Každá pravi: „S Pánembohem! — S jara jenom kvete hloh!“]

Bodejž vás! což starý básník — U vás nic už neplatí? — Myslíte, že mladíkové — Umějí jen zpívati? — Nechte si tedy ty hejsky, — Já vám jich nezavídím! — [S lyrou raděj a sklenkou se — Do chládečku uklidím.]

Tam se rozložím jak čtyři — Na kolíbkou drnovou, — Vesele si počnu zpívat — Píseň Šalamounovou. — Však můj osud i vás čeká, — Přestanete též hráti — [A počnete chtěj neb nechtěj — Šalamounskou zpívati.]

Šnair.

94. Praha má.

Pro mužký sbor.

J. Hovorka.

Velmi živě. *f* *cres.*

Tenory.

Bassy.

f *cresc.*

sfz *p* *cresc.*

hol-ky ro - dí - váš; v pěk-ný spo-lek čes - kých

sfz *p* *cresc.*

sfz *rit. tempo* *sfz*

holek stat-né hochy vo - dí - váš. Pra-hu ctě-me ja-ko

sfz *f*

šťastných sva-teb blahých snat-ků

mat-ku šťast - ných sva-teb bla - hých snat - ků

p šťastných svateb bla-hých snatků

bu-diž vo-lej-me

zdra-va bu-diž vo-lej-me, zdra-va bu-diž vo-lej-me!

bu-diž vo-lej-me

Po Čechách, po Čechách — Samá láska rozkvítá ; — Lest a klamy,
— Podvod, mamy — České srdce zamítá. — Prahu ctěme a t. d.

Tyl.

95. Čím to je?

J. L. Zconář.

Klidně a jemnocitně.

Jak po-koj-ně mě-si-ček po o-blo-ze ply - ne!

Hvězdy ja-ko se-stry své ko-lem se-be vi - ne:

Čím, o srd-ce, čím to je, ty že ne-máš po-ko-je;

p tempo *mf*

čím, o srd-ce, čím to je, ty že ne-máš po-ko-je ?

Po jezerní hladině — Klidně labuť plove, — Podřimujou v osikách
— Hraví větéřkové: — [Čím, o srdce, čím to je, — Že ty nemáš po-
koje ?]

Vlídně holub celuje — Holubičku milou, — Vlaštovička ukojí —
Svou rodinku čilou: — [Čím, o srdce, čím to je, — Ty že nemáš
pokoje ?]

Dnem i noci zápasíš — V neustálém boji; — Co tě jinda těšilo,
— To tě nepokojí: — [Čím, o srdce, čím to je, — Že ty nemáš po-
koje ?]

Slavík v naší olšíně — Sobě nařikává, — Ztrátu drahé milenky
— Tamó oplakává: — [Tím, o srdce! tím to je, — Že ty nemáš
pokoje !]

Kamenický.

96. Kladenská.

J. L. Zvonář.

Rychle a rázně.

f

Kdo je při-tel, bra-tr náš, ať teď semnou pi-je,
a kaž-dé - mu ctné-mu sta-vu, ať pro-vo - lá sluš-nou slávu
kaž-dý ať dnes ži - je!

Zdraví Krále našeho — Nejdříve připíme! — Slavně ať mu sklenky zvoní, — Která praskne, co je po ní, — Na to nehledíme.

Páni kněží! jakby vám — Sláva se neřekla? — Kažte jen, že ti zloději, — Co do vína vodu lejí, — Přijdou pak do pekla.

A vy práva synové — Vám neslouží voda: — Kdyby lidé vodu pili, — Zajisté by svorně žili, — Toby bylo škoda.

Mějte páni lékaři — Pacientů dosti; — Ale místo do lékárny — Posilejte do vinárny — Své nemocné hosti.

A ten sbor filosofů — Není zásluh prázen! — On umí nám vysvětliti, — Kolik člověk může píti, — Aby nebyl blázen.

A ty švarné techniky, — Ať provázi štěstí. — Oni vše vyměřit hledí, — A do hospod nejlíp vědí — Ty nejkratší cesty.

Však co platen drahý kov, — Když nic nezahřívá: — Kdyby jsme neměli uhlí, — Zimou by nám hrdla ztuhly, — V teple se to pívá.

Proto tedy připíme — Hornickému stavu, — A nejdříve direktoru, — Za nim pak celému sboru — Provolejme slávu!

A statečným rolníkům, — Tomu lidu jádru — Po celý rok plně mlaty — K tomu ale žádné platy, — Stříbro místo hadrů.

A což ten stav hornický — Ten musí se cítiti! — On nám dává stříbro zlato, — Abychom se mohli za to — Pořádně napítí.

97. Zdenka.

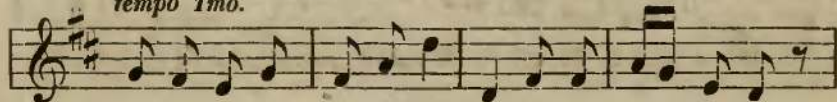
Allegretto.

Adagio.

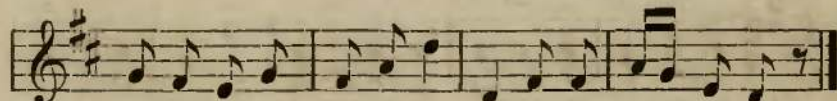

Když z da-le-ka z modrých hor slun-ce vy-chá-ze - lo,

tempo 1mo.

hna-la Zdenka k sil-ni-ci, ku-dy voj - sko je - lo;

hna-la Zdenka k sil-ni-ci, ku-dy voj - sko je - lo.

Běžela tam do řadů — ptát se po svém milém, — [zdali s nimi bojoval na koniku bílém.]

Nebyli to Čechové, — byli sami Rusi; — [jeden pravil: „Děvuška! — on zrubljen na kusy.“]

Ach co počnu, nastojte! — ach kam se poději! — [já nešťastná ztratila — všecku svou naději.]

„Ostav' teper' dragavo — v sraženij s trupami, — [Vot tebie lošad' jevo, — pojechaj ty s námi.“]

Sved byste mne, panáčku, — bych vám víru dala; — [já jsem jeho konička — velmi dobře znala.]

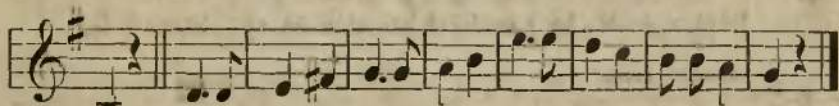
Jako snih byl bělounký — „Tali lošad' černá?“ — [Ne, já svému milému — zůstanu vždy věrná.]

Hanka.

98. Slovan jsem a Šablenka.

Slo-van jsem a Slo-van bu-du, čer-né čiž-mi no-sít bu-

du; čer-né čiž-mi a čiž-má-ra o-strubenky od ková-ra.

Ša-blen-ka bru-še-na, to je mo-ja že-na, o-na mě

vy-se-ká, až bu-de potre-ba. Hu-ja-já, hu-ja-já, hu-ja-já,

hu-ja-já o-na mě vy-se-ká, až bu-de po-tre-ba.

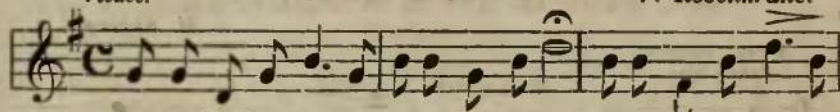
Šablenka brušená — Na obě dvě strany — Ona mě vyseká —
Z Uher do Moravy.

Neumrem na sláme, — Umrem na poli, — A keď s koňa spad-
nem, — Šablenka zadzvoni.

99. Píseň při víně.

Vivace.

V. Rosenkranc.

Dě-va, zpěv a ví-no mi-lo se tro-jí; tě-mi o-bla-ži-no

vše se po-ko-jí. Mi-lo-vat a zpí-vat hoch i ro-zu-mí;

a-le ví-no pí-vat, muž je-nom u-mí—, a-le ví-no pí-vat

muž je-nom u-mí.

Léta pacholetská — Nepláči pro vás : — Léta mládenecká — Hry to plné zkáz! — Jenom léta mužná — Vinem uvítej, — [Zde je vůle služná : — Ta se k činu měj.]

Co hoch miloval, — To miluj i muž, — Bys vždy rozkvétával — Zpěvu, děvě služ; — Zlato nepočítej, — Růži rád se div; — [Toho neuvítej, — Kdo jen chlebem živ.]

Ne každému přáno — Těšit se s cholí — Ne všem každé ráno — Děti lichotí, — Ale ctnou milenku, — Druha věrného, — [Někdy vína sklenku — Má vlast každého.]

Nuže, víno pijme, — To je Čecha ráj : — Věnce sobě vjíme, — Proč má květy máj? — Hola, k celování — Děvu milenou! — [Zpěv a milování — Buď jí odměnou.]

J. K. Chmelenský.

100. Píseň.

H. Skřivan.

Allegro maestoso.
Jeden hlas.

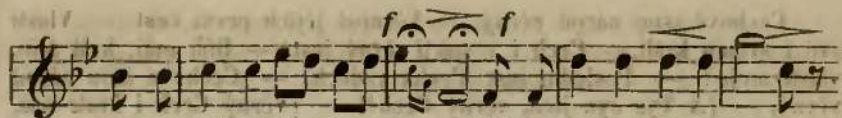
Če-cho - vě jsou ná-rod do-brý! Ne-šťast - ný, jenž

v nqu - zi - lká, nechť se k Če-cho - vi o - brá - tí, ten mu

rych - lou po - moc dá; hyl i Če - cha ne - při - te - lem,

ne-še-tří Čech je - ho vin —. Če-cho-vě jsou národ dobrý —

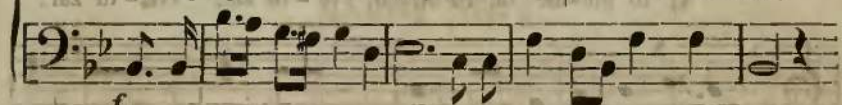

a Ty Če-chů věr-ný syn, a Ty Če-chů věrný syn!

Sbor.

Věr-ný syn i bratr náš, dobré Čechů srd-ce máš;

věr-ný syn i bratr náš, dobré Čechů srd-ce máš.

Čechové jsou národ *statný*! — Nepremozěn český voj. — Nechť se vítězstvím rozloučí, — Protivěmům český boj. — Čech kde stojí, krutá bitva, — Tamť i mnohý slavný čin. — Čechové jsou národ *statný*, — [A Ty Čechů věrný syn!] — [Věrný syn! i bratr náš, — *Statné* Čechů srdce máš!]

Čechové jsou národ *věrný*, — Věrnost jejich první čest, — Vlasti své i svému králi, — Čech i v smrti věrný jest. — Bůh můj, král můj, vlasti moje! — Poslední jest Čecha vzdech. — Čechové jsou národ věrný, — [A Tys syn jich, věrný Čech!] — [Věrný Čech i bratr náš, — Věrné Čechů srdce máš!]

Věrný syn jsi Čechů kmene, — Věrný bratr bratřím svým; — Jazyk český je i tobě — Otců drahým dědictvím. — České hory, české doly. — České luhy, český háj. — Sírá vlast ta Česká země, — [Nejmilejší Tobě ráj.] — [Věrný Čech jsi, vlastenec, — Tobě kvítí na věnec.]

K. H. Máchy.

101. Odrodilci.

Měrou pochodu.

Fr. Doucha.

Aj to plé-mě od-ro-díl-ců, svě - tu žal, svě - tu žal!

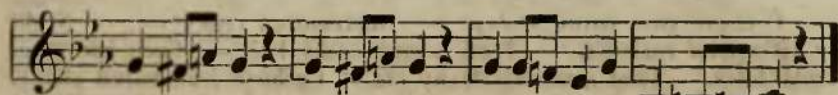
až by nad tím po-ma-te-ním za-pla - kal, za - pla - kal!

Za-přít věrných vla-sti synů ko-ru-nou jim krásných či-nů:

Bo - že náš, Bo - že náš! ja-kou to če-lád-ku máš!

Bo - že náš, Bo - že náš! ja-kou to če-lád - ku máš!

Kam jen hledneš po otčině — V dálný kraj, — Vůkol se ti krásná
jeví — Jako ráj; — Přec ta odrodilá luza — Tupí vlast, až srdci
hrůza: — [Bože náš, Bože náš, — Jakou to čeládku máš!]

Nezná jazyk ani cizí — Ani svůj, — Ach ty nebe spravedlivé —
Polituj! — Pěkná je to muchlanina, — Paňácova strakatina: — [Bože
náš, Bože náš, — Jakou to čeládku máš!]

Statná mysl předků slavných — Minula — V odrodilců pokolení
— Zhyňula! — Statků svých a síly, darů — Odpírají vlasti zdaru: —
[Bože náš, Bože náš, — Jakou to čeládku máš!]

Aj, co nářek, bědování, — V duši pláč? — Pometto vzít na to
plémě, — Pohrabáč: — Vymítat je mezi plevu; — A tím konec
truchlozpevu: — [Bože náš, Bože náš, — Ty tu plevu protřepáš!]

Frant. Doucha.

102. Veselá píseň zarmouceného.

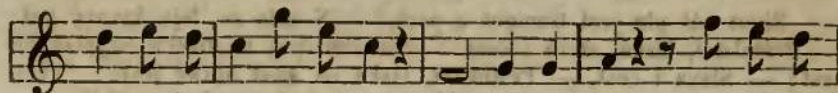
H. Morávek.

Ať ži-je pi-vo! pi-vo a zpěv! Pi-vem a pis-ní

m-la-dí se krev; pi-vo a pí-seň roz-hře-je hrud, pi-to a

pi-to a zpí-vá-no bud! Pi-vo a zpěv — mno-ží nám

ra-dost, du-sí nám hněv, m-la-dí nám krev a hře-je nám

— hruď; pi-to a pi-to a zpí-vá-no buď! Mla-dí nám

volněji

krev a hře-je nám hruď, pi-to a pi-to a

zpí-vá-no buď! Mla-dí nám krev a hře-je nám hruď,

pi-to a pi-to a zpí-vá-no buď.

— Půjďeme sem — Svět pustý je kram, — Pandora všecko zkazila nám, — Blaho již pryč a slasti ty tam — Naděje prý jen zůstala nám!
— A ta je klam! — Takových braků netřeba nám! — [Kdo ji chce mít, ať ten si ji vem — My chceme pivo, he, pivečko sem!]

— Život náš pln jest trampot a psot, — S čela se leje krvavý pot;
— Práteleství, láska, sláva i čest — Sluncem prý ve tmách egyptských jest;
— Sláva i čest, — Práteleství, láska — slast hořká jest, — [Ten kdo chce v světě vesele žít, — Musí jen zpívat a zpívat a pít!]

— Láska-li tebe do ráje zve, — Klání se jiný milence tvé, — Vadne tvůj ráj, pln krásy, pln vnaď, — Srdce užírá žárlivý had. — Milovat?
— pít!! — Láska — ta nechce přátele mít; — [Pivečko nezná žárlivý vtíp, — Pivo chce hosti — čím více, tím líp.]

Štěstí-li máš — toť milný host! — Přítelkyně, přítel všude máš dost. — Štěstí je vrátké, přátelství klam, — V neštěstí, v nouzi zůstanef sám. — Přízeň chceš znát? — Nech si jen sklenku pivečka dát. — [Pivečku jenom přátelství, čest, — Věrnost i v bídě, vždy věrnému jest.]

Lásky se štítí, lásku kdo zná, — Zklamaný láskou k slávě se má; — Láska dá žalost, sláva dá strach. — Věneček slávy pouhýf je prach. — Sláva i čest — Rájem i peklera manů svých jest, — [Slasti a strasti věčný to boj — Radosti, ryzích jen v pivu je zdroj.]

Přijde-li stáří vyzáblých lic, — Sláva i láska neblaží víc; — Stařečka déle nešálí mam, — On ve své poušti běduje sám. — Pivečko jen — Starcovi jasní pošmourný den. — [Co mu vzal rozum, co mu vzal čas — Vrátí mu sklenka a pivečko zas.]

Pak přijde smrt a shasne nám svit, — Přestanem zpívat, přestanem pít; — Život náš klesne do mdloby z mdlob — Poslední přístav lidstva jest hrob. — Buď si jak buď — Hrobe, ty hřej nás, nebo jen stud; — [Dokavad ale hřeje nás hrud, — Píto a pito a zpíváno buď!]

Fr. Ruběš.

103. Polka.

Zpovznáhla.

(Fr. Pivoda.)

f a tempo

má-li však lík stá-lost mí-ti, mu-sím če-ské pi-vo pí-ti,

cresc. f

mu-sím če-ské pi - - vo pí-t.

Zpěv když krásný ucho blaží, — Srdce trudné libě vlaší, — Až mu sladký poklid dá — Z poklidu pak ples se rodí, — Ples, jaký jen nebe plodí: — Svět se rájem býti zdá; — Český však zpěv musí zníti, — Nemá-li ráj snem jen býti, — Nemá-li ráj snem jen být.

Dívka když se k srdci vine, — Vřelou lásku sladce kyne: — Nádra se mi blahem dmou — Rtové její, záře ranní — K ústům mým se mile sklání: — Cit ten vznáší duši mou; — Ta však musí Českou býti, — Která mne chce zcela míti, — Která mne chce zcela mít'.

(?)

104. Heslo.

J. N. Škroup.

Pro sbor upravil J. L. Zvonář.

Allegro. mf

Tenori.

Co to hu - čí háj — ? Co to

Basy.

mf

p
hu-čí háj? Sí-lu hu-čí v české zvu-ky, ty-to na-še

mocné pluky, bra-tři svoji slast, bra-tři svo-jí slast;

p
a to hu-čí háj —, zbudte vlast! zbudte vlast!

p

Sla - stí šu - mí v ňá - dra na - še

f *p*

Co to šumí proud? Sla-stí šumí v ňádra na-še

f *p*

Sla - stí šu - mí v ňá - dra na - še

cresc. *f*

z ducha trapnou mu-ku pla-še: bra-tří na-še slast,

cresc. *f*

p

a to šu-mí proud —, slavná vlast! slavná vlast!

mf

Tah co mlu-vi hvězd? tah co mlu-vi hvězd?

mf

Detailed description: This system contains two staves of music. The upper staff is in treble clef and the lower in bass clef. The key signature has three flats (B-flat, E-flat, A-flat). The melody in the upper staff consists of quarter notes and eighth notes. The bass line provides harmonic support with chords and moving lines. The dynamic marking *mf* (mezzo-forte) is placed above the first staff and below the second.

f

A to mlu-vi jas-né hvězdy: ctnosti sí-la tr-vá vez-dy,

f

Detailed description: This system contains two staves of music. The upper staff is in treble clef and the lower in bass clef. The key signature remains three flats. The melody in the upper staff is more rhythmic, featuring eighth and sixteenth notes. The bass line continues with chords and moving lines. The dynamic marking *f* (forte) is placed above the first staff and below the second.

p

cresc.

bra-tři, věč-ná slast, bra-tři, věč-ná slast,

p

cresc.

Detailed description: This system contains two staves of music. The upper staff is in treble clef and the lower in bass clef. The key signature remains three flats. The melody in the upper staff is slower and more melodic. The bass line provides harmonic support. The dynamic marking *p* (piano) is placed above the first staff and below the second. The word *cresc.* (crescendo) is written above the first staff and below the second.

tah to mlu-ví hvězd, ctnostná vlast, ctnostná vlast.

f *p*

f *p*

J. Sl. Tomiček.

105. Vlasti a Tobě.

Váňně.

Fr. Picoda.

Ja-ko kra-ji-na ne-be-ská je-sti krá-sná

mo-je vlast, vlast a ty ctná dcero Če-ská je-di-ná jste

mo-je slast! vás co du-ši svou mi-lu-ji, vám ži-vot svůj

za-svě-cu-ji, he-slem mým buď v kaž-dé do-bě: vla-sti

mé — vla-sti mé a To-bě!

Kamžkoliv mě v širé zemi — Povolá kdy osud můj, — Pod nebem
i mezi zděmi — Vlasti syn a přítel tvůj! — Vás jsem všude s tělem,
s duší, — Čestnému jak Čechu sluší; — Všude žít chci ku ozdobě —
[Vlasti své — a tobě!]

Byl i krutost losu mého — Srdce moje trhala, — Byl i zbraně
všeho zlého — Na hlavu mou vrhala — Pod praporem lásky dvojí —
Se silou se síla spojí — Bych neklesnul v této zlobě — [Vlasti své
— a tobě!]

Až pak někdy mně též máti — Chladné lůžko ustete, — Až budu
už objímati — Posledního přítele; — Až se zrak můj trhat bude; —
Jazyk můj až vlády zbude — — Ještě vzdychnu ve své mdlobě —
[Vlasti své — a tobě!]

I až v zemi nejmilejší — Klidně budu spočívat, — Až ni drub
můj nevěrnější — Nebude můj kámen znát; — Až tam na mé hrobce
prosté — Polní kvítí s travou zroste, — Budu žehnat ještě v hrobě —
[Vlasti své — a tobě.]

Jablonský.

106. Má otčina.

Zdlouhavě.

Alb. Mušek.

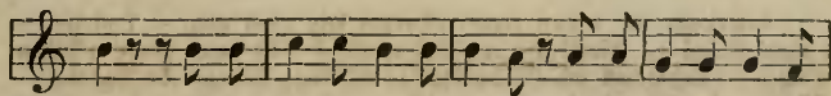
Tam kde věn-čí modré ho - ry, ti - sic hra - dů svý - mi bo - ry,

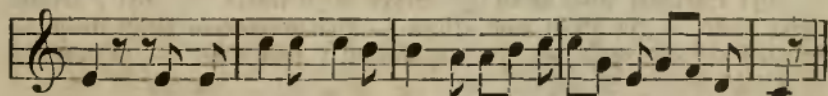
s Kr - ko - no - šem, Šu - ma - va, s La - bec - já - sá Vl - ta - va :

tam je ot - ců ze - mě krásná, vlast re - kov - ná do - mov

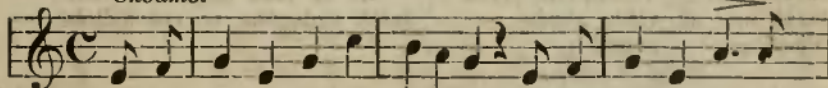

můj, tam je ot-ců ze-mě krás-ná, vlast re-kov-ná domov

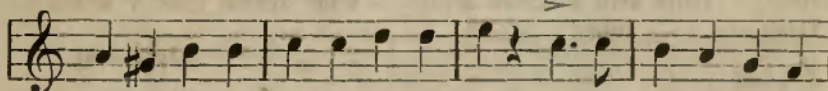

můj, tam je ot-ců země krásná, vlast re-kov-ná do-mov můj.

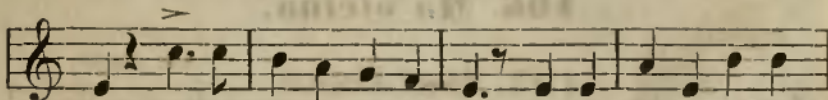
Chodmo.

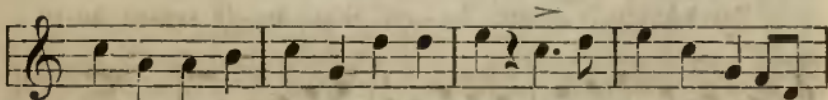
Zde Vl-tav-ská pne se ská-la, na níž mat-ka krá-lů

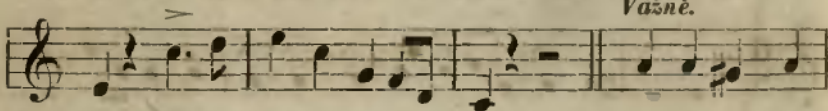
stá-la, Vy-še-hrad se v zla-tě skvěl, pod nímž Lu-mír pís-ně

pěl, Vy-še-hrad se v zla-tě skvěl, o-na ze-mě slá-vo-

hlas-ná má je vlast a do-mov můj, má je vlast a do-mov

můj, má je vlast a do-mov můj.

Vážně.

Tam kde v chrámě

Sva-to-vi-la Čech své krá-le sva-té čí-tá, Vác-sla-va ctí,

Kar-la má, Vác-la-va ctí, Kar-la má, Po-mi-luj ny

za-zpí-vá, tam je mo-je pů-da spas-ná, pů-da

sva-lá — pů-da sva-lá — do-mov můj.

107. Kovařská.

Lud. Procházka.

Rázně.

Ne-ní mu-že nad ko-vá-ře! muž on ce-lý při-mé tvá-ře,

on zná slá-li na svých nohou, on též tu-hé rá-mě má,

dí-la věčná krá-su mnohou ru-kou hla-vou vykoná! U

tempo

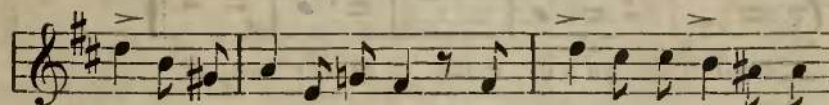
rit.

nás — u nás jde ráz na ráz u nás — u nás jde ráz na

ráz, tu rá-na na rá-nu co hrom dopadá, na darmo ni-

žá-dnou ko-vář ne-za-dá, tu rá-na na rá-nu co

hrom dopadá, na dar-mo ni-žá-dnou, na darmo ni-žádnou ko-

vář ne-za-dá!

Refrain „U nás“ může se ve sboru opakovat.

Kovář rád má všechno rázné, — Řeč ni rány nechce prázné —
Slovo mužné, rány hrotné, — Statný čin pro dobrou věc; — A tak
ohne, zmlátí protne — Každý odpor našinec! U nás atd.

Kovář je vždy muž od rány, — Jako doma tak před pány: —
Křivé srovná, zdorné zlomí, — Přítel práv ne lichých slov, — Busí kov
neb zrádce hromí — Jak co přijde na nákov. U nás atd.

Kovář nezná hluky marné, — Vyčká času k ráně zdárné; — Prv
než železo je žhavé, — Nechá hučet prázdný měch; — Znal se z rány
v době pravé — Pravý kovář pravý Čech! U nás atd.

Česká vlast nám Bohem dána, — Uhlím, rudou požehnána, — Uhli
dává světlo, plamen, — Železo zas sílu dá, — Ohni srdcí, síle ramen,
— Světlu hlav se svět poddá. U nás atd.

Čech vždy býval kovář řádný, — Bystrý duchem ranou pádný, —
Ruchadla znal kouf i stroje, — Ostrý meč i dobrý mlat, — Nechcem
hanbit předky svoje, — Svoji na svém chceme stát. U nás atd.

F. L. Rieger.

108. Pochod.

Václ. Friml.

Rázně.

Tenory.

Pěj-me bra-tři na zdar vla-sti svo-bo-

Bassy.

dnýt zas český zpěv, již zas vla - je nad Če-

chi-i se lvem ru-dá ko-rou-hev. Čer-ve-ný je

The first system of the musical score consists of two staves. The upper staff is in treble clef and the lower staff is in bass clef. Both are in the key of D major. The melody is written in a simple, folk-like style. The lyrics are in Czech. A piano (*p*) dynamic marking is present at the end of the first phrase.

prá-por če-ský ja-ko ži - vá Če-cha krev, jas-ně skví se

The second system continues the musical score with two staves. The notation and key signature remain consistent with the first system. The lyrics continue. A piano (*p*) dynamic marking is present at the end of the first phrase.

ja-ko slun - ce slav - ný če - ský bi - lý lev. DC.

The third system concludes the musical score with two staves. The notation and key signature remain consistent. The lyrics conclude with "DC." (Da Capo). A piano (*p*) dynamic marking is present at the end of the first phrase.

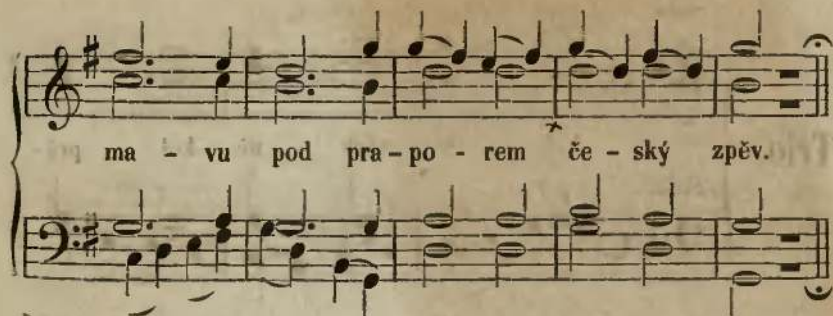
Trio.

Solo. *p*

Viň se zdob - ně kol prá-

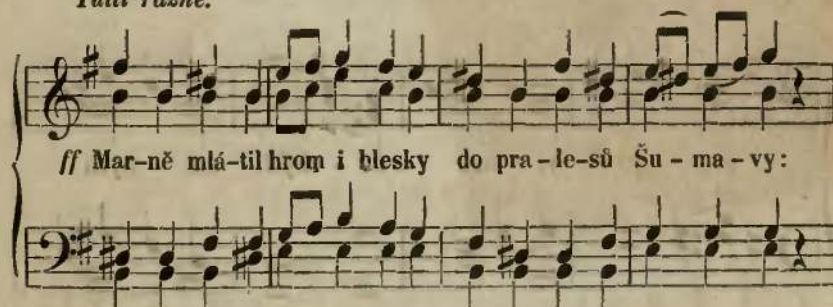
po - ru ví - nek z če - ských slič - ných

děv, sličných děv. Od Sněž-ky - zní po Šu-

ma - vu pod pra - po - rem * če - ský zpěv.

Tutti různě.

ff Mar-ně mlá-til hrom i blesky do pra-le-sů Šu - ma - vy:

Tutti různě.

če - ské o - sla - vy.
Sněž-ka sto-jí věč-ně vla-je pra-por če - ské o - sla - vy. *DC.*

Pochod od začátku.
V. Crha.

109. Vlastenecká.

Pro dva hlasy.

Může se též zpívatí notou: „Hej, Slované,“ stránka 32. *)

Fr. Karán.

Rázně.

Vla-sti své bud Čechu věr-ný, je to zá-kon Bo - ži;

vlast tě ži - ví a když skonáš, vlů-no své tě slo-ží.

Dar-mo na tom svě-tě ší-rém hle - dáš ji - né vla-sti,

zde ti ží-ti, zde u-mří - ti v roz-ko-ši i stra-sti.

*) Jinou notu k též písni najdeš v I seš. „Vesny.“

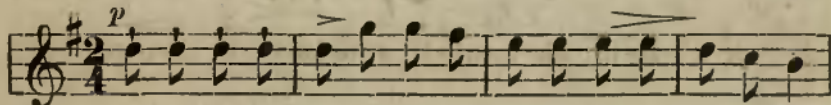
2. To ta země, kde tvých otců — Tekla krev pramenem, — To ta země oslavená, — Mnohým svatým jmenem. — Zde otcové boje vedli — Za tvůj národ drahý, — Žižka zde i Prokopové — Potírali vrahy.
3. Když od věků pekel temno — Rozum lidský hnětlo, — Rozsvítíl tu duch slovanský — Pravdy jasné světlo; — Hus byl u nás za osvětu — Prvním mučedníkem, — Jiří král byl národních práv — Prvním bojovníkem.
4. Svobodo! zde prápory tvé — Záhy zašuměly, — Zde v mučení z nás nejlepší — Za vlast utrpěli. — Tolikerým protiventvím — Hynul syn té země, — Ale ještě nezlomeno — Stojí naše plémě.
5. K tobě, světe, budoucímu — Národův bratřenství! — O život neb o zmar volá — Dlouhé utrpenství. — Na zmar tolik srdcí za vlast — Nelilo krev valem, — Na zmar tolik náder vroucích — Nepuklo tu žalem.
6. Nelze, aby bez své viny — Jářmem kletby spiatá — Chřadla síla, chřad i rozum, — Chřadla vůle svatá. — Přijde doba, dob těch lepší, — O které duch snívá, — O kterou se touha vroucí — K nebesům modlívá.
7. Buď že přijde, má-li přijít, — Velké dokonání, — Země budou v krvi sláti — Při našem skonání. — Nám-li padnout, víra svatá — Ta nás ukonejší, — Že jsme padli bojovníci — O snahu světější.
8. Vlasti své buď, Čechu věrný, — Je to zákon Boží; — Vlast tě živí a padneš-li, — V lůno své tě složí. — Darma na tom světě širém — Hledáš jiné vlasti, — Zde ti žiti, zde umříti — V rozkoši i strasti.

B. Peška.

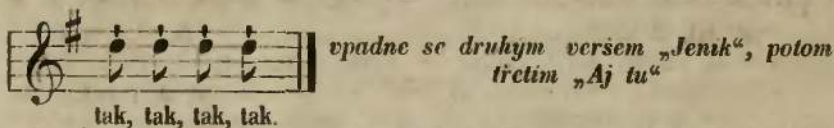
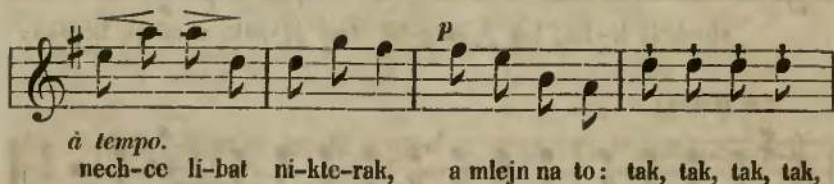
110. Smíření.

Jos. Tragy.

Moderato

Na-de mlejnm pod ja-vo-rem sto-jí s Hannou Je-ní-ček,

Jenik Hannu z loktů pustí, — Pod javor se usadí — Sám si hraje sám si zpívá, — Hanně sednout neradí. — Ta však celá zaražená, — Bledne a jak opuštěná — Smáčí slzou modrý zrak, — Mlejn zas na to: tak a t. d.

Aj tu Jenik vstana volá: — Pojď do mého objeti. — A Hanička jako v nebi — Hned mu v náruč přileti, — Sama se teď k němu shýba, — Misto jednou stokrát libá; —

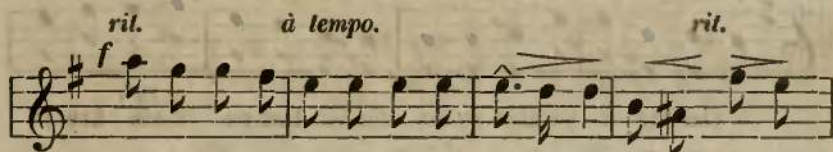
(Odtud 3. vers dále podle následujících not.)

à tempo.

—, —, —, —, sa-ma se teď kně-mu shý-bá, mí-sto jednou

sto-krát li-bá; tak ji skro-til ten jo-nák, a mlejn tle-ská:

tak, tak, —, —, —, —, —, —, —, —, —, tak, tak, tak.

V. J. Píček.

111. Náš zpěv.

Pro sbor.

J. B. Lirš.

Rázno.

Zem Če-chů velký krás-ný hvozd, jenž zpě-vem moc-ně

zvu-čí, že srd-ce mi - le o - kří - vá, že

srd-ce mi-le o-kří-vá a srdcem být se u-čí.

A venku tam ať jakkoliv — Se na nás chtějí dívat, — [Tu přednost máme před světem;] — My dovedeme zpívat.

My máme pěvců knížata — A zpěvu statné řeky, — Nám šumí háje písňemi] — A zpívají nám řeky.

Nás matky kojí písňemi, — Hoch zpívat učí děvů, — [My máme po všech končinách] — Svě apoštoly zpěvu.

Protož nechť jiný dobývá — Blesku hromu řevem — [My též umíme královat,] — Leč vítězíme zpěvem.

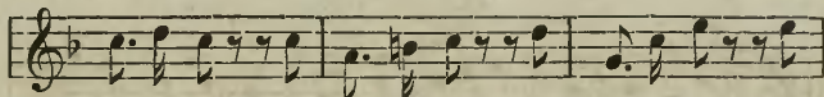
Vítězslav Hálek.

112. Nevěsta předoucí.

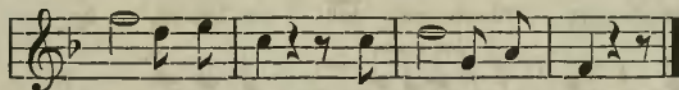
(?)

Toč, toč se ko-lo - vrát-ku toč, chci příst a víš ty

dobře proč; vře - ten - ko hrá: je spěch vo - lá, až

hloh bu - de zrát, se máš dě - vo vdát.

Běloučký to a hladký len, — Není to vlákno pro mne jen, —
Milému dám, — Co ráda mám. — Až hloh bude zrát, — Ženkou chce
mne zvat.

Pláténko jako padlý sníh — A líčka kde vždy skáče smích, —
Má ženka mít; — Pak lehko žít. — Až hloh bude zrát, — I já chci
se smát.

Toč, toč se kolovrátku toč, — Chci příst, a viš ty dobře proč;
— Košilky nám, — Již šití mám. — Až hloh bude zrát, — Se mám
blaze vdát!

V. Hanka.

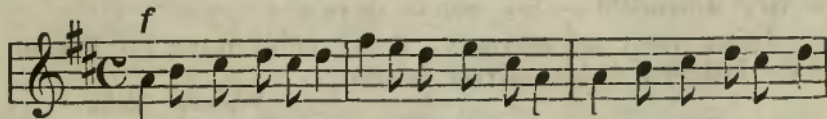
113. Pěvcovo putování.

Česká dithiramba.

Jos. Leop. Zvonář.

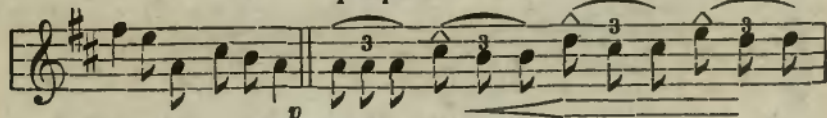
Rozčileně, a jako v nadšení.

Pohyb živý, skoro čerstvý; přednos volný bez přísného dbání na takt.

Dej - te mi pe - ru - tě, va - ri - to do ru - ky, ať mo - hu vy - lé - tat

příspěšně.

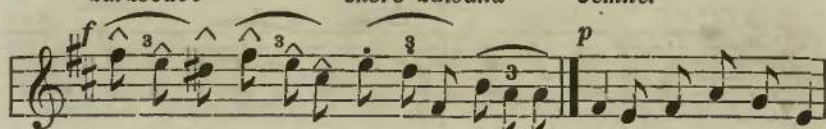

vy - so - ko nad bu - ky, vy - so - ko nad ho - ry, nad mi - lé pla - ni - ny,

zdržovavě

skoro zdlouha

Jemně.

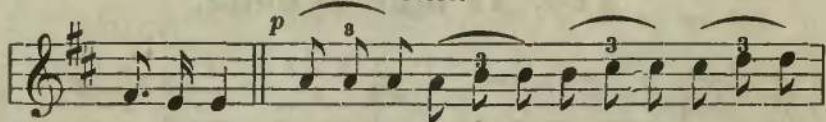

tam budu hle-da - ti Slo - vanů dědiny. 2. Budu jim zpí - va - ti

o dra - hé ma - ti - ci, k lásce je bu - di - ti k roz - mi - lé

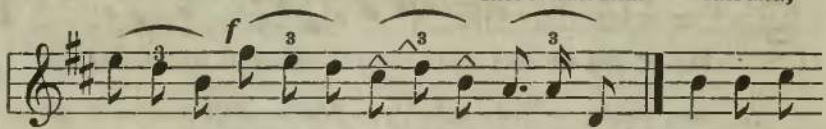
cresc.

vla - sti - ci: do hra - du, do chy - še s va - ri - tem po - spě - ju

skoro zdlouha.

zdlouha,

zdržovavě.

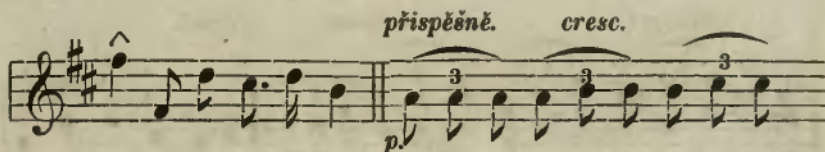
f

jem - ně i hří - mavě do du - še za - pě - ju. 3. „Jak ne - be

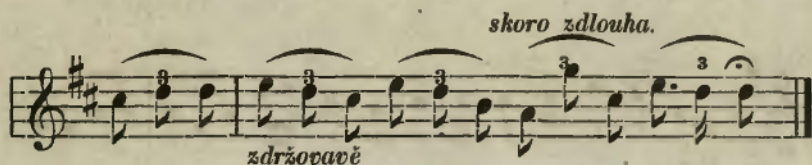
jako věším duchem a s přízvukem na každém tónu.

nad svě - tem kle - ne se je - di - né, pás - ka tak sou - ci - tu

všechny ať ob - vi - ne! Slunce jak na ne - bi na vě - ky

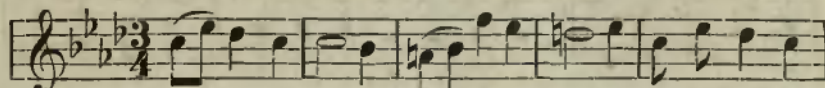

ne - spla - ne, nik - dy tak na ze - mi ne - zhy - nou Slo - va - né.

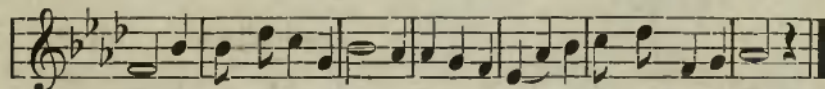
V. J. Pícek.

114. Až mne nebude.

Fr. Lirš.

Až mne, o - su - de, ví - ce ne - bu - de, zda - li na mém

hro - bě jed - ny o - či so - bě slzou ro - něnou na mně zpomenou?

Až mne, osude, — Tady nebude, — Zda se moji písní — V sladké někdy tísni — Srdce jedině — K vlasti přivine.

Až mne, osude, — Tady nebude, — Zda Čech rody slavné — Otců mravy dávné — Počnou milovat — V nich si libovat?

Až mne, osude, — Tady nebude, — Zda přec bude kvítat — Blahé doby vítat — Vlast má milená — Slzou živěná?

Až mne, osude, — Tady nebude, — Zda se na vlast dívat, — S vlasti syny zpívat — Bude za věno — Duši souzeno?

Doufám, osude, — Až mne nebude, — Že se přání vroucí — V otčině budoucí — V různém záření — V skutek promění.

V. J. Pícek.

115. Píseň turnystů.

Panu J. L. Kobrovi.

J. L. Zvonář.

Rázně, skoro čerstvě.

Tenoi.

Basy. *f*

1. Zhurta bra-tři k tě-lo-cvi-ku! za-pomeň svou každý strast!
2. Čiň-me při-rod-ní-mu pu-du za dost u vy-vi-je-ní;

1. kdo rád máš se-be, vlast! —
2. vlasti ku po-tě-še-ní. —

1. Výhost ma-lat-né-mu zvy-ku dej,
2. Ne-skr-ní-me v škodném bludu vla-sti

sfz *sfz*

1. Zmu - ži - lost a ou - dů pruž - nost po - skyt - ne chuť k práci nám ;
2. Kde tě - les - ná muž - nost pla - tí, tam též bod - rost po - va - hy,

1. jas - nou my - sl, pev - nou muž - nost, tě - lo - cvik jen
2. tam se do - bro věn - cem zla - tí bez malá - tné

sfz *sfz*

1. dá - vá sám! jas - nou my - sl, pev - nou muž - nost
2. roz - va - hy, tam se do - bro věn - cem zla - tí

sfz

1. tě - lo - cvik jen dá - vá sám! —
2. bez ma - lá - tné roz - va hy. —

tě-lo-cvik, jen
bez ma-lá-tné

3. Dávných re-ků

Dávných re-ků u - da - ten - ství zlému vzdor,

u - da - ten - ství, jejich mužný zlému vzdor, je - jich ráznost

je - jich ráznost bu - diž nám vždy krá - sný vzor! —

v pro - ti - ven - ství

Je-jich ráz-nost v pro-ti - ven-ství, bu-diž
f je-jich ráz-nost v pro-ti - ven-ství

nám vždy krás-ný vzor, je-jich ráz-nost
bu-diž nám vždy

v pro-ti-ven-ství bu-diž nám vždy krás-ný vzor! —
zdržovavě

116. Vojenská.

K. B. Lirš.

Rázně.

Vzhůru bra-tři! zbrojme páže, král a láska k vlasti ká-že,

do-ba k bo-ji zve; dé-le, dé-le ne-meš-kej-me;

ru-ce be-dra o - pá-sej-me — kspáse vla - sti své!

Trouba volá, praporek vře — Nechť se zdráhá, nechť se směje —
Plémě váhavé; — Pevně, pevně v slibu stůjme — Mužně vůdce ná-
sledujme, — K spáse vlasti své!

Boj se blíží! boj se blíží! — Brzo spadne, co nás tíží — Brimě
hubivé, — Z boje, z boje zkvete sláva; — Chrabře chraňme svatá
práva — K spáse vlasti své!

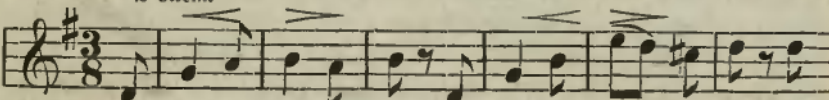
Nuže! zhoubců svých se chopme, — V proudu vlastní krve stopme
— Škůdce žiznivé, — Rychle, rychle meče tasme — Věrně krále svého
spasme — K spáse vlasti své!

Bol. Jablonský.

117. Sňatek.

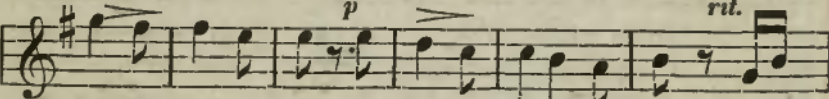
Ferd. Scholz.

S citem.

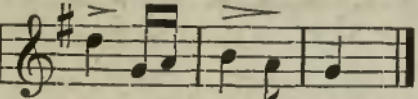
Kvě-te ja-bloň v sa-dě, pod ní keř rů-ži-ček pře-

p

lí-bez-ným hla-sem ve-čer-ním tu ča-sem zpí-

rit.

vá - vá sla-ví - ček.

Divná věc, bože můj! — To stvoření ptačí, — Z hrdélka outlého,
— Na tolik sladkého — Jak zpěvu vystačí!

Ale jest divnější — Nad slavičků hlásky, — Kterak do outlého —
Srdce panenského — Vstoupí tolik lásky.

Ta když v otruchlelém — Srdci se rozmůže, — Brzo proměněným,
— Tvářičkám červeným, — Do hrohu pomůže.

Když ráno vstávala — Přišly jsou noviny, — Že padl té noci —
do těžké nemoci — Miláček jediný.

Smutná do kostela — Nevěsta spěchala, — A kudy chodila — K
Bohu se modlila, — Žalostně plakala.

A když jsou pod večer — Klekání zvonili, — Všickni jsou lekari
— Jak mladí tak starí, — Naději pustili.

Zvoní hrana, zvoní, — Panna již nechodí: — Ale jako spadlý
Kviteček uvadlý — Na lůžko se kloní.

Zvoní trojí hrana, — Již nepláče panna: — Do stropu dívá se, —
Z hoře usmívá se, — Chvátá cos rukama.

Patří, jak milého — Ve pěkném průvodu — Šest mládenců neslo,
— Šest panen vedlé šlo, — Kráčejí ke hrobu.

Ona v bílém rouše — Podále tam stojí: — Pak bliže přikleká, —
A nic se neleká, — Tři hrstky naň hodí.

Když bylo v půlnoci, — Slyší hlas nad sebou: — „Stroj se, mé
dítě, stroj, — Srděčko upokoj, — Zasnoubim se s tebou.“

V nejpěknější šaty — Hned se oblíkala! — Věneček si panna —
Z rozmarýny sama — Do vlasů vplítala.

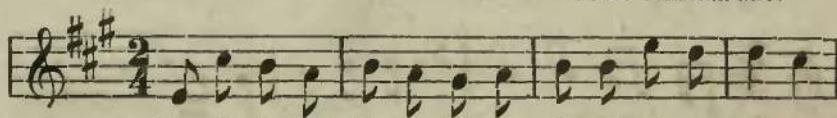
Větrík od západu — Chlaďounký zavívá: — Hosté známou cestou
— Berou se s nevěstou, — Kde ženich přebývá.

Tam kde bydlí spolu, — Ten tichý domeček, — Má střechu zele-
nou, — Komůrku zavřenou — Na věčný zámeček.

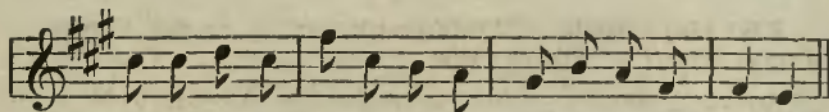
Fr. L. Čelakovský.

118. Mělnické víno.

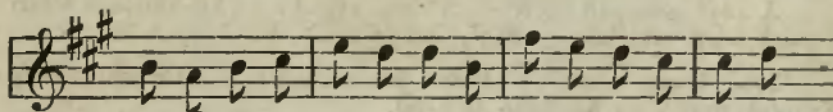
V. J. Rosenkranc.

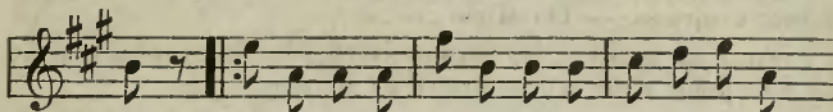
Vla-sti če-ské bla-ho-dár-né, slavné ví-no známe,

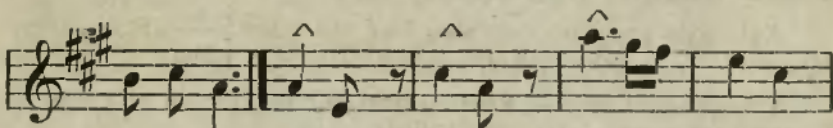
ví-no pra-vé, kr-vo-žár-né u Měl-ní-ka máme.

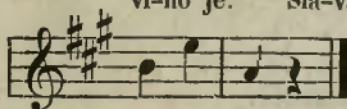
S la-ho-dou to dá-vá sí-lu, my-sl čer-ství, zjas-ňu-

je, ží-ly pru-ží k do-bra dí-lu měl-ní-cké to

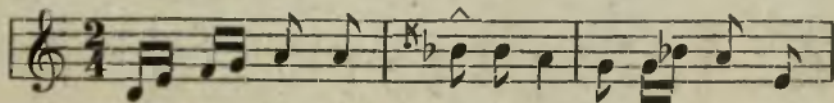
ví-no je. Slá-va, slá-va, slá-va ví-nu

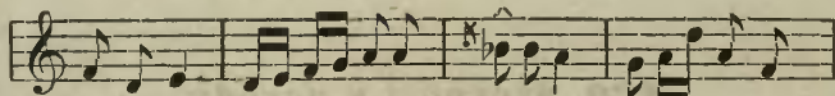
če-ské- mu.

119. Podskalská.

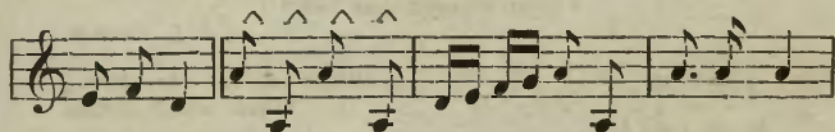
F. D. Ránovz.

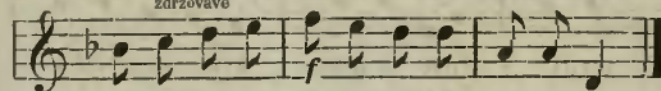
Ti jo - ná - ci z Pod-ska-lí ja - ký je to

stat-ný rod, če - ský a za - cho - va - lý, bez ci - zo - ty

a bez mód: Ať to jak chce v Če - chách chodi, Pod - ska - lāk

vlasti své se ne - od - ro - dí ni - kte - rak.

Jako stará Vltava — Nezměnila posud běh, — Podskalāk vždy zůstává — Starý, vlasti věrný Čech: — Jak se proti bouři brání — Vyšehrad, — Podskalāk národnost chrání — Dosavad.

Český jazyk, český zpěv — Nikdo nám nenahradí, — Pro ně statek, pro ně krev — Každý mile nasadí: — Co nám slavní zachovali — Otcové, — Hodno, aby zastávali — Synové.

Dokud máme silnou pěst — Nedejme si pouta klást, — Braňme svého rodu čest — Nezrazujme českou vlast: — Pakliže se kdo z nás bratří — Odrodí, — Toho hoďme jak se patří, — Do vody!

P.

120. Svornost v národu.

Cenou vyznamenaná báseň.

J. L. Zvonář.

*Heslo: Vzbuzené sebevědomí,
Přivede nás k svornosti.*

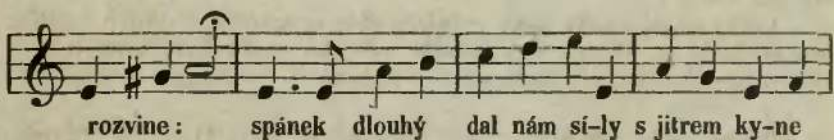
Mužně. Jeden hlas.

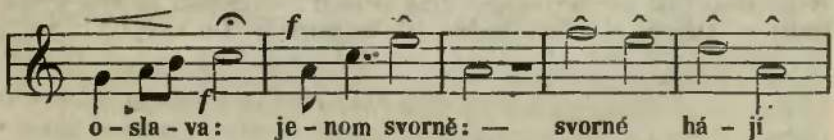
Svorně, bratři, stůjme k matce, k mat - ce vel - ké

je - di - né, ať se leskem dávné slávy prá - por se lvem

rozzvine: spánek dlouhý dal nám sí - ly s jitem ky - ne

o - sla - va: je - nom svorně: — svorné há - jí

štit sva - té - ho Vá - cla - va; je - nom svor - ně: —

svor-né há - jí štít sva- té - ho Vá - cla - va !

Zářívalo slunce slávy — Nad vítěznou Čechii, — Zářívalo českým vlastem — Od Baltu až k Adrii. — Slunci dána vlast je velká — Slunci Čechu oslava: — Jenom svorně: — svorné hájí — Štít svatého Václava!

České slovo světem trásl — Vyzývajíc k zápasům, — Český chorál nebem hýbal — Národ když pěl k nebesům. — V kůru světic česky zní též — Tvůrci věčná oslava. — Češi svorně! — svorné hájí — Štít svatého Václava!

Věren řeči, věren víře — Cyrillů a Methodů — Čech na hoře dokrvácel — V oběť dal svou svobodu! — Zatluč, Čechu, na tu horu — Tam spí tvoje oslava: — Jenom svorně; — svorné hájí — Štít svatého Václava!

Velebnějším byl pád říší — Po zoufalém závodu, — Když se přidružil k nim strašný — Pád českého národu! — Však z plamenů těch jak fénix — Vzlétne Čechů oslava: — Jenom svorně; — svorné hájí — Štít svatého Václava.

Národe můj zaslepený — Osudným tím plamenem, — Nevidíš, jak krev prolitá — Proudí opět pramenem? — Plamennou tou krví z hory — Vzplane nám zas oslava: — Jenom svorně; — svorné hájí — Štít svatého Václava!

Kosti otcův v zem jsou vsety, — Krev jim stýdla ve spánek, — Z kostí pučí velikáni, — Z krve rudý červánek: — Červánek, že národ vstává, — S nebe plá mu oslava: — Jenom svorně; — svorné hájí — Štít svatého Václava!

Nuže svorně, bratři, k dílu, — Naděj' kyne z východu — Přišla doba, volánás již — Ku slávě Pán národů! — Čech se vzhlížel v slunci slávy — Čechům kyne oslava: — Jenom svorně; — svorné hájí — Štít svatého Václava!

Václav A. Crha.

121. Povzbuzení k zpěvu.

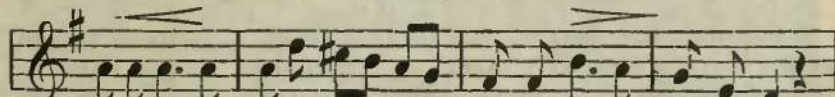
Fr. Škrap.

Andante.

mf

Pějme písně li-bo-plyn-né, pí-sně če-ské dru-ho-vé!

dokud český zpěv ne-zhy - ne, nezhy-nou též Čechové!

Ohlíd-něm se do o - kresku po lu-zích i há-jích všech —

mf

neu-zříme místa v Česku, kde-by nebyl zpí-val Čech,

ne-uzříme místa v Česku, kdeby nebyl zpíval Čech.

Sám rek český písně hájil, — Písně vroucně miloval, — A když vlast svou statně hájil, — Písněmi též bojoval. — Vyšehradem pohyboval — Slavný předek Záboje, — [Když co Orfej prozpěvoval — Znova bratry do boje.]

Pročež pějme písně plynné, — Písně české druhové! — Dokud český zpěv nezhyne, — Nezhy-nou též Čechové! — Pějme písně libo-plynné, — Písně české, druhové! — [Dokud český zpěv nezhyne, — Nezhy-nou též Čechové!] [?]

Národní písně.

122.

Adámku můj! — V slovu mně stůj; — Co jsi mi sliboval, — Když jsi mne miloval, — [Že budeš můj.]

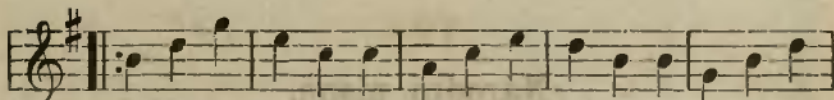
„Andulko má! — Není možná; — Počkej jen do jara, — Až bude fiala, — [Pak budeš má.]

Andulko má, — Roztomilá! — Do smrti nejdelsí — Moje nejmi-lejší, — [Žádná jiná.]

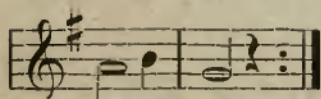
123.

Kte-rá má mi-lé-ho, v srd-ci u-přim-né-ho, ta na-rí-

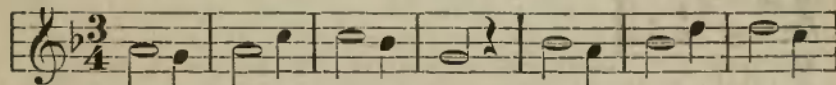
kal lu - de.

„A já mám milého, — V srdci upřímného : — Kdyby mně císař pán — Konička daroval, — Sedla bych na něho.“

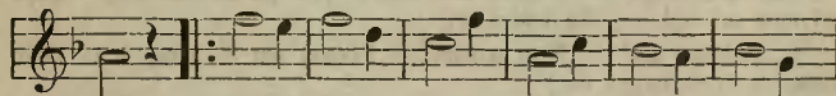
Co bys tam, má milá, — Co bys tam dělala? — „Prala bych košile, — Abys chodil bíle, — Potěšení moje!“

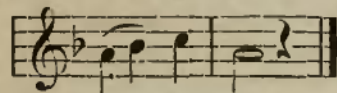
124.

Na tej lou-ce ze-le - ný pa-sou se tam je-le-

ny, pa-se je tam my-sli - ve-ček v ka-mi - zol - ce

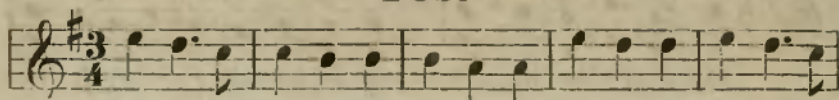

ze - le - ny.

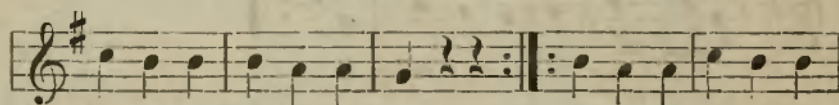
Poček na mne, má milá, — Zastřelím ti jelena, — Aby se ti za-
libila — Kamizolka zelená.

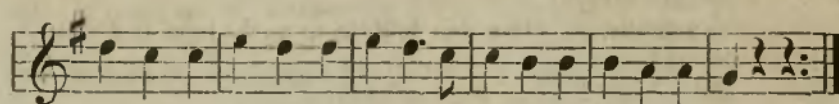
125.

Ach, ne-ní tu, ne-ní, co by mne tě - ši - lo, ach ne - ní

tu, ne-ní, co mne tě - ší! Co mne tě - ší - va - lo,

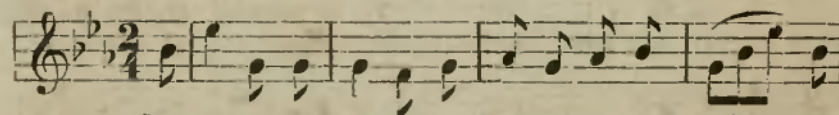

vo-dou u-ply - nu-lo; ach, není tu, ne-ní, co mne tě - ší!

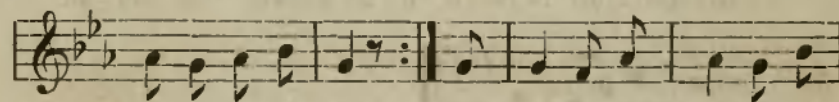
Jaké je orání — Bez pluhu, bez koní. — Jaké je orání — Bez koleček? — Takové orání. — Jako milování, — Jako milování — Bez hubiček!

Pořád mně dávají, — Co se mně nelíbí; — Pořád muě dávají, — Co já nechci: — Dávají mně vdovce, — Ten má jen půl srdce; — Půl ho dal nebožce, — Půl by dal mně.

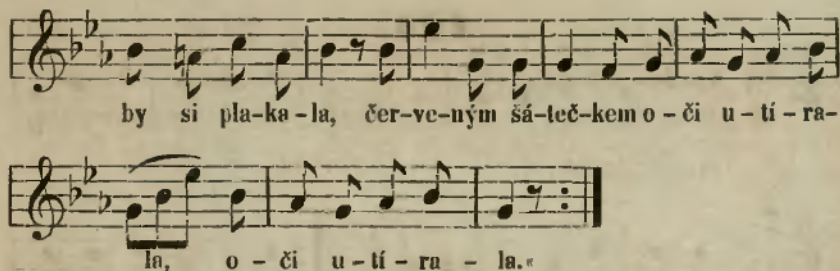
126.

Čer-ve - ná rů - žič - ko co se ne-roz-ví - jíš? co
Proč ty k nám, Je-níč-ku, proč ty k nám ne-cho - díš? proč

se ne-roz-ví - jíš? — Kdy-bych já k vám cho-dil, ty
ty k nám ne-cho-díš?

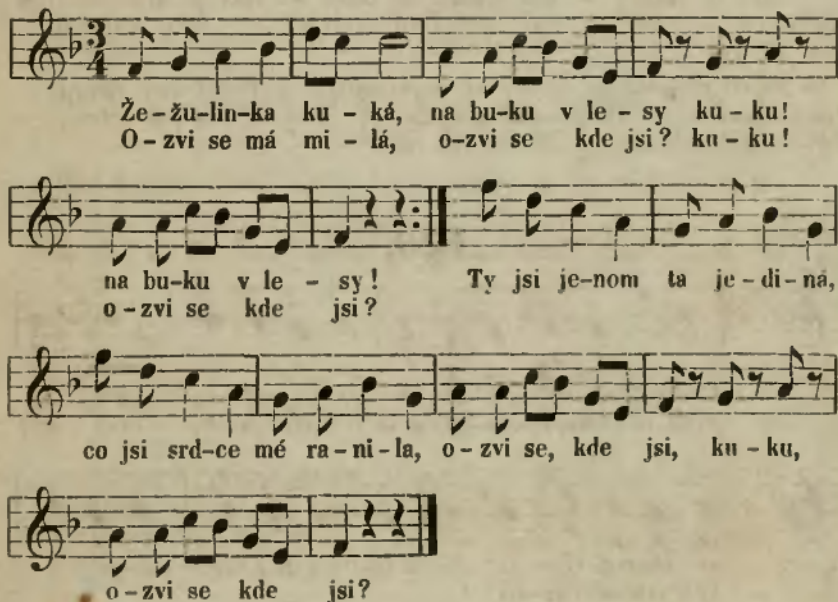

by si pla-ka-la, čer-ve-ným sá-leč-kem o-či u-tí-ra-
la, o-či u-tí-ra-la.

Proč bych já plakala, — [Když mě nic nebolí?] — Milovali jsme se, — [Jako dva holubi.]

Jako dva holubi, — [Jako dvě hrdličky;] — Já jsem ti dávala — [Upřimné hubičky.]

127.

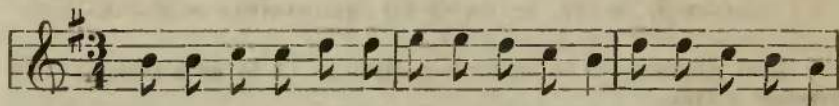

Že-žu-lin-ka ku - ká, na bu-ku v le - sy ku - ku!
O - zvi se má mi - lá, o - zvi se kde jsi? ku - ku!
na bu-ku v le - sy! Ty jsi je-nom ta je - di - ná,
o - zvi se kde jsi?
co jsi srd-ce mé ra-ni-la, o - zvi se, kde jsi, ku - ku,
o - zvi se kde jsi?

Zazpíval slaviček — [V hájku zeleném,] — Že my už, má milá,
— [Svoji nebudem:] — Nebudem už spolu chodit, — Nebudem se spolu
vodit, — [Ach, už nebudem!]

„Měla jsem holoubka, — [Ten mi uletěl;] — Že já budu plakat,
[Na to nezapomněl.] — Uletěl mně do kapradí, — Snad se už víc ne-
navrátí — [Ach, nenavrátí!“]

128.

Hně-vej ty se na mne ne-bo ne-hně-vej, jen když mne potkáš,

po-zdra-ve-ní dej; hně-vej ty se na mne ne-bo ne-hně-vej,

jen mi po-zdra-ve-ní dej: a když mne potkáš, po-zdra-

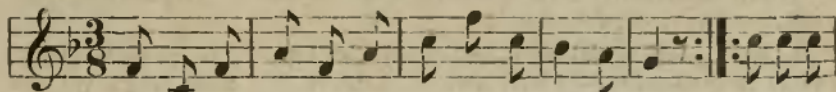
ve-ní dáš, bu-dou li-dé my-slit, že se ne-hně-váš, hněvej

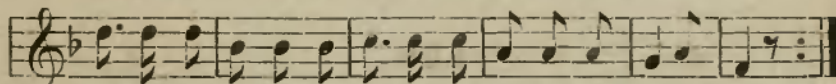
ty se na mne ne-bo ne-hně-vej, jen mi po-zdra-ve-ní dej.

Zelená se louka, zelená se les, — Jen ty, má milá, na mne nepo-
věz; — Zelená se louka, zelená se les, — Jen ty na mne nepověz. —
A jestli poviš, poviš na sebe, — Že já bez hubičky nejdu od tebe; —
Zelená se louka, zelená se les: — Jen ty na mne nepověz!

129.

Li-dé po - ví - da - li, že se od hor mra-čí, a to se

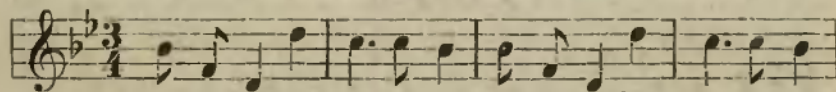

čer-na-jí, a to se čer-na-jí mé pa-nen-ce o - či.

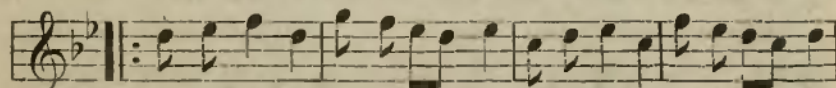
Lidé povídali, — Že se od hor září: — [A to se zardělo] — Mé panence v tváři.

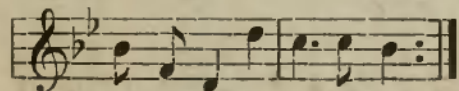
130.

Je - te - lič - ku, je - te - li! má pa-nen-ko, chce-te - li,

půj-dem spo lu na procház-ku, na kancelář pro o-hlá-šku;

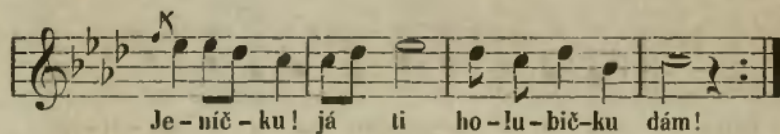
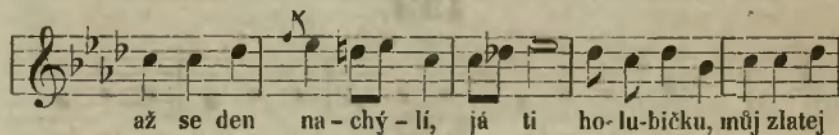
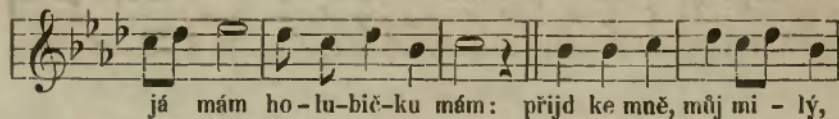
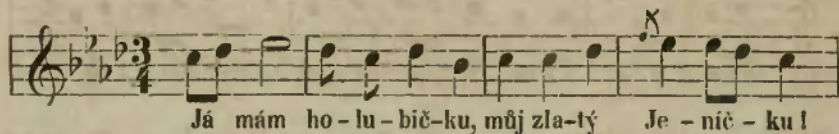

je - te - li, ach, je - te - li!

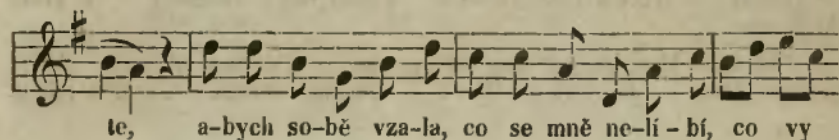
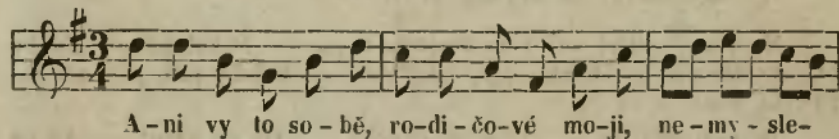
Jeteličku, jeteli! — Má panenka, chcete-li. — Půjdem spolu před faráře, — Ten nám štolou ruce sváže: — Jeteli, ach, jeteli!

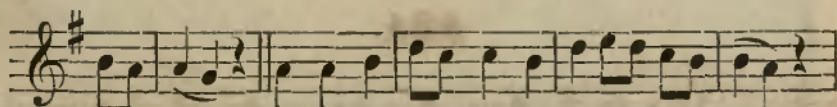

131.

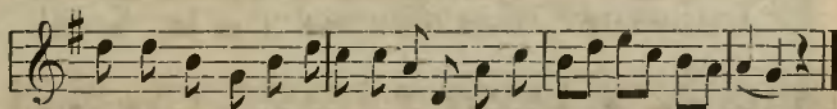

132.

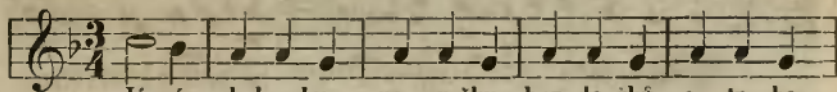
chce - te : A - le to, co já chci, to mně přej - te,

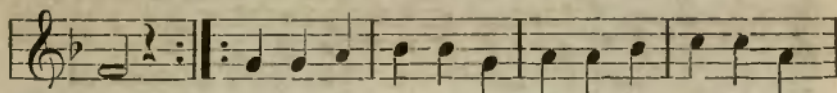
vždy při mně do smrti, ro - di - čo - vé mo - ji, ne - bu - de - te.

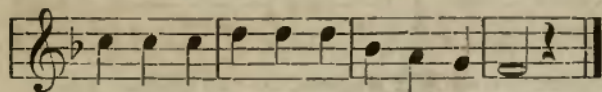
133.

Já mám chaloupku na vr - šku bez do - šků o - tr - ha -

nou ; až já se o - pi - ju, já si ji po - ší - ju

hra - hra - hra hra - hra - hra hra - cho - vi - nou.

My jsme sedláci — V naší vsi jako psi — Oškubaní ; — Kdyby byl rychtář pes, — Kantor pes, šafář pes, — Byloby psů, psů, psů — Plničká ves.

Já mám valacha, — Valacha lenocha, — On se pase ; — Až on se napase, — Potom mě donese — K mej milej, rozmilej — V krátkém čase.

Já mám klisinku, — Ona má lysinku — Pěknou bílou ; — Až já ji ovsá dám, — Já si ji osedlám : — Ona mě ponese — Za mou milou.

134.

čerstvě.

Když jsou na-ši pí-vá-va-li, tak i my pít bu-dem ;

o-ni má-lo za-cho-va-li, my nic mít ne - bu-dem.

zdlouhavěji.

Po-bu - dem, ne - bu-dem, svě-ta ne - pře - bu-dem ;

a co po nás zů-sta-ne, kdo ví, kdo to do-sta-ne !

čerstvě.

Však já ne-vím mno-ho - li ? živ jsem, ne-vím dlouho - li ?
u-mřu, ne-vím br-zo - li ? do - ma ne-bo na po - li ?

hybněji.

a co po mně zů-sta-ne, ve-se-lým se do-sta-ne : však já

ne-vím br - zo - li ?

135.

Andante.

Má mi-lá slou - ží za vo - dou, já za - se

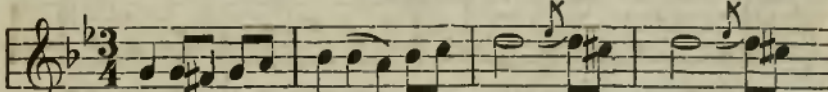
slou-žím za dru - hou; kte - rak pak si po - ra -

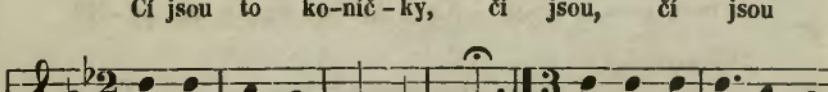
dit mám, bych mou pa - nen - ku do - stal k nám ?

Koupím si veslo slonové, — Stříbrem, zlatem okované; — Sednu
sobě na lodičku, — Poplynu pro svou holčičku.

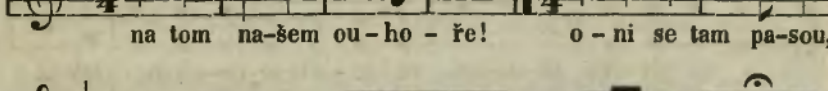
136.

Čí jsou to ko - nič - ky, čí jsou, čí jsou

na tom na - šem ou - ho - ře! o - ni se tam pa - sou,

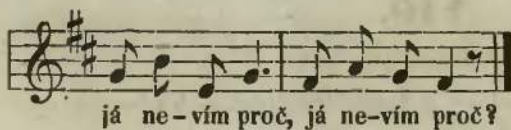
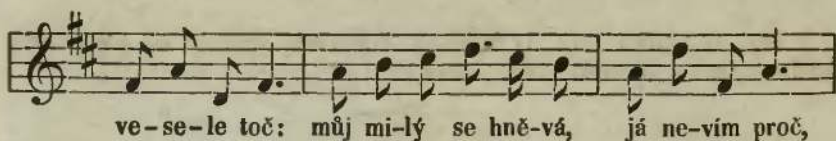
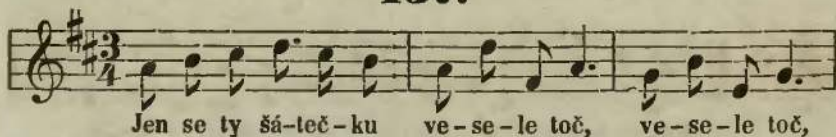

o - ni se tam pa - sou od sa - mé - ho po - lo - dne.

Kdybych já věděla, — Že jsou mého milého, — [Já bych je zahнала] — Do jetele bílého.

Kdybych já věděla, — Že jsou mého Jenička, — [Já bych je zahнала] — Do pěkného zelička.

137.

Když hněvá, ať hněvá, — [Já nic nedbám:] — Takového štěstí — [Všude dost mám.]

Takové štěstí mně — [Všude květe:] — Pod našima okny — [V zimě, v letě.]

138.

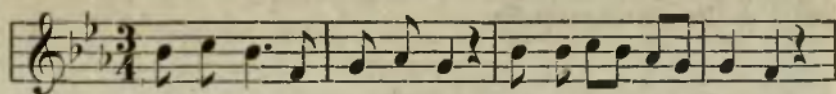
(Toutěž notou.)

Jen se mně, má milá, — Dobře chovej, — Koupím ti šáteček — Damínovej

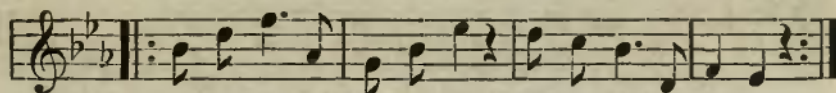
Já se ti, můj milej, — [Dobře chovám:] — Dal jsi mně prstýnek, [Já ho nemám.]

Já jsem si v potoce — [Ruce myla,] — Tam jsem ho do vody — [Upustila.]

139.

Co ten ptáček po-ví-dá, co na du - bě se-dá ?

Kte-rá pan-na ho-cha má, že je vždycky ble-dá.

Mlč, ty ptáčku! mlč, ty lžeš, — Nepovídáš pravdu; — [A já taky
hocha mám — A mám přece barvu.]

140.

(Zpívá se jako předešlá.)

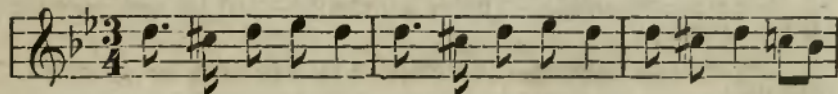
Chodíval k nám, chodíval — Z kanceláře písař, — Klobouček pre-
movanej, — Jako ňákej císař.

V jedné ruce kalamář, — V druhé ruce péro; — Chtěl, abych ho
zapsala — Do srdečka svého.

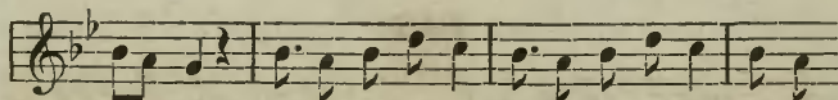
Kdybys ty byl mládenec, — Jako já jsem panna, — Dala bych ti
ten věnec, — Kterej nosim sama.

Můj zelenej věneček — Na hlavičce skáče; — A ta tvoje pocti-
vost — Na kolibce pláče.

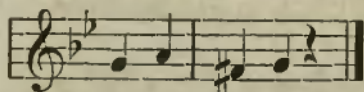
141.

Já tu ne-bu-du, vě - ru ne - bu - du, ne - bu - du tu

slou-žit; při-jde má mi-lá, hol-ka roz-mi-lá, bu-de

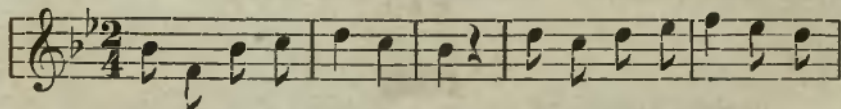

po mně tou-žit.

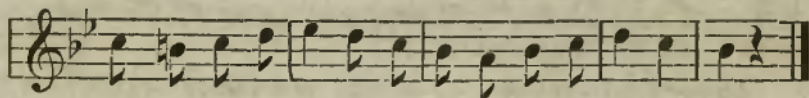
Já tu nebudu, věru nebudu — Tu cestičku šlapat; — Přijde má milá, holka rozmilá, — Bude pro mne plakaf.

S Bohem má milá, holka rozmilá! — Na konička sedám; — Snad tebe více, mé milé srdce, — Nikdy neuhlídám.

142.

Čer-né o-či, jdě-te spať, čer-né o-či, jdě-te spať,

však mu-sí-te rá-no vstát, však mu-sí-te rá-no vstát.

[Časně ráno, raničko,] — [Dřív než vyjde sluníčko.]

[Sluníčko už vychází,] — [Má milá se prochází.]

[Prochází se po rynku,] — [Přinese nám novinku.]

[To novinku takovou,] — [Že na vojnu verbujou.]*)

[Když verbujou, budou brát,] — [Škoda hochů nastokrát!]

[Ty hezky nám poberou,] — [Ti chromí nám zůstanou.]

*) Odtud zpívají jiní takto:

[Když verbujou, budou brát,] — [Já se půjdu taky dáf.]

[Na konička vyskočím,] — [Bílým šátkem zatočím.]

[Adie buď, má milá!] — [Zejtra bude zas jiná.]

143.

Ho-ro, ho-ro, vy-so - ká jsi! má pa-nen-ko, vzdále-
ná jsi, vzdá-le-ná jsi za ho - ra - ma, vad-ne
lá-ska me - zi ná-ma.

Vadne, vadne, až uvadne! — Není v světě pro mne žádné, —
[Není žádné potěšení — Pro mne více k nalezení!]

144.

Da-le-ké, ši-ro-ké po - le, proč jste se ze - le - ni-
ly? Co jste mne po-tě - šil mě - ly, vy jste mne
za-rmou - ti - ly.

Což jest ta cesta uzounká, — Kterou jsem chodivával! — Což jest
ta panenka hezounká, — Kterou jsem milovával.

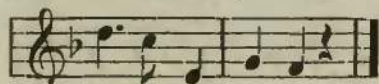
145.

Dej Bo-že! Bar-bo-ře Mar-ti-na s ko-sou, Než trá-vy
a - by jí na-se-kal tra-vič-ky s ro-sou!

na - se-kal, ko-sa mu spa-dla; než ko-su na-sa - dil,

trá-va mu zva-dla.

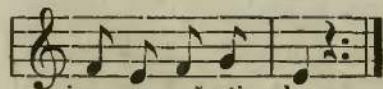
146.

Vče-ra ne-dě-le by - la, já jsem do-ma ne-by - la:

ža-la jsem tra - vič-ku v ze-le-ném há - ječ-ku, svátek

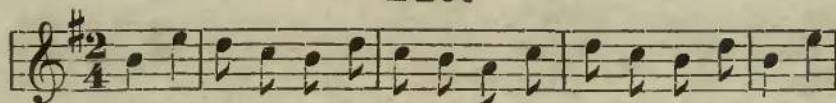
jsem ne-svě - ti - la.

Než jsem trávy nažala, — Celá jsem se požala; — Pro tebe, Je-
níčku! — Falešnou hubičku — Od tebe jsem dostala.

V háji travičku žiti — Nechtějte to činiti, — Panny a mládenci —
S zelenými věnci! — Můžete se požiti.

Včera přenešťasný den, — Kam se můj milý poděl? — Dostala
jsem kvinde, — Šel k panence jinde, — Snad už na mne zapomněl.

147.

Hol-ka mo-dro-o-ká, ne-se-dá-vej u po-to-ka, hol-ka

mo-dro-o-ká, ne-se-dá-vej tam. V po-to-ce je vel-ká

vo-da, vez-me-li tě, je tě ško-da; hol-ka mo-dro-o-ká,

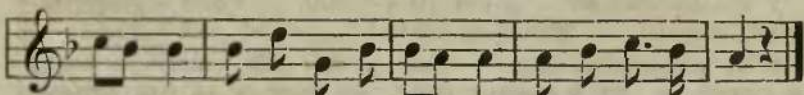
ne-se-dá-vej tam.

Holka modrooká, — Nesedávej u potoka, — Holka modrooká, —
Nesedávej tam! — V potoce se voda točí, — Podemele tvoje oči; —
Holka modrooká, — Nesedávej tam!

148.

Le-tí, le-tí pták přes ze-le-ný sad; nad dvorem se

to-čí, zdvi-há k ne-bi o-čí, An-dul-ku vo-lá.

Andulko milá, — Jeníček volá: — Bys nebyla pyšná — A trochu ven vyšla — Sama jediná.*)

Ona nevyšla, — Poslala posla: — „Jdi, můj milý posle, — Vyříd mu to slušně, — Že nejsem sama.“

Posel v hrdlo lhal — A sám namlouval; — Ach, já přenešťasná, — Že jsem ven nevyšla — Sama jediná!

*) Jiní začínají:

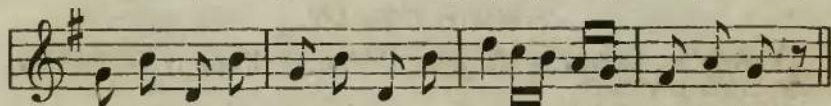
Leť, měsíčku, leť — Přes ten celý svět, — Leť měsíčku s vejší — K mojí nejmilejší — Kolo udělej.

Kolo udělej, — Ven ji vyvolej: — Není-li tak pyšná — Aby ke mně vyšla — Sama jediná.

149.

Hrá - ly du - dy u Po - bu - dy, já jsem je sly - še - la,

dá - va - li mně za - hrad - ní - ka, já jsem ho ne - chtě - la.

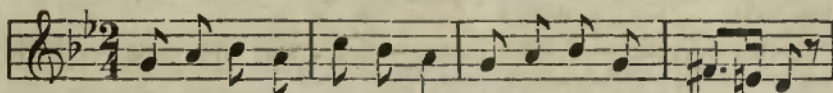
A já rad - ší krej - čí - ho, to je ně - co lep - ší - ho:

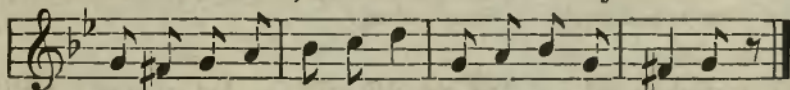
u - ši - je mně šně - ro - vač - ku z por - te - le ně - čí - ho.

150.

Kou-le-lo se, kou-le-lo čer-ve-né ja - blíč-ko;

jen se na mne ne-hně-vej, mé zla-té sr - díč-ko.

Já se na tě nehněvám, — Ale je mi líto, — Že za jinou chodíváš
— Přes zelené žito.

Žito, žito, žitečko! — Kdo tě bude žítí? — Můj milej je daleko,
— Nechce ke mně jítí.

Žito, žito, žitečko! — Kdo tě bude vázat? — Můj milej je daleko,
— Musím pro něj zkázat.

Trávo, trávo, travičko! — Kdo tě bude kosit? — Můj milej je
daleko, — Musím smutek nosit.

151.

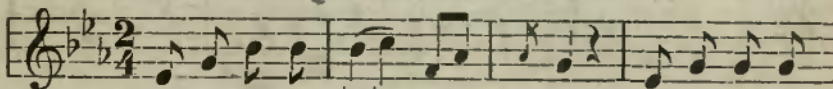
S nápěvem čísla 139.

Koulelo se, koulelo — Červené jablíčko; — Komu ty se dostaneš,
— Má zlatá holčičko?

Koulely se, koulely — Dvě na proti sobě; — Komu bych se do-
stala, — Než, Jeníčku, tobě?

Komu bych se dostala, — Než, Jeníčku, tobě: — Ty jsi hezkej,
já taky, — Šikneme se k sobě.

152.

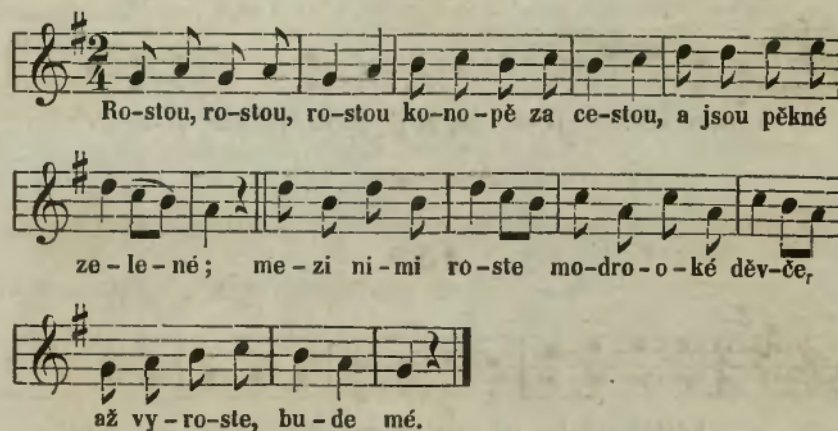

Kdy-by mně to Pán Bůh dal, a-by si mě

du - dák vzal! Du-dy bych mu no - si - la, chleba
bych mu pro - si - la; kdy-by mě to Pán Bůh dal,
a - by si mě du - dák vzal!

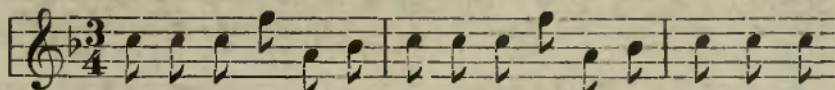
153.

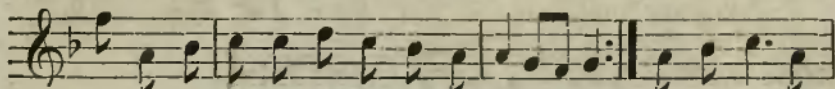
Ro-stou, ro-stou, ro-stou ko-no-pě za ce-stou, a jsou pěkné
ze - le - né; me - zi ni - mi ro - ste mo - dro - o - ké děv - če,
až vy - ro - ste, bu - de mé.

Mládenečku mladý, — Poslechni mé rady, — Zanech toho že-
nění; — Oženíš se jednou, — Tváříčky ti zblednou, — Krása se ti
promění.

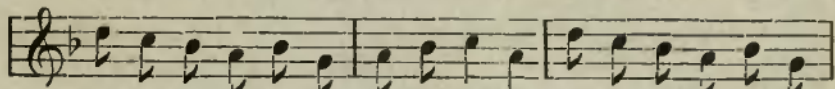
154.

Kdyby mo-je mi-lá sa-mé pen-tle by-la, a všem se

li-bi-la, a já si ji předce ne-vez-mu. Vez-mu já si

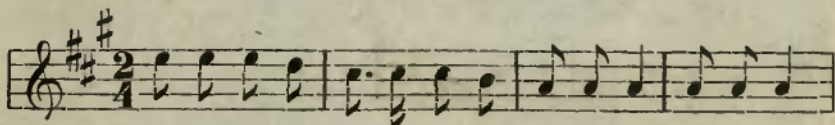

u-přímnou dív-či-ci, tře-ba mě-la jen jednu ky-tli-ci ;

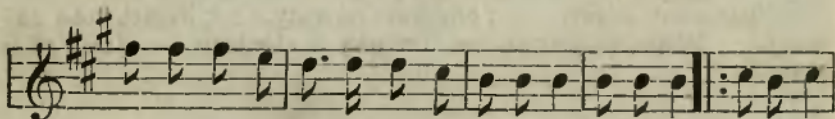

mo-dré o-či ja-ko já, ach! ja-ko já, ach! ja-ko já.

155.

Kdybys mě-la má pa-nen-ko, sto o-vec, sto o-vec,

a já je-nom za kloboukem ja-lo-vec, ja-lo-vec ; nebudeš

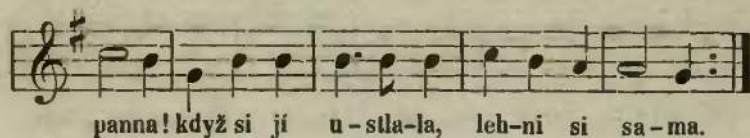
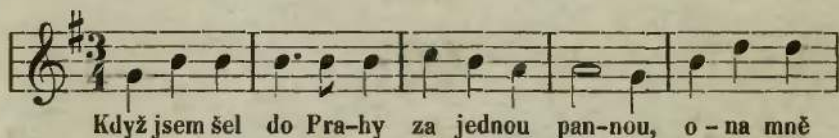

Kdybys měla, má panenke, celej lán, — A já jenom zahrádečku jako dlaň, — Nebudeš má, — Není možná, — Ani ti to, má panenke, Pán Bůh nedá!

Kdybys měla, má panenke, sto dvorů, — A já jenom otrhanou stodolu, — Nebudeš má, — Není možná, — Protože jsi, má panenke, neupřímná.

156.

Ať je tak, nebo tak, — Přec nějak bude; — Pro jedno stvoření
— Svět nezahyne. — Pro jedno kvítí — Slunce nesvíti: — Však já
tě, má zlatá, — Nemusím mítí.

Myslilas', má milá, — Že budu plakat, — Až já k vám nebudu —
Cestičku šlapat? — Pro jednu pannu — Klobouk na stranu! — Za
tebe, má zlatá, — Pět jich dostanu.*)

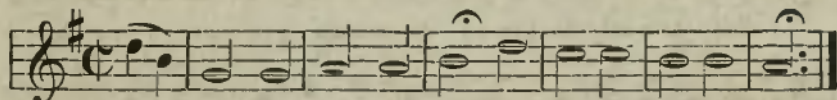
Zima je, zima je, — Zimou se třesu; — Otevři, má milá, — Něco
ti nesu: — Nesu ti lásku — V šátku svázanou, — Abysi věděla, —
Že mám už jinou.

*) Některé skončujou:

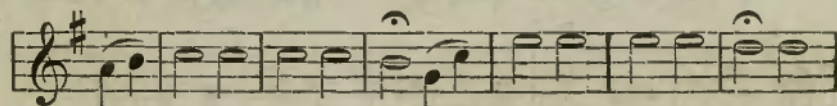
Však já tě, má zlatá, — Přece dostanu.

Když jsem šel po Praze — Po Malé Straně, — Potkal jsem děv-
čátko — Vyšperkované; — Já na ni česky, — Ona německy: — Bo-
dejž tě kozel vzal, — Děvčátko pesky!

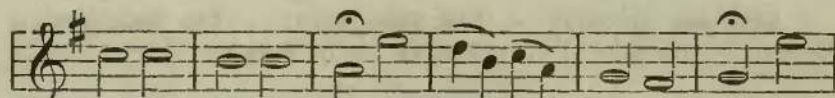
157.

Mě - la jsem ho - loub - ka v tru - hle za - vře - né - ho,
on jest mi u - le - těl do po - le ší - ré - ho,

do po - le ší - ré - ho na ze - le - ný dou - bek; tam

so-bě za-hou - kal můj zla - tej ho-lou - bek, můj

zla - tej ho-lou - bek.

Nehoukej, nebroukej, — Můj zlatý holoubku; — Nedělej svej milej — Většího zármutku!

„Já jí ho nedělám, — Dělá si ho sama; — Když já nejsem doma, — [S jinšími sedává.]

Já jí koupil pentli — Barvy proměňavé, — By si propletala — Vlasy kadeřavé.

Já jí koupil jinou, — A to pěkně bílou: — Aby pamatovala, — [Že byla mou milou.“]

158.

Lou - če - ní, lou - če - ní! což je to těž - ká věc,

když se mu - sí roz - lou - či - ti, když se mu - sí roz - lou - či - ti

s pa - nen - kou mlá - de - nec.

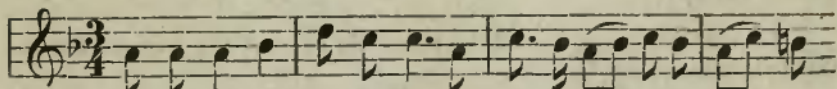
Když jsme se loučili, — Oba jsme plakali, — Oba jsme si bílým šátkem, — Oba jsme si bílým šátkem — Oči utírali.

Když jsme se loučili — Pod zeleným stromem: — Vždycky jsem ti říkávala, — Že ta láska není stálá, — Že svoji nebudem.

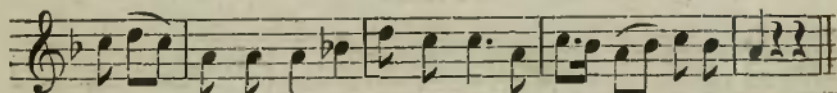
Až já půjdu lesem, — Budu plakat hlasem; — Dám si klobouček na stranu, — Na panenku zapomenu — A budu zas vesel.

Umřeš ty, nebo já, — Neumřem obadva: — Kdo vyhraje, bude pánem, — Zapívá druhému. Amen! — A pak ho pochová.

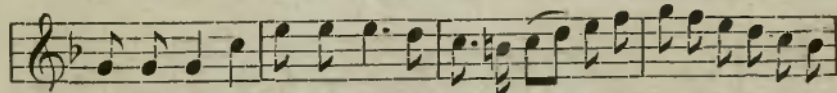
159.

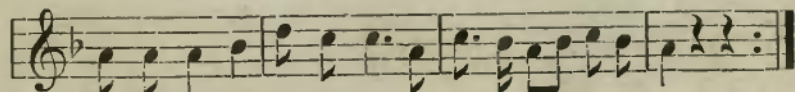
Když jsem já k vám cho-dí-vá-val, tra-la - la - la-la la - la

la-la, pej-sek na mě ště-ká-vá-val, tra - la - la-la-la ;

já mu há-zel z kapsy kůr-ky, tra-la - la - la-la lala - lala - lala,

pusť mě pej-sku do ko-můr-ky, tra-la - la - la-la - la.

Do komůrky jsem se dostal, — Vaši dceru jsem poboskal *); —
Vaše dcera velmi pyšná, — Ani za mnou ven nevyšla.

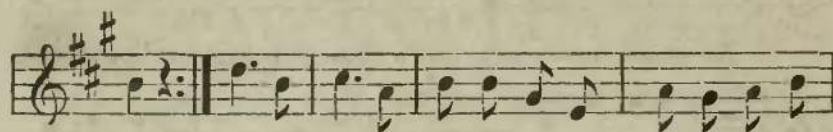
Nadělali na mne klevet, — Že jsem já měl děvčat devět; —
A já nemám jenom jednu, — Ta je hezká, tu si vezmu.

*) Po moravsku místo zlíbal.

160.

Když jsem já ty ko - ně pá - sal, při - šla na mne dří - mo -

ta, dří - mo - dří - mo - dří - mo - tin - ka, ko - ně ve - šli

do ži - ta.

Pišel na mě šelma sedlák, — Toho žita hospodár: — „Co ty,
šelmo! co tu děláš, — Že ty koně v žitě máš?“

A já nejsem žádněj šelma, — Já jsem hodné matky syn; — Kdyby
mně to jinej řekl, — Tomu bych se postavil!

Sedum let jsem u vás sloužil, — A nic jsem vám neztratil, —
Jen jedinkej zákolníček, — A ten jsem vám zaplatil.

Sedum let jsem u vás sloužil, — A nic jsem vám neukrad', —
Jen jedinkou homoličku, — A pro tu jsem s pudy spad.

Sedum let jsem u vás sloužil, — A nic jste mě nedali, — Jen
jedinkou košiličku, — A tu jste mě zas vzali.*)

Já jsem synek zachovalej, — Žádněj na mne nic neví — Jenom
vaše Bětulinka, — A ta na mne nepoví.

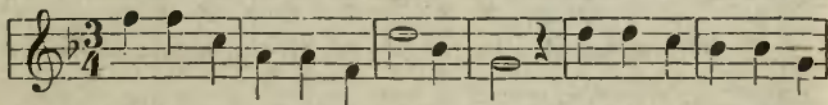
Kdyby chtěla pověditi, — Pověditi nemůže; — Neb mne sama
vodívala — Do zahrádky na růže.

*) Také:

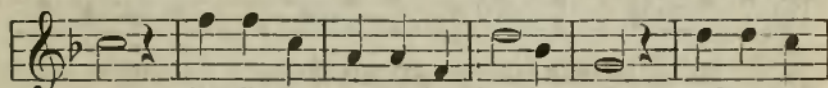
Jen tu starou kamizolku, — A pro tu jste plakali.

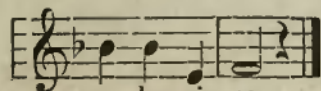
161.

Ne-stěj-te mlá-den-ci pod o - kny, pojdte radč do sed-ni-

ce; jest-li vás no-žič-ky bo - le - ji, sed-ně-te

na la - vi - ce.

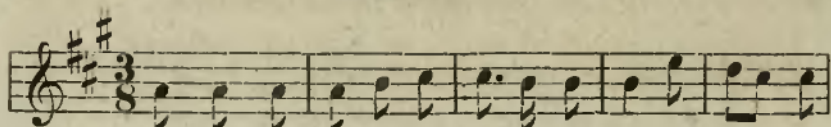
My jsme k vám nepřišli posedět, — My jsme k vám přišli postát;
— Vy máte tři hezké dcerušky, — My chceme jednu dostat.

Neber si, Jeničku, takovou, — Která je tuze pyšná; — Neb ona
by ani za tebou — Ze dveří ven nevyšla.

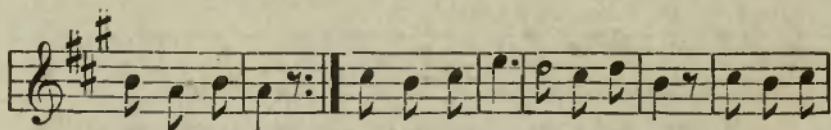
Neber si, Jeničku, takovou, — Která je zamračená; — Neb ona
by se ti mračila — Od rána do večera.

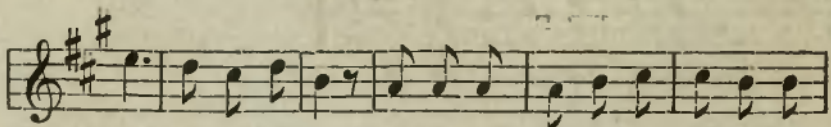
162.

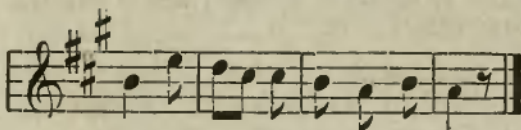
Když jsem k vám cho-di-val přes ty le - sy, ach ou - vej!
bý - va - las, má mi - lá, ve-se-lej - ší, ach ou - vej!

přes ty le - sy, a - le teď jsi, hol-ka, ble-dá, a - le teď
ve - se-lej - ší :

jsi, hol-ka, ble-dá, snad se ti sr-děč - ko vy-spat ne-

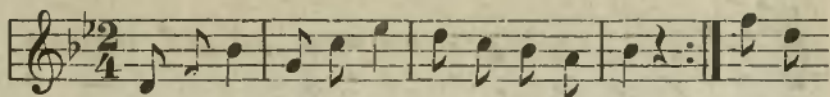
dá, ach ou-vej! vyspat ne - dá.

Když jsem k vám chodíval přes kaluže, — Ach ouvej! přes ka-
luže, — Bývalas, má milá, jako růže, — Ach ouvej! jako růže: —
Ale teď jsi, holka, bledá a t. d.

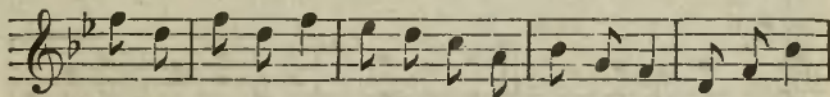
Když jsem k vám chodíval pod okýnko, — Ach ouvej! pod okýnko,
— Bývalas, má milá, krev a mlíko, — Ach ouvej! krev a mlíko: —
Ale teď jsi, holka, bledá a t. d.

Když jsem k vám chodíval na dvoreček, — Ach ouvej! na dvo-
reček, — Chodíval za tebou mysliveček, — Ach ouvej! mysliveček; —
Mysliveček šel za lesy, — Mysliveček šel za lesy: — Nynčko má pa-
nenka smutek nosí, — Ach ouvej! smutek nosí.

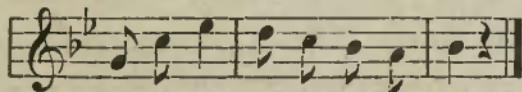
163.

Pod du-bem, za du-bem mě-la jed-na dvě, nechtě-
čer-ve-né ja-blič-ka, da-la jed-no mně;

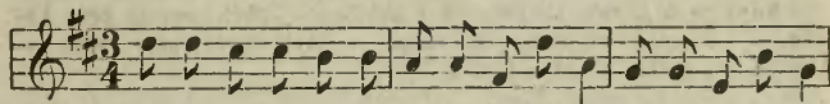
la mně o-bě dát, za-ča-la se vy-mlouvat, že ne-má,

že ne-dá, že je o ně zle.

Pšeničku jsem zasil, — Nebudu ji žít; — Pivo jsem dal nalejt, —
Nebudu ho pit; — Holku jsem si namluvil, — Jinej mně ji odloudil,
— A tak lásce naši — Konec učinil.

164.

Mně se, mně se, mně se, mně se vše-cko zdá, že mo-je mi-lá

mo-dré o-či má; mně se, mně se, mně se, mně se všecko zdá,

ze mo-dré o-čič-ky má. Mo-dré o-čič-ky, rů-že

tvá-řič-ky, bí-lé ru-čič-ky, pě-k-né stře-vič-ky: mně se,

mně se, mně se, mně se vše-cko zdá, že An-dul-ka bu-de

má.

Škoda je tě, děvče, — Že mé nebudeš, — Že ty jiného — Těši-
vat budeš: — Škoda je tě, děvče, — Že mé nebudeš, — Že jiného
miluješ. — Moje myšlení — V lítost se mění, — Moje mínění — Není
k splnění: — Škoda je tě, děvče, — Že mé nebudeš, — Srdce mé
zarmucuješ.

165.

Slou-žil jsem u se-dlá-ka, se-dlák je šel-ma vel-ká;

rá-no časně vsta-ne, bě-ží do ma-šta-le, ptá se hned na pachol-

ka, vel-ká - li je ře-zan-ka.

„Řezanka jako palec: — Pacholče, tys nedbalec!“ — Pacholek vyskočí, — Kloboučkem zatočí: — Řezanka jako kroupy, — Sedláče, ty jsi hloupý!

Sedláče, když nejsi pán: — Řezej si řezanku sám! — Já se budu dívat, — Jak ti bude lítat — Řezanka od stolice; — Já půjdu k své panence.

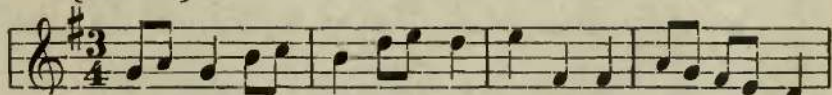
Poslední sloku zpívají také:

Když jsi ty, sedláčku, pán, — Řezej si řezanku sám; — Řezej si drobounkou, — Já půjdu za holkou; — Řezej si drobouninkou, — Já půjdu za panenkou.

166.

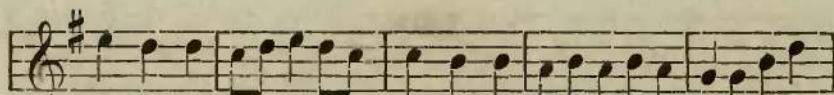
(Furiant.)

Se - dlák, se - dlák, se - dlák, je - ště je - dnou se - dlák,

se-dlák, se-dlák, se-dlák je vel-ký pán: on má pás

na hři-še a na svým ko-ži-še tu-li-tu - li-tu - li-

tu - tu - li - pán.

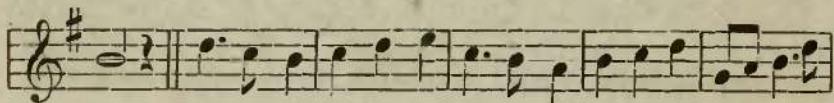
Koukej, koukej, koukej, — Jak je sedlák hloupej, — Koukej, koukej, koukej, — Jak je hloupej: — On jede na pole, — Má hodinky dvoje; — Koukej, koukej, koukej, — Jak je hloupej.

167.

Se-dlák je šel-ma vel - ká, za - ma-zal chalup - ní-

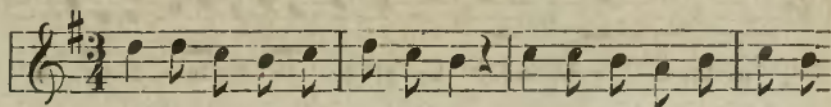
ka; pak si zas po-my-snil, jak by ho o-či-stil: vho-dil ho

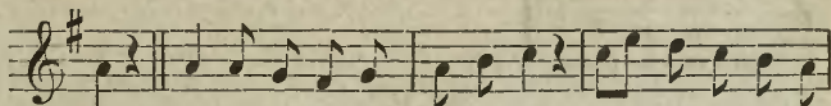
do ryb - ní - ka.

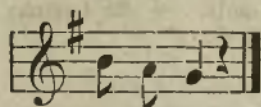
168.

Měj mě, Je-níč-ku, měj mě rád, kou-pí-me so-bě vi-no-

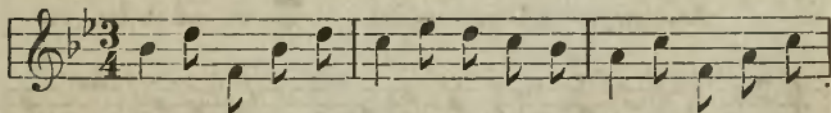
hrad: ty bu-deš vo-rat a já žil, bu-dem se spo-lu

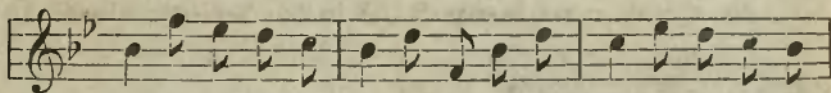
do-bře mít.

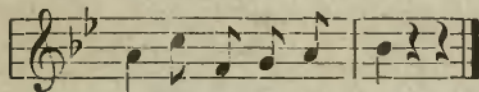
169.

Na Bí-lé ho-ře, se-dlá-ček o-ře, má hezkou dce-ru,

dej mi ji Bo-že! hej žu-py, žu-py, dej mi ji Bo-že!

hej žu-py, žu-py, žup.

Kdybych ji dostal, — Což bych si vejskal: — Tři sta tolarů —
Bych si vyzejskal! — Hej, župy, župy a t. d.

Hezká ženuška, — Tři sta tolarů! — Dal bych ji vozit — V kry-
tém kočáru; — Hej, župy, župy a t. d.

Lokaje napřed, — Lokaje za ní; — Dal bych jí říkat: — Urozená
paní! — Hej župy, župy, — Urozená paní! — Hej župy, župy, žup.

170.

„Toho mně není nic lito, — Co má ty černé oči; — Neb on se
za mě stydával, — Chodíval ke mně v noci.

Acť toho je mně nejlítěj, — Co má ty vrané koně: — Neb on
se za mě nestyděl, — Chodíval ke mně ve dne.“

171.

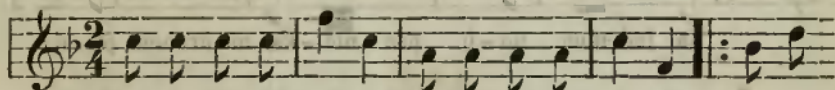
(S předešlým nápěvem).

Pásla má milá koničky, — Pásla má milá koně, — Jen vždycky po záhoničku, — Jen vždycky po záhoně.

A když na konec dopásla, — Obrátila se zase, — Že ona je pást nebude, — Ať si je pase kdo chce.

Ještě si jednou zavejsknu — Za tím zeleným lesem, — Aby věděla má milá, — Aby věděla, kde jsem.

172.

Na tom panském mo-stě roz-ma-rin-ka ro-ste; žád-nej

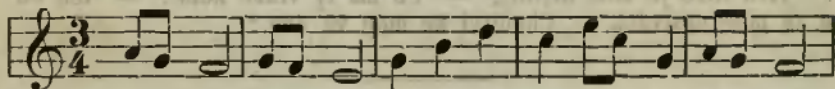
ji tam ne-za-lí-vá o-na ne-po-ro-ste.

Až já tudy půjdu, — Zalívat ji budu: — Zelenej se, rozmarinko, — Já se vdávat budu.

Také:

Ještlí se mně zazelená, — Já se vdávat (ženit) budu.

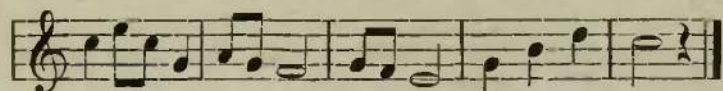
173.

Ne - jsi, ne - jsi, jak jsi se dě - la - la, ne - jsi

ne - jsi, jak se dě - láš; fa - leš - né srdce máš, nic si mě

ne - vši - máš, jed - nou, jed - nou, v tom se shle - dáš.

„Nedbám, nedbám, — Že mě nemiluješ, — Nedbám, nedban, —
Že mě nechceš: — Takových chasníků — Na každém hřebíku, — Jako,
jako, — Jako ty jseš!“

174.

Po - věz mně, má mi - lá, roz - mi - lá! proč ti paň - má - ma brá -

ní? „Brá - ní mně pro te - be, po - tě - še - ní mo - je,

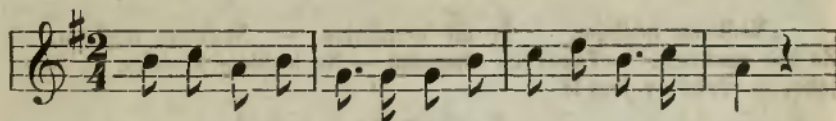

že ne - máš po - le zá - dny.“

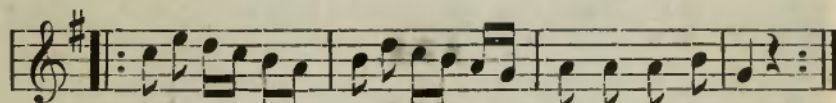
Ač nemám políček ani luk, — Přece jsem na světě rád: — Může
mně Pán Bůh dát, — Že budu milovat — Děvče jak karafiát.

Když jsi mě pro lásku nechtěla, — Pro statek já tě nemám; —
Když jsi mě nechtěla, — Bude mě chtít jiná, — Pošlapu cestu jinam!

175.

Před sou-se-dy na po-to-ce hu-sy se pe - rou:

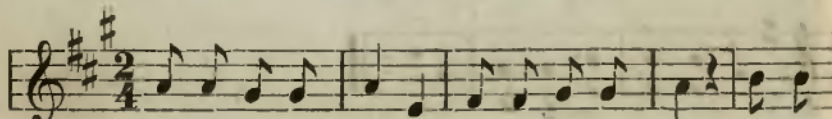

jdi Je-níč-ku, vem flintič - ku, za - bí ně-kte-rou.

Já ty husy nezabiju, — Já je dobře znám: — Jsou to husy paň-
máminy, — Kam já chodívám.

Kdybych já jí jednu zabil, — Hněvala by se: — A kdybych tam
potom přišel, — Vadila by se.⁴

176.

Pí-me pí-vo s bobkem jezme be - dr - ník, ne-bu-

de-me sto-nat, ne-bu-de-me mřít; tak ta bá-ba

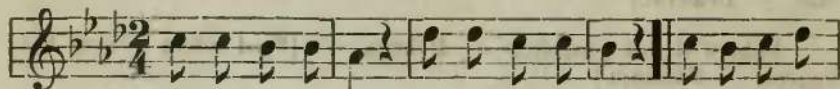

ří-ká-va-la, když do le - sa cho-di-va-la na ten

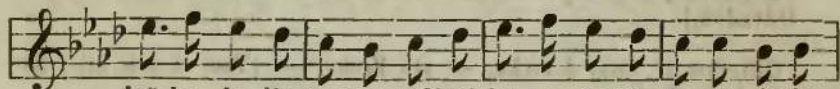

be-dr - ník, na ten be-dr - ník.

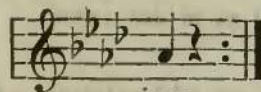
177.

Když jsem ple-la len, ne-vě-dě-la jsem, co mě mé sr-

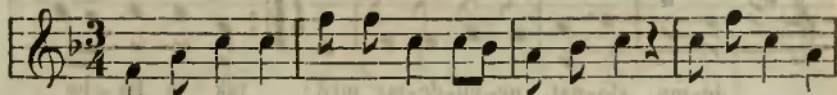
deč-ko bo-lí; že mně můj mi-lej vy - po-ví, ne-vě - dě-la

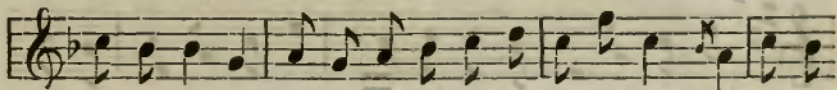
jsem.

Když jsem plela mák — Škoda nastokrát, — Škoda toho milování,
— že netrvá do skonání, — Škoda nastokrát!

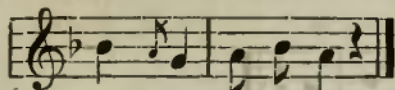
178.

Sto-jí hru-ška v ší-rém po-li vy-so-ká, pod ní pěkná

bí-lá rů-že vy-kvě-tá, vy-kvě-tá, pod ní pěk-ná bí-lá

rů-že vy-kvě-tá.

Natrhej si, má panenko, — Ty růže, — [Nasázej je hochu svému — Do lože.]

On ti bude na těch růžích — Libě spát, — [Ráno vstane, bude tobě — Děkovat.]

Děkuju ti, má panenko, — Děkuju, — [Před tebou já svůj klo-bouček — Smekuju.]

„Nesmekej ho, můj Jeničku, — Předemnou, — [Jak oni tě naši páni — Odvedou.]

Odvedou tě, můj Jeničku, — Do Prahy, — [Tam ti dají bílej ka-bát — A šavli.“]

Žala trávu v suchopáru — Metlici. — [Přišli na ni dva zelení — Myslivci.]

Srp jí vzali, rozlámali: — Jdi domů, — [Berou tobě potěšení — Na vojnu.]

„Když ho berou, ať ho berou, — Mají ho, — [Jak on mně dá zejtra Pán Bůh — Jinyho.“]

179.

Ta strahov-ská brá-na pěk-ně ma-lo - va-ná,

sto-jí pod ní má pa-nen-ka ce-lá u-pla-

ka-ná.

Proč pláčeš, naříkáš, — Když mne tu ještě máš? — Potom můžeš
pro mne plakat, — Až mě neuhlídáš.

Místo domu mého — Mám koně vraného, — Pár pistolí, karabínu
— A sedlo na něho.

Na konfěka skočím, — Šátečkem zatočím: — Adie, má nejmilejší!
— Já se ti poroučím.

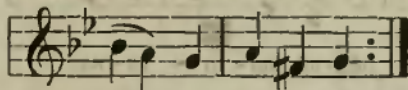
180.

U - tí - kej hol-ka, u - tí - kej, z da-le-ka chlap-cům

vy-hý-bej. Kte-rá je hol-ka po-cti-vá z da-le-ka

chlap-cům vy-hý-bá.

A když jim vyhnout nemůže, — Začervená se jak růže.

Vyrazí na ní rosička — Jako makové zrníčka.

Vyrazí na ní jako hrách — Škoda tě, holka, nastokrát!

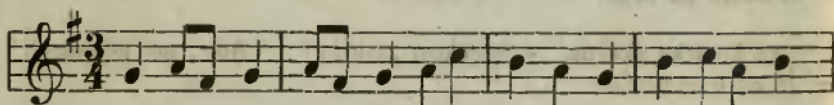
181.

S předešlou notou.

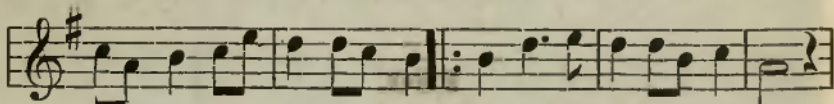
Jsi-li mládenec poctivej, — Také děvčátkům vyhýbej.

Když se ti děvče přitočí, — Stáhni klobouček na oči.

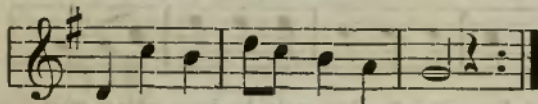
182.

Vo - si, vo - si, vo - si, sr - šá - ni vy - le - tě -

lí na mne ze ská - ly, ze ská - ly, ze ska - lič - ky,

když jsem šel od Ha - nič - ky.

183.

Vrá-na na du - bě za - lu - dy klu - be — a to

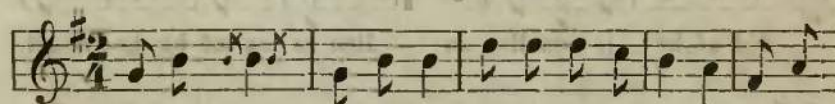
sám Pán Bůh ví, a to sám Pán Bůh ví, či hol-ka bu-

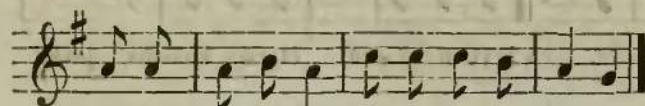
dc.

Či pak by byla, — Když mně slíbila — Pod zeleným dubem, —
Že my svoji budem, — Holka rozmilá.

184.

Skři-vá - nek, ma-lý pták, ni-kdy ne-za-há - lí; ve dne

v no-ci pra-cu-je Pá-na Bo-ha chvá-lí.

Dělejme my taky tak, — Jako ten skřivánek: — V jedné ruce pa-
nenku, — V druhé ruce žbánek.

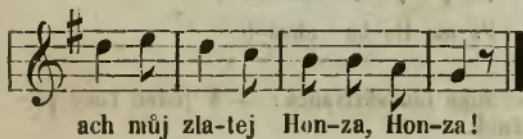
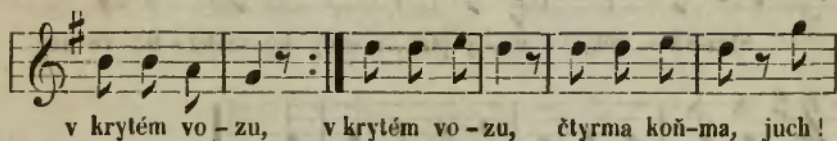
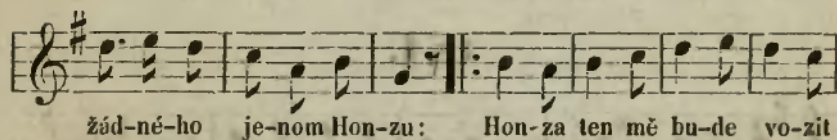
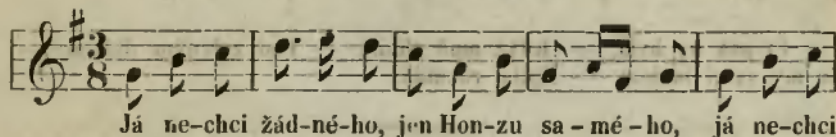
185.

(Jako: „Ach není tu není.“)

Vzdor navzdor někomu, — Do našeho domu, — Vzdor navzdor
někomu — Do našich vrat: — Rostou tam dvě růže, — Žádnej k nim
nemůže, — Žádnej je nemůže — Pomilovat.

„Já nejsem žádnej pes, — Abych k vám oknem lez, — Já nejsem
žádnej pes — Ani šelma: — Kdybych já šelma byl, — Já bych k vám
nechodil, — Já bych k vám nechodil — Předě všema.

186.

187.

Však jsem to, Hon - zlíč - ku, do - bre sly - še - la,
jak se tvá paň - má - ma s te - bou va - di - la :

to vše - cko pro mě, že cho - diš ke mě, že nejsem

bo - ha - tá tak ja - ko ji - né.

Když nejsem bohatá, — Já se nedělám; — Tobě se, Jeničku, —
Podvádět nedám. — Kdo k nám chce jíti — Bude mne chtíti, — Pro -
tože já umím — Hospodařiti.

Však mě má matička — Leckdes nevezala, — Aby mne leckomu
— Šiditi dala; — V žádném ouvoze, — Ani trníčku: — Těžce vyocho -
vala — Svoji Aničku.

Kdo k nám chce choditi, — Kdo mne chce miti, — Musí mou
matičku — Pěkně prositi, — Smekat klobouček, — Libat ručičku: —
Dejte mně, paňmámo, — Vaši Aničku!

188.

V tom na - šem sá - deč - ku je mno - ho mo - dráč - ku; ža - la

zdržovavě.

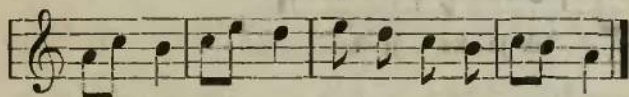
tam má mi - lá ze-le-nou tra - vič - ku, ou - vej, ou - vej!

ze-le-nou tra - vič - ku. Když trá-vy na - ža - la, se-dla na ce-

stič - ku: Pojd' já tě po - hla - dím, můj zla-tej Je - nič - ku!

ou - vej, ou - vej! můj zla-tej Je - nič - ku!

Kolik mu na hlavě — Vlášku pohladila, — Tolik jest slziček —
Z svých očí vylila. — Ouvej, ouvej, z svých očí vylila.

Vytáh šátek z kapsy, — Utíral čelíčko: — „Proč pláčeš, naříkáš,
— Má zlatá holčičko?“ — Ouvej, ouvej, má zlatá holčičko.

„Kterak nemám plakat — A sobě naříkat, — Když mne má pás-
nička — Nemůže obměstnat? — Ouvej, ouvej, nemůže obměstnat.

Ani má pásnička — Ani má suknička: — To jsem já dostala —
Od mého Jenička!“ — Ouvej, ouvej, od mého Jenička!

Vzal ji za ručičku, — Ved ji ku krámečku: — „Já ti koupím pentli,
— Nastav si sukničku.“ — Ouvej, ouvej, nastav si sukničku.

„Já bych nastavila, — Kdyby platná byla; — Jen kdybych ja tebe
— Byla nepoznala!“ — Ouvej, ouvej, byla nepoznala!

189.

Vy-ro-stla mně bí-lá rů - že, tr-hat já ji ne-bu - du :

mi-lo-va-la jsem Je-níč-ka, víc mi-lo-vat ne-bu - du.

Milovala jsem ho věrně, — V srdci jsem ho nosila; — Toho jsem se nenadála, — Žeby láska šálila.

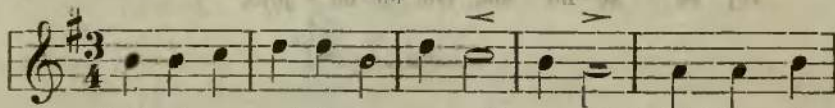
Šel můj milej po ulici, — Měl klobouček na stranu; — Lidi jemu povídali, — Zdali vidí svou pannu?

„Nemluvte mně, lidi, o ní, — Hledět na ni nemohu; — Jak ji spatřím jedním okem, — Zajdu stranou do domu.“

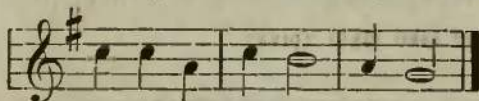
Když jsi na mne hledět nemoh, — Proč jsi za mnou chodíval? — Já jsem tobě nezkázala, — Abys ty mne miloval.

Měl jsi dvěře otevřeny — Do srdce upřímného; — Nyní ale jsou zavřeny, — Nepřijdeš víc do něho!

190.

Což pak mne, má že-no, ne-znáš, ne-znáš? vždyť jsem já

z Podmoklé bed-nár, bed-nár.

Pobijím na pivo — Sudy, sudy, — Znají mne šenkýři — Všudy, všudy.

191.

Ne - sta - rej se, že - no má, kde je pi - vo tam jsem já ;

ne - sta - rej se že - no má, kde mě na - jdeš : kde je

pi - va skle - ni - ce, tam je ta - ky můj srd - ce ; ne - sta -

rej se že - no má, tam mě na - jdeš.

Druhý díl se také takto zpívá:

Kde je pi - vo, tu je slá - dek, tu je ta - ky pi - vo - vá - rek :

Ne - sta - rej se že - no má! kde je pi - vo tu jsem já,

ne - sta - rej se že - no má, tu mě na - jdeš!

192.

A - by nás Pán Bůh mi - lo - val, mi - lo - val, nic ne - žá -
hřichy od - pu - stil ne - be dal, ne - be dal :

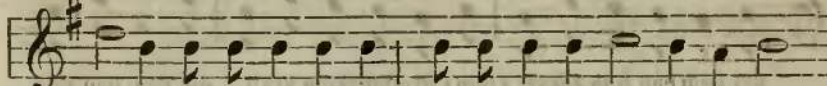

dá - me, je - nom to sa - mé, a - by nás Pán Bůh mi - lo - val,

mi - lo - val.

193.

Bla - ho - sla - ve - ný slá - dek, kte - rý prv - ní pi - vo va - řil;

a - le zlo - ře - če - ná šel - ma, kte - rý ho prv - ní pla - til!

Sbor: Sicut erat in principio, — et nunc, et semper — Et in saecula saeculorum, amen.

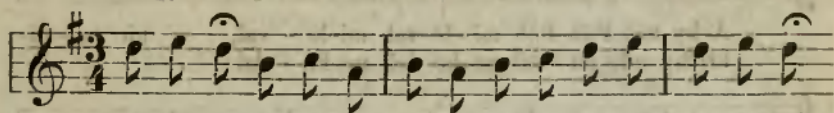
Blahoslavený šenkýř, — který pijákům věří: — Ale zlořečená šelma, — který jim pěnu měří!

Sbor: Sicut erat in principio a t. d.

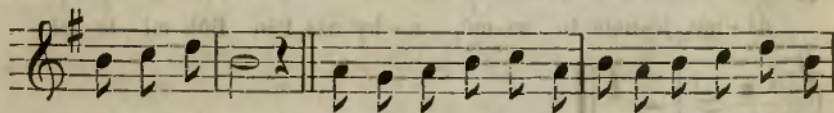
Blahoslavený šenkýř — který pijákům čeká: — Ale zlořečená šelma, — který jim čepice smeká.

Sbor: Sicut erat in principio a t. d.

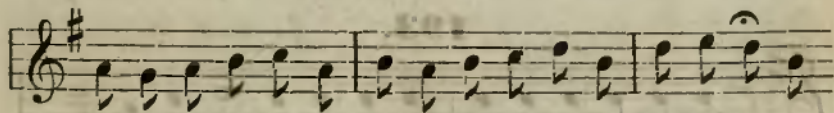
194.

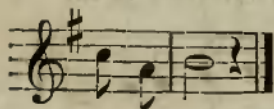
Dej nám pán Bůh zdraví v tom Chrudímském kraji, dej nám pán

Bůh zdraví dej! v tom Chrudímském kraji dej nám pán Bůh zdraví,

dej nám pán Bůh zdraví v tom Chrudímském kraji, dej nám pán Bůh

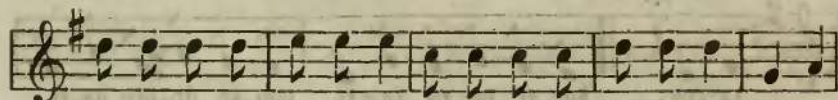

zdra-ví dej!

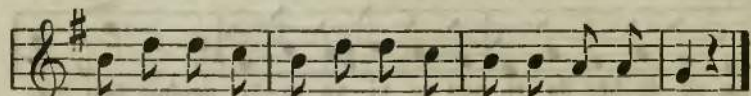
195.

Já jsem z Kutny Hory, z Kutny Ho-ry, kou-del-ní-kův syn :

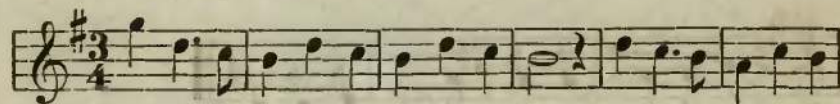

já mám v Praze tři do-my, až je kou-pím bu-dou my ; já jsem

z Kutny Ho-ry, z Kutny Ho-ry, kou-del-ní-kův syn.

196.

Jen ty mi, šen-kýř-ko, pi-va na-lej, na to ty nekoukej

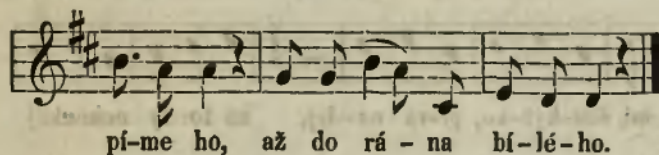
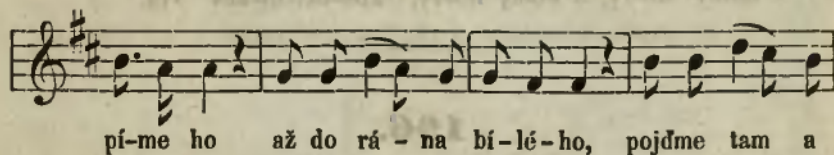
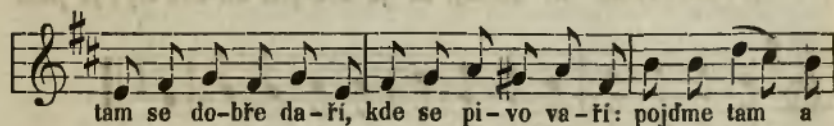
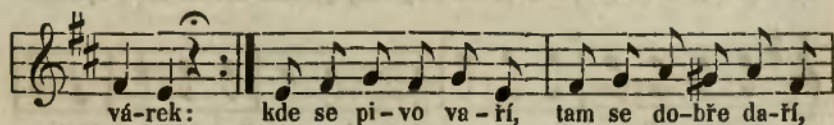
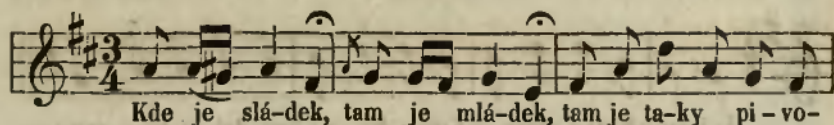
že jsem ma-lej: na-lej, na-lej, do-kud te - če,

do-kud ti vej-dě-lek ne-u-te - če.

197.

Pivo píme, ať to zvíme, — Zdali sobě rozumíme: — [Máme-li se rádi, — Jsme-li kamarádi:] — Pojďme tam a píme ho — Až do rána bílého!

Pivo píti, vesel býti, — Hezké děvče milovati, — [To nás, bratři milí, — Blaží každou chvíli:] — Pojďme tam a píme ho — Až do rána bílého!

Pivo píti, vlasti žíti, — Řeč a krále slušně ctíti; — [Tak zní naše právo, — Česko ať je zdrávo!] — Pojďme tam a píme ho — Až do rána bílého!

198.

Když jsem já slou-žil to prv-ní lé-to, vy-slou-žil

jsem si ku-řát-ko za to. (k doplnění dle potřeby.)

A to ku-ře krá-ko-ře, cho-dí po dvo-ře, má panenka

plá-če do-ma v komo-ře.

Když jsem já sloužil — To druhé léto, — Vysloužil jsem si — Husičku za to. — A ta husa trávu kusá, — A to kuře krákoře, — Chodí po dvoře; — Má panenka pláče — Doma v komoře.

Když jsem já sloužil — To třetí léto, — Vysloužil jsem si — Vepřika za to. — A ten vepř jako pepř, — A ta husa trávu kusá, — A to kuře krákoře, — Chodí po dvoře: — Má panenka pláče — Doma v komoře.

Když jsem já sloužil — To čtvrté léto, — Vysloužil jsem si — Telátko za to. — A to tele hubou mele, — A ten vepř jako pepř, — A ta husa trávu kusá, — A to kuře krákoře, — Chodí po dvoře — Má panenka pláče — Doma v komoře.

Když jsem já sloužil — To páté léto, — Vysloužil jsem si —
Kravičku za to. — A ta kráva mléko dává, — A to tele hubou mele,
— A ten vepř jako pepř, — A ta husa trávu kusá, — A to kuře krá-
koře, — Chodí po dvoře; — Má panenka pláče — Doma v komoře.

Když jsem já sloužil — To šesté léto, — Vysloužil jsem si —
Volečka za to. — A ten vůl jako kůl, — A ta kráva mléko dává, —
A to tele hubou mele, — A ten vepř jako pepř, — A ta husa trávu
kusá, — A to kuře krákoře, — Chodí po dvoře; — Má panenka pláče
— Doma v komoře.

Když jsem já sloužil — To sedmé léto, — Vysloužil jsem si —
Děvčátko za to: — To děvčátko jak poupátko, — A ten vůl jako kůl,
— A ta kráva mléko dává, — A to tele hubou mele, — A ten vepř
jako pepř, — A ta husa trávu kusá, — A to kuře krákoře, — Chodí
po dvoře; — Má panenka stele — Postel v komoře.

199.

Na-pí se, bra-tříč-ku, na-pí se, však on to pan šen-kýř

na-pí-še; na-pí se bra-tříč-ku, na-pí, dokud tě
až on tě pře-sta-ne ša-tit, sotva se

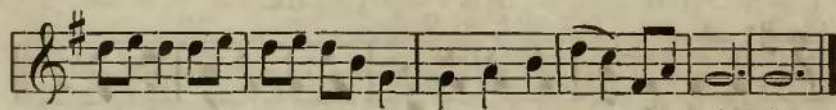

ta-tí-ček ša-tí.
bu-deš moct na-pít.

200.

Jel se-dlák vo - ra - ti . . . , jel se-dlák vo - ra - ti,

za-po-mněl vo - pra - ti, za-po-mněl vo - pra - ti . . .

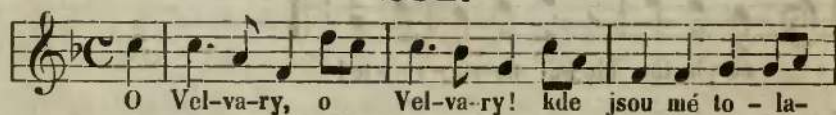
[„Jdi, má milá, pro ni,] — [Však dobře víš o ní.]

[V maštali tam v koutě,] — [Visi na chomoutě.“]

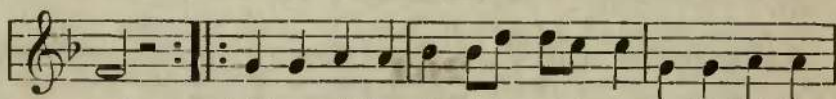
[Já pro ni nepůjdu,] — [Vím, že tvá nebudu.‘]

[„Jdi, má milá, přece,] — [Potěšíš mé srdce.“]

201.

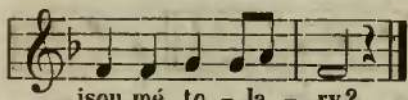
O Vel-va-ry, o Vel-va-ry! kde jsou mé to - la-

ry? jed jsem, pil jsem, ho-do - val jsem, hezké hol-ky

mi - lo - val jsem, o Vel-va-ry, o Vel-va-ry! kde

jsou mé to - la - ry?

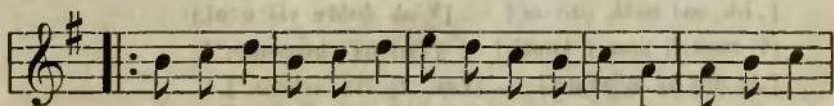
202.

Pí, sy-náč-ku, po-ma-louč-ku, pí sy-náč-ku po-ma-lu:

máš ma-lič-kou sto-do-lič-ku, máš ma-lič-kou sto-do-lu!

Pi-vo sem, pi-vo tam! mu-zi-kan-ti hra-j-te: však já vám

za-pla-tím, nic se ne-sta-rej-te!

203.

Však nám tak ne-bu-de, až se o-že-ní-me;

však nám tak ne-bu-de, až se vdá-me: bu-de-me

se - dě - ti za kam-ny u dě - tí; však nám tak

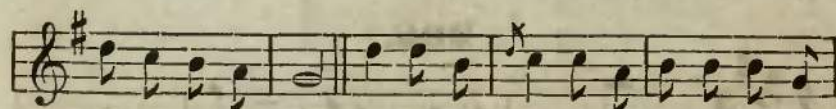

ne-bu-de, jak se má - me.

204.

Za-braj-te mně mou Li - to - Li - to - Li - to - Li - to -

Li - to - mě - řic - kou: za zdra - ví Ka - če - ny, že má krá - vy

stra - če - ny, suk - ni ze - le - nou.

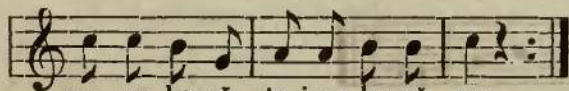
205.

Já mám ko - ně, vra - ny ko - ně, to jsou ko - ně my:

když já jim dám o-va-sa, o-ni ská-čou hopsa! já mám ko-ně

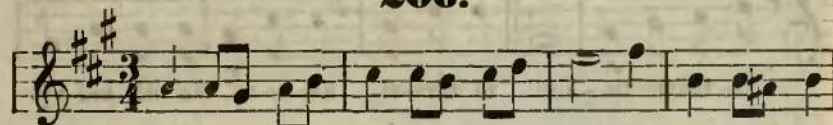

vra-ny ko-ně, to jsou ko-ně my.

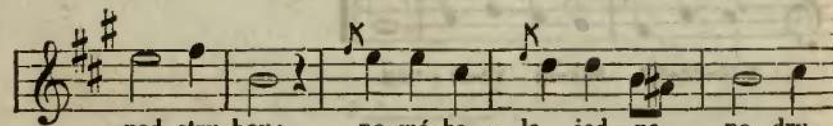
Já mám koně, vrany koně, — To jsou koně my; — Když já jim dám obroku, — Oni skáčou do skoku; — Já mám koně, vrany koně, — To jsou koně my.

Já mám koně, vrany koně, — To jsou koně my: — Když já jim dám jetele, — Oni skáčou vesele; — Já mám koně, vrany koně, — To jsou koně my.

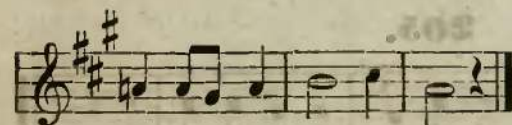
206.

Ža-ly jsou tra-vič - ku nad stru-hou, hled-te!

nad stru-hou; po-má-ha - la jed-na na dru-

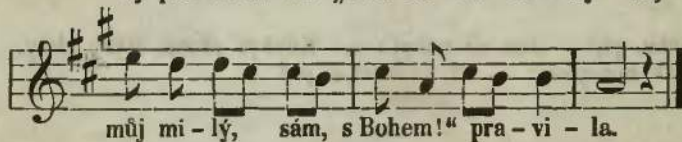
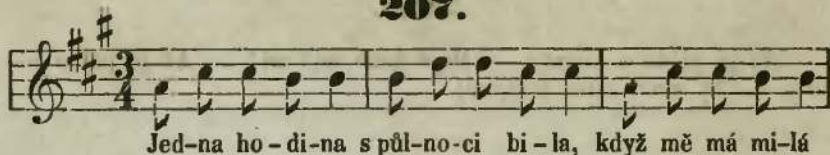

hou, hled-te! na dru-hou.

— Státlẽ tam Jeníček — za dubem, hledte za dubem — Hodil po Andulce — Źaludem, hledte Źaludem.

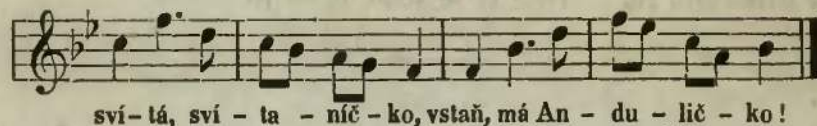
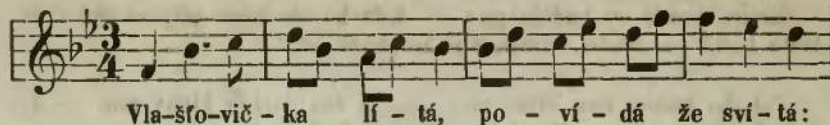
Neházej, neházej — Źaludem, hledte, Źaludem: — Neb my Źádná tvoje — Nebudem, hledte nebudem.

207.

Není na nebi — Tolik hvězdiček, — Co mně má milá — Dala hubiček —, Není a nebude, — Co svět světem bude, — Tolik hvězdiček.

208.

Kdybych měla klíče — Od toho svítání, — Nedala bych svítat —
Zejtra do snídaň.

Kdybych měla klíče — Ode dne bílého, — Nedala bych svítat —
Do roka plného.

209.

Až já půjdu z krčmy: — Moje ženo mlč mi! — Až já půjdu o-
pilej, — Ty mne, ženo, podpírej.

210.

Pí, bratříčku, pí, — Jen se neopí: — Kdybys propil dvojkou, —
Však máš hezkou holku; — Pí, bratříčku, pí!

Pí, bratříčku, pí, — Jen se neopí: — Kdybys propil čtyry zlaty,
— Žádnej za tě nezaplatí; — Pí, bratříčku, pí!

211.

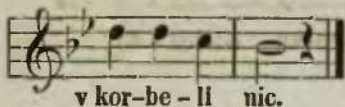
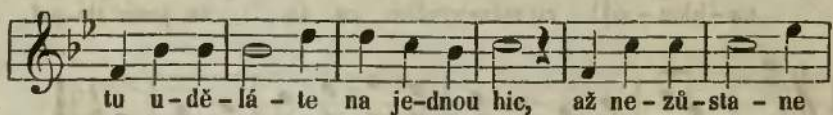
Pivo, pivo! kdo tě bude pít? — Kdo tě bude, pivo, pít. — Až
já budu v hrobě hnit? — Pivo, pivo! kdo tě bude pít.

Bratři, bratři vy budete pít; — Kdo ho ale bude pít, — Až i vy
budete hnit? — Bratři, bratři, kdo ho bude pít?

Pak ho budou naši kluci pít; — Ti zas budou kluky mít, — Ti
též budou pivo pít. — Pivo! ty se věčně budeš pít!

212.

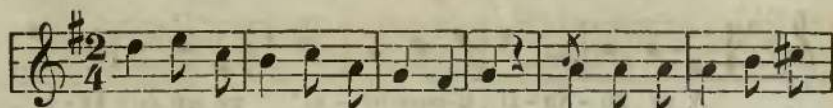
213.

o - hídnu se na vše stra - ny, kde jsem bej - val rád:

214.

Co jsem se za te-bou na-cho-dil, přes ten ze-le-ný háj

na-blou-dil! co mám nyní-ko za to, že jsem šla-pal

blá-to; jin-ší při-šel, mou pa-nen-ku od-lou-dil!

215.

Co jsem vám u-dě-lal se-dláč-ko-vé zdej-ší!

že jste vy mě vza-li, na voj-nu mě da-li, pro mou

nej-mi-lej-ší?

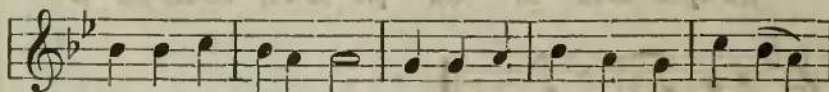
216.

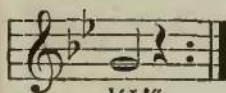
Což se mně, má mi-lá, hez - ká zdáš! bu - deš - li

tak hez - ká, až se vdáš? „Je - ště hez - čej - ší,

můj nej - mi - lej - ší: vem si mě, vem si mě, u - hlí-

dáš!“

Což se mně má milá, — Hezká zdáš! — Co pak ti máti dá, —
Až se vdáš? — „Krávu s telátkem, — Ovci s jehňátkem, — Strakatou
slepičku — S kuřátkem.

Vem si mě, můj milej, — Vem, vem, vem! — Dobrá hospodyňka
— Jsem, jsem, jsem: — Já ráno vstávám, — Kravičkám dávám; —
Kuželiček každéj den — Vypřádám.“

217.

Da - la jsi mně šá - tek za sed - náč - ník, za sed - náč - ník,

ja - ko bych byl ná - kej ka - ra - báč - ník, ka - ra - báč - ník :

jen ty si nech šá - tek pro se - be, ne - sto - jím já

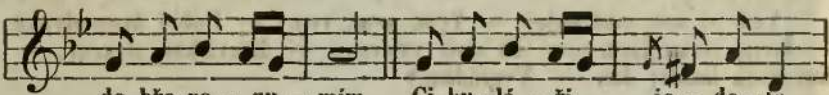

hol - ka o te - be.

218.

Já jsem for - man, to já do - bře vím, své - mu vo - zu

do - bře ro - zu - mím. Ci - bu - lá - ři je - de - te,

ci - bu - lič - ku ve - ze - te; ta - ké - liž mě s se - bou

ve - me - te?

219.

Když jsem já šel k své mi-lej, pes na mne vru-čel, gu-rá-šku
Ho - dil jsem mu kus chle-ba, a - by ne-vru-čel.

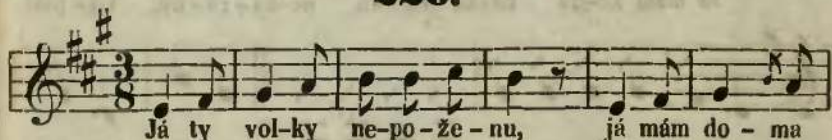

gu-ráš, ků-reč-ku tu máš, a-bys na mě ne-vručel, když půjdu

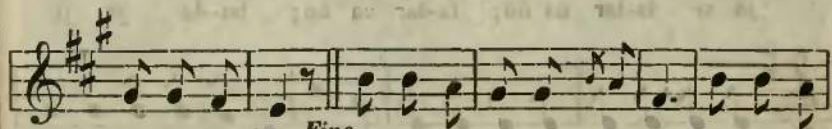

od vás.

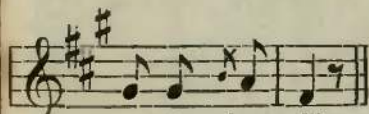
220.

Já ty vol-ky ne-po-že-nu, já mám do - ma

mla-dou že - nu: kdybych já vo-ly ho - nil, ji-nej by

za ní cho - dil:

da capo.

221.

Píme pivo pomaloučku, — Dokud teče ze soudečku ; — Píme pivo,
píme je, — Šenkýrka nám naleje.

Třebas já byl otrhánek, — Jen když já mám piva žbánek ; — Pivo
pivo červený, — To je mé potěšení!

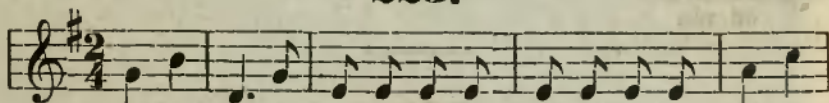
222.

Ještě mi jednou zahrajte — Za zdraví mého děvčete, — Za zdraví
děvčete — Za zdraví mé, — To že se upřímně — Milujeme.

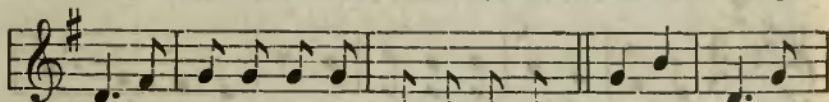
Také:

Za zdraví všechněch, — Kleří jsou zde.

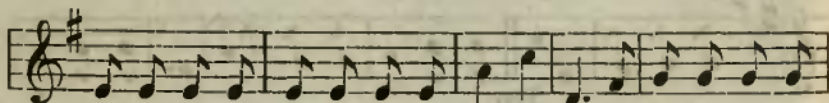
223.

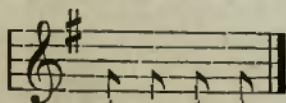
Já mám že-nu ne-ká-ra-nú, ne-ká-ra-nú, kú-pím

já si ta-tar na ňu; ta-tar na ňu; bu-du já ji

ta-ta-ro-vať, ta-ta-ro-vať, o-na bu-de vy-ska-ko-vať,

vy-ska-ko-vať.

Kdo má ženu nekáranú, — Ať jí dá k obědu slámu — A k večeri otep sena, — Pak z ní bude dobrá žena.

Kdybych já měl korbel piva, — A po pivě pohár vína. — A po víně děvče mlady, — Pak by to šlo dohromady.

Ze zpěvoher a t. d.

---

224. Don Juan.

L e p o r e l l o.

Ve dne v noci tak se hnát, — V dešti, bouři dál se brát, — Po-
vždy sit a nikdy žát, — Špatně jíst a málo spát — — Já chci sám na
pána hráti, — Nechci dyl ve službě stát, — Ne, ne, ne, ne, ne, ne,
ne děl ve službě stát.

Vašnost tať se může smáti, — Tam se s divčínou vyráží — —
Našnost má tu stát na stráži! — Já chci sám oc. oc. — Aj co to?
kdo to doráží — — Uvidět nesmím se dát, — O, uvidět nesmím se
dát, — Ne, ne, ne, ne, ne, uvidět nesmím se dát!

Hle, slečinko, tu panenky zapsány, — Co kdy od něho jsou mi-
lovány; — Všechny sám v knihu poznamenávám — Pozorujte, co vám
čísti dám! — Ve Vlaších je pět set padesáte, — V Němcích dvě stě a
pak šedesáte, — Sto ve Francku, patnáct je v Turecku, — Však ve
Španělich jest — — Tisíc a šest! — Upejpvavé vesničanky, — Chytré
panské a měšfanky.

Hrabinky a baronezky, — Vejvodinky a princezky, — Jak to roste,
— Vzácné, sprosté — Pána vábí — Napořád! — Pána vábí — Napo-
řád! — Na bělounké prý ho dopálí — Touha vroucná a mírné cnosti;
— Na snědounké víru chválí, — Očko krásné rozmilosti. — V zimě
optá se po tlusfounké, — V létě slidi po štihlounké — Táhae pána —
Krásně táhlá; — I malinká — Je milována. — Těž po zvedlých on se

shání, — Svá by hojníl poznamenání; — Ale potěšení vroucí, — Totě mladice květoucí! — Všecky chváli, — Bohatá-li, — Skoupá, — Hloupá, — Rozmilá-li, — Bohatá-li, hloupá, rozmilá-li — Rád po každé pásně pálí, — A pak víte co dělá, — A pak víte co dělá, — A pak víte co dělá!

D o n J u a n.

At se mi vína — Hojně nalívá, — To probudívá, — K lásce volá!
Divčiny najdi, — Tam s nimi zajdi, — Zvláště hezounká — Pro mě se dá! — Kdož je milostna, — Ta buď i radostna; — Vážně polanskou, — Pak dokolanskou — Stále a dále — Tančit^í má, — Vážně polanskou, — Tančit^í má, — Pak dokolanskou — Tančit^í má, — Stále a dále — Tančit^í má, — Buď kolováno, — Prozpěvováno, — V tom se s milenkou — Milo kochá; — Zít^{ra} po hrání, — Krásek a lásek — Poznamenání — Rozmnožená! — Zít^{ra} po hrání — Poznamenání — Rozmnožená! — Divčiny najdi, — Tam s nimi zajdi, — Zvláště hezounká — Pro mě se dá! — Zít^{ra} po hrání, — Krásek a lásek — Poznamenání — Rozmnožená! — Kdož je milostna, — Ta buď i radostna: — Vážně polanskou — Pak dokolanskou — Stále a dále — Tančit^í má! — Zít^{ra} po hrání, — Krásek a lásek — Poznamenání — Rozmnožená! — Zít^{ra} rozmnožená!

---

225. Kouzelná fletna.

T a m i n o.

Ten obraz má cos vábného, — Co zrak neshlédnul žádného! — Poznávám, tou že krásotou — Nadán novou jsem sladkotou; — Nemožno sic jmenem to zváti, — Než ohněm cítím to zde pláti! — Zda cit ten název „láska“ má? — O má! Toť láska jest sama.

O kéž mně ji najíti práno, — O kéž dle ní mně státi dáno; — Ve slasti bychtě já — Což by já? — Ve slasti já by měl plynouti, — Kdybych ji k sobě moh' vinouti: — A pak by byla věčně má.

S a r a s t r o.

Zde v těch kobkách svatosti — Stan pomsta zlá nemá, — Milost, kdo pad v slabosti, — Jej k dobré cestě má; — Druh mu v tu vlast vedoucí dán, — Kterou chová volenci pán.

Zde v tech kobbkách svatosti — Kocháme každého, — Zlým dány
jsou milosti, — Zde zrádce žádného; — Komu ta pravda jest němá,
— Ten člověkem se zvat nemá.

---

226. M a r t a.

Růže zářící, můžeš — Ty samotna kvést? — Tvoje rozmilá sestra
— Již uvadla jest, — Vonným teď už nedýše — Květ zápachem víc
Vánek západní tobě — Už nekyne vstříc.

V zahradě máš samotna — Jen v zármutku být, — Ty máš po
smrti s sestrou — Tvou spojena žít. — Protož růžičko spočívej —
Mně na srdci jen, — Neb mně též i tobě — Přijde brzo poslední den.

Bedlivým očkem svým — Musím pozor dáti, — Jáť uním zrakem
svým — Šípy vysílati: — Po lese bedlivě — Chodím unavena, — Vy-
čihám, naměřím — — Zvěř je zastřelená. — Bůžek se mnou honívá,
— Šípy nám nosívá.

Střela má ranila — Hocha hezounkého, — Teď honem dejte sem
— Léku lahodného. — Ze srdce hned mizí — Bolest raněnému, —
Láska ta vdechnula — Nový život jému; — Bůžek lásky šelma ten —
Onť nabil slepě jen.

---

227. Diavolo.

Z e r l i n k a.

Hle, tam kde skalní stráž, — Se pyšný lesů vznáší pán, — Celého
hrůza oudolí, — Dykou jenom velí. — Z klobouku okraje — Mu pění
červené vlaje, — V hustých záhybech kryje plášť — Krvavé zbraně
zášť; — Hrůza! když se v skalách ozývá, — Z černých lesů zaznívá:
Diavolo!

Kdo je mu na odpor, — Zahubí jeho vzteklý vzdor; — K dívčinám však rozmilým — Bývá zdvořilým! — Děva jej uhlídá, — Hned lásky ohněm plápolá, — S ním jen meškati volí, — Srdéčko ji bolí. — Hrůza! jak jen za ním se dívá, — V srdci se ozývá: Diavolo!

M a r k ý s.

Pověst jen zlá jak bloud, — Křivý nad ním vynáší soud; — On tak není padlý zlosyn, — Nekonal každý čin! — Na sebe mnoho vzal, — Jiný co hejsek vykonal, — Který jen lichotit se zná, — A děvy oklamá. — Hrůza! takého lichotníka — Nazvete podvodníka: Diavolo!

Adéla v spanilosti, — Plna věrné milosti, — S touhou se v dálku dívá, — Líbezným hlasem zpívá: — Večer nám nastává již, — Dívka tě očekává již; — Večer nám nastává již, — Pojď, miláčku, ach jen pojď, — Měsíček světlo dává, — Domů mě doprovod, — Ach, již domů mě doprovod.

Sladká doba se blíží, — Temnost kdy zemi tíží, — Oči kdy spánek klíží, — O pojď, miláčku, pojď. — Matka pozorně hledí — Za mnou v patách po celý den; — Teď ale tvrdě spí, — Tvoje milenka po tobě hdí. — Sladká doba se blíží, — O pojď, miláčku, pojď! — Pojď již, o pojď, miláčku, pojď.

---

228. Nocleh v Granadě.

L o v e c.

Vojín jsem já, ježž pán si libuje, — Na příkré skále hrad mých otců jest; — Ač nic nemám než koně, meč a čest, — Každá přec dívka lovce miluje. — Tudíž i tváře tvá se pousměj, — V skalách tu zbloudilého zavítej; — S tebou-li hrává pak holoubek tvůj, — Na lovce ráda tům se pamatuj.

Za krátký čas musím ti s Bohem dát — A dále v bouřlivý život se hnát. — Však láska má tě v mysli zachová, — Neptej se po mně třeba duše tvá. — Nezmejlíš lovce světa klam a lest, — Ač jej povábí sňla svodných cest. — S tebou-li hrává pak holoubek tvůj, — Na lovce ráda tům se pamatuj.

---

229. Střelec kouzelník.

K a š p a r.

Čert by byl živ na světě — V bídě té a v té psotě, — Na světě bez vína. — Protož dokud může chřtán, — Vínem buď jen prolejtán, — Starost zapuzína.

Jedno, jedno, tři jsou troj, — Protož přidej ještě dvoj, — Má-li být co z tebe. — Karty též ke sklenici, — Boubelatou dívčici, — To ti pravé nebe.

Bez té krásné trojnosti — Není v světě radosti, — Tedy poži směle. — Neopust' mne sklenice, — Karty, buclá dívčice, — Dokud duše v těle.

---

230. Josef a bratři jeho.

V rozkvětech jsem byl mladosti, — Sotva stár čtrnácte let, — Neznalť já nebezpečnosti, — Kráčel mých kde bratrů sled. — Já s plesáním stáda hnával, — Siceh nám dal pastvy dost, — Všecko volně jsem konával, — Nad beránka má tichost.

Co tři palmy v zdálenosti, — Tam na modlitbách jsem bděl, — Tam zlý čin v smělé divosti — Spáchat sbor mých bratrů spěl. — Tamť i jáma málo dále, — Ach do ní byl spuštěn já, — Na to s hrůzou mnívám stále, — Jak byla přestrašlivá.

Posléz, když mne ven vytáhli, — Umřít jsem byl už oddán; — Než peníze váhu stáhly — Hle, v otroctvo já prodán — Z vlasti obchodníkům dálné! — Zlato mocně lákalo! — K nim odpuštění zpět kalné — Mé oko přec poslalo.

---

231. Zampa.

Nech se loď moje houpá — Do oblak házena, — Zkáža nechť z moře stoupá, — Mně jsouci souzena : — Na vše pohlednu bez lekání, — Z Cypru ve sklence víno-li mám ; — Přátelé píte v radování — Zítřa zkazí snad bouře vše nám.

Nechť, jak v lásce se stává, — Milenka mě sklamá, — Necht s jiným si zahrává, — Ač být jen chtěla má : — Na to pohlednu v usmívání, — Z Cypru ve sklence víno-li mám a t. d.

Mně je všecko poddáno, — Neznám já zdory žádné ; — [Co ženou je nazváno, — Tím láska moje vládne.] — Ha ! co vidím, — Co mne těší, — Tam nebo zde, — To hned je mé. — Mně je všecko poddáno. Neznám já zdory žádné, — Každá dívka hned je má. — Je má, mně poddaná ! — Mám dívky rád bělounké, — Co laňky jsou lehounké ; — [Však jen na krátký čas, — Pak je rád opustím zas.] — Po slečnách jen se sháním, — Když mne lákají zpíváním ; — Však jak zvuky pomínou, — Pespíchám hned za jinou. — I komorná, ba i panská, — Děva z města, vesničanka — Zampy lásku mocnou zná ; — Jak se jí bránit má ? — Mně je všecko poddáno a t. d. — To musí býti mé.

Čiperná krásko, — Když milka, lásko. — Ve snu objímáš. — Dbej na poučení, — Marné protivení, — V tom neodoláš. — [S láskou netrop žerty své. — Strachy neměj, — Nebo jemněj, — Vklouzne v srdce tvé.]

Sladká dívenco, — Taj ve snu, milenko. — Co ti v duši hrá : — Dej si blaze bránit, — Lásky hled se chránit, — Je to muka zlá. — S láskou netrop žerty své a t. d.

O slyš drahá ! Tě láska má volá, — Mne se neboj, klesni na prsa má ; — Věrným budu, láskou k tobě pláti, — Mně když ústa tvá milost podá — O slyš drahá ! tě láska má volá ; — Mne se neboj ! — Mně byla již naděje dána, — Že mne odmění láska tvá. — Hle ! odmyká se ráje brána, — Bude věčná láska má. — Hle ! ráje brána, — Bude věčná láska má. — Ach ! Kamillo, slyš mne drahá, — O slyš drahá ! — Tě

láska má volá, — Mne se neboj, klesni na prsa má; — Věrným budu,
láskou k tobě pláti, — Mně když ústa tvá milost podá! — O slyš drahá!
Tě láska má volá, — Mne se neboj, klesni na prsa má.

---

232. Alessandro Stradella.

Slyš, děvo má, miláčka zpěv. — Jenž láskou plá; — Po tobě,
vzore krásných děv, — Jen práhne duše má. — Buď si tam v dáli ho-
dováno. — V radostech ztápej má se vlast; — Mně s tebou žiti buď
jen dáno, — Tys, krásko má, jediná slast.

Vino jen ze sudu ven, — Sklenici s vínem honem; — Sklenku na
ústa-li dám, — V rozkoši hned zaplesám. — Sas, sas, v ústa honem.
sklenko milá, — Sas, sas, zdrávo to, silu to dá.

Ve hlavě trošku-li mám, — Holčinu sobě hledám, — Sladkou hu-
binku jí dám, — Zdrávo to oběma nám. Sas, sas a t. d.

Doma mi ženo nebruč, — Škaredým zrakem nemuč; — Když jaké
trampoty mám, — Vínem je zahrati znám. Sas, sas a t. d.

V skalách tam Abruckých — Je zbojníků stán, — Ku zkáze po-
cestných — Výpad přichystán; — Běž, běž za keř, — Tam seď a hled.
— Jak mile se boháčů sbor přiblíží, — Odberte jim zlata marného tíži
tralala! — Smilování vrahem vládne, — Outrpný on má též cit, —
Sklad boháče když napadne, — Dá, když nouze trápí lid. — Věc není
zlá, jak být se zdá, — Rozvážit však se moudře má.

Io sono pittore, — K službám oddaný, — A jsem Salvatore, —
Il Rosa zvaný. — Buď ves, neb les, — Já stan hned máni; — O zů-
staň tu, bratře, tys vítaný host, — Krad s námi a hoduj, zde máš všeho
dost — tralala! — Krásný umi též vrahem vládne, — Outrpný má též
on cit, — Lsti nezná umělec žádné, — Volný vsude přán mu byt. —
Věc není zlá a t. d.

---

233. Lukrecie Borgia.

O r s i n o.

Má-li života být užíváno, — Blahé vám budiž učení dáno, — Ať se s oblohy slunce usmívá, — Nebo dav mraků zemi pokrývá; — [Hrajte, píte, a péče zahojte, — Užívejte co chvíle podá,] — V proudu života nic se nebojte, — Dokud vůkol nás veselí hrá.

Za mladosti ať bujně plesáno, — A ve náručí lásky kocháno, — Nežli stáří na týlo usedne, — Nemilostně svou vládu pozvedne; — [Hrajte, píte a t. d.]

D u c a.

Ferrary pán se směje — Hrdosti svých nepřátel, — V něm reka plápol věje — A kruté pomsty mužný zdroj. — [Já v nádrů bázeň nechovám — A dravce mužno schvátím, — Ba v divém boji pochovám — Benátské pýchy zpor.]

---

234. Němá z Portiči.

M a s a n i e l l o.

Bratři, jaké to krásné ráno! — K břehům sem každý rychle pojd, — Dnes nám má štěstí být posláno, — Všem vlnám odolá naše loď; Tu ve vlnách rozumně voďte, — Rybáci pozor! — Sif tajnou jen v tichosti hodte, — Rybáci pozor! — [Ať klesne pak, ať klesne moře pán.]

Čekejme na příhodnou chvíli, — Ukáže k štěstí dosti cest, — Hněv v podnikání dává síly, — Však vítězství podá jen lest. — Loď ve vlnách a t. d.

P i e t r o.

Hle na vlnách se divě dmoucích — loď malou — Kamž v boji hrozném tom se poděje? — Strach zuří z oblaků planoucích — Ubohý

ty plavče, teď ti klesla naděje; — K svatě Madonně vroucně pros o smilování, — Ta poroučí tě nejhorší bouři stát; — Slunce vyjde, s ním plesání — Ty nemáš se plavče čeho bát, — Hle loupežníci mořští prahnou — Po vraždách a po statcích plavců všech, — A zhouba kráčí, kam zasáhne; — Ubohý plavče, teď tě souží v okovech. — K svatě Madonně a t. d.

235. Cár a tesař.

Píseň tesaře.

Zhůru, bratři, sekery se chopte ze vsí síly, — Vždyť při každé ráně krev oživne každou chvíli; — Když pak rána v dřevu jako bouře zaznívá, — Raduje se tesař, potěšen si zazpívá: — Švarný tesaři, — Dobře se daří, — Zdař Bůh! — Těš se, že co stavíš vzdoruje bouře zlostné vztekání; — Kam sekera tvoje udeří, padne vše bez meškání.

S b o r.

Tesařem být, věc k milování — Stálá práce smutek zahání; — Děvy láska, k tomu upřímnost — Bratři, to je blaženost!

Zhůru bratři, stavba obrovská ta nám se zdaří, — Když se sjednotíme, chvíle žádá se nezmaří! — Spatříte pak, stavba mořskou pláň jak prorývá, — Jak se jihem též i ledem pyšně prodírá. — Švarný tesaři, — Dobře se daří! — Zdař Bůh! — Bouře šípy hází, dílo naše by bylo rozkotáno — Pyšně ono pluje dál a dál, silou svou zachováno.

(Sbor se opakuje jako dříve.)

M a r i e.

Krásně zardívá se líce — Děvy sličné, spanilé, — Oči splanou jako svíce, — Hoch-li kráčí k rozmilé, — Žertovně-li zahrává. — Děva neví co dělati, — Zlobit má se, či usmáti? — Což to děvo znamená? — Panno krásná, tento pocit, — Ten znamená lásky procit, — [Buďtež moudré v milování, — S láskou žádné žertování.]

Děva v srdci poraněná — S miláčkem se těšívá, — Radost čistá upevněná — Z oka jeho hledívá. — Kdo ubohou zachová? — Kdo ji, ach kdo zachová? — Pomoc děvě tato jistá: — U oltáře dozajista — Bolest svoji pochová! — [Pak již panna nevzdychala, — Po svatbě se radovala; — Dívky na vzdor zporování — Před svatbou nic neubrání.]

Píseň círova.

S žezlem jsem si hrával, — S hvězdnou korunou, — Mečem jsem již mával — Rukou dětinnou, — Jen soudruh neb sluha — Znal mé hrozby hled — A já v otce náruč — Se vrátil hned zpět; — Ten mne zlíbav říkal: — Pojď, rozkoši má, — [O blaho, o blaho, — Jen dítě tě má!]

Teď hvězdy rozdávám, — A vládnu co král, — Vše blaho ruskému — Bych národu přál, — Jej světlem a slávou — Bych ozářil rád, — Však otcovskou péči — Nechce žádný znát; — Teď v círské mi slávě — Že sám jsem, se zdá. — O blaho, o blaho, — Jen děcko tě zná.

Až skončím svůj oukol — A strast udolám, — Jen kámen památní — Za náhradu mám; — V srdcích má památka — Je snad krátko jen, — Světská moc a sláva — Prchá jako sen. — Až dočkám já čas ten, — Kde Pán zavolá, — Dosáhnu zas blaha, — Jež dítě jen zná.

---

236. Marnotratník.

V o j t ě c h.

Lidé se vždycky hádají, — Oč váží štěstí víc, — Jiné za hloupé mívají, — Sami nevědí nic. — Boháči bydlo přebídné, — Se často pěkným zdá. — Osud na hoblík pohlídne — A všecko vyrovná.

Mermomocí chce mládež jen — Ve všem vždy šťastna být, — Však sotva dohasíná den, — Vše přestáváme ctít. — Když mě žena notně tepá, — Myslím, vaď ty se, vaď: — Hoblík se pěkně vyklepá, — Tak zlost i ona ztraf.

Až přijde-li ta smrt bleďá, — Jenž ráda k sobě zve, — Na to se
pozoru nedá, — Zacpám si uši své; — Řekne-li však: Dej život svůj,
— Slyš, já to poručím; — Odložím rychle hoblík svůj, — S světem
se rozloučím.

237. Sedlský milionář.

Z p ě v o m i l.

Bratři, zpěv můj poslouchejte, — Ten učí mě zkušenost: — Roz-
koš zvolna připouštějte, — Jedné brány pro ni dost. — [Toho rozkoš
uchledá, — Kdo najít se lehce dá.]

Jen když české kyne víno, — Jen když český zazní zpěv: — Vždy
důvěrně promluvino, — Čistá pravda přijde v jev. — [V něm se najdou
přátelé, — Obejmou se vesele.]

M l a d o s t.

[Bratříčku můj!] — Jen se velmi nesužuj, — [Bratříčku můj!] —
Jen se nesužuj, — I slunéčka zář mladá — Každodenně zapadá; —
[Bratříčku můj!] — Jen se nesužuj.

K o ř í n e k.

[Bratříčku můj!] — Na zisk pohlédni svůj, — [Bratříčku můj!] —
Na zisk pohlédni svůj: — Sto dukátů dostaneš, — Pak snad u mne
zůstaneš; — [Bratříčku můj!] — Na zisk pohlédni svůj.

M l a d o s t.

Ne, ne, ne . . . . . — [Bratříčku můj!] — Jen dost málo
rozvažuj, — [Bratříčku můj!] — Jen to rozvažuj, — Zlato král je na
světě, — Mlád však dvakrát nekvěte; — [Bratříčku můj!] — Jen se
rozlučuj.

Ml.: } Bratříčku, již tě opustit mám.

Koř.: } Bratříčku, já tobě jít nedám.

M l a d o s t.

[Bratříčku můj!] — Nevylej hněv na mne svůj, — [Bratříčku můj!] Nevylej hněv svůj. — Když u tebe nebudu, — Hned tvé lásky pozbudu. [Bratříčku můj!] — Jen se nesuzuž.

K o ř í n e k.

[Bratříčku můj!] — Jen své pokrytectví zuj, — [Bratříčku můj!] — Své pokrytectví zuj. — Nechceš-li rád u mne být, — Tehdy můžeš po svých jít, — Můžeš po svých jít.

M l a d o s t.

Ne, ne, ne, ne, ne, — [Bratříčku můj!] — Spokojen se rozlučuj, — [Bratříčku můj!] — Jen se rozlučuj; — Pomni na mnohou radost. — Nedováděj na mladost; — [Bratříčku můj!] — Teď mě poceluj.

K o ř í n e k.

Mnohý se nadýmá, — Klobouku nesnímá, — [Hedbávím jen fučí' Však hloupostí bučí!] — Nadutý je co páv, — Však v mozku není zdrav — Než se obrátí tvář, — Jsi také popelář. — [Ach popel!]

Hle holka nádherná! — Klobouk samé péra; — [Ptám se, či to dcera: — Kuchařka traktéra.] — Kdož tomu víru dá? — Nemohu aspoň já. — Což svět už závrať má? — Kuchařka kuchtit má. — Ach popel!

Však něco na zemi — Buď kryto růžemi, — [To buď vždy poctěno, — Nad zlato váženo,] — To víno mělnické, — A ctnosti panické, — Ctná dívka, vlastenec, — Těm kvítí na věnec, — Ne popel.

Bože na nebesích, — Slyš hlasů dítek svých, — [Neučeť nás zahynout, — V otroctví upadnout,] — Nedej, by zmizel zas — Ten krásný nový čas, — A naši krásnou zem — Do své ochrany vem — Nic popel!

238. Neznámá.

W a l d e b u r g.

O pojď ty se mnou nebohá, — Nech ať se dáme dále, — A měj za soužení mnohá, — Za pláče slasti stálé, — Až pak ve vlasti neznámé — Pokojný najdeš hrob. — O pospěš, o pospěš! — Tam ty ve vlasti neznámé — Pokojný najdeš hrob, — Tam jen pokojný ty najdeš hrob, — Pokojný jen tam najdeš hrob, — Pokojný hrob, — Vám již odpouští, — Všecko odpouští, — A na věky loučena ona již jest od vás!

---

239. Puritáni.

Trouba-li zazní válečná, — Meč vytasim udatně, — Smrt i podstoupim statně — Pro vlast a svobodu. — Láska ku vlasti statečná — Nabude slavných věnců, — Rány pak ctných vlastenců — Peč uhojí v dobu — Pro vlast svou. — Smrt i podstoupim statně — Pro vlast a svobodu.

Suoni la tromba, e intrepido — lo pugnero da forte, — Bello é affrontar la morte — Gridando libertà. — Amor di patria impavido — Mieta i sanguigni a llori, — Poi terga i bei sudori — Ei pianti la pietà — All' alba! — Bello é affrontar la morte — Gridando libertà!

---

240. České děvče.

(Fr. Škroup.)

Vane větřík po lučinách, — Kvítka polibá; — A ti naši mladi páni — Po hubinkách jen se shání, — České děvče se jim ale — Pilně uhýbá.

České děvče, věrné děvče, — Lásku neruší; — Ať se za ni blázní, fantí, — Melou, perou, derou, rantí: — České děvče hochu svému — Zadalo duši!

Tyl.

241. Přemysl.

(Fr. Škroup.)

Doorávám, dokonávám, — Moje práce skončena; — Snad i mé to rádo — Zde posledně vládlo, — Moje půdo vážená!

Doorávám, dokonávám, — Moje čaka žen čeká. — Blaho vlasti dáno, — Libuší posláno, — Tak i žen mne nezleká.

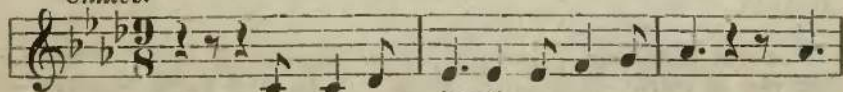
Doorávám, dokonávám, — K Praze tam věterku věj! — Zapolef ku kněžně, — A za nádra něžně — Blaho jí milosti věj.

Chmclenský.

242. Píseň z dědičné smlouvy.

(Od Spohra.)

Ohnicě.

Co lov-ce k há - jů hlu - bi - nám na

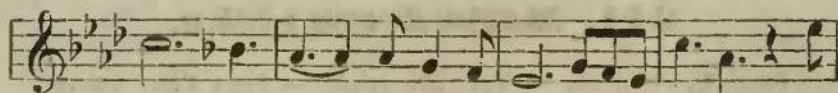
hon - bě tam za - há - ní, by straš - ným hle - děl

o - blu - dům do tvá - ře bez zdra - há - ní? — Tu

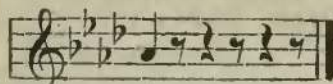
statnost lá - ska dá, jej lá - ska ven bo -

dá, on z lá - sky se na hon vy - dá - vá neb

lá - - ska, lá - ska vždy smě - lo - sti přá - -

vá.

Co tu pudí vojína v boj, — O krev kde má se hráti, — Kde strašný litá kulí roj, — Každá kořist uchvátí? — To láska jej bodá, — Odvážnost láska dá; — On z lásky se na boj vydává, — Neb láska, láska vždy smělosti prává.

Co nebohému požehou — O krásky přizeň státi, — Že v sladkém bolu za drahou — Chce rád i život dáti? — To láska jej bodá, — Že lásku tak hledá; — Smělosti vždy podá se kráska, — Neb lásky, lásky věrné vděk je láska. R.

243. Pijácká.

(Z „Fole und fein Rind“ od Lortzinga.)

Ve sklepe sedim hlubokém, — S pivem před sebou soudek, — A v pítí hasím divokém — Svůj zízivý žaloudek; — Kluk sklepnik čihá zdaleka, — Zda zízivým se stavím, — Mne však hled jeho neleká, — Jen: Nalij, pivo! pravím.

Mě věčná trápí zízivost, — A jak jí mám pozbyti? — Ach krutý věru vám to host, — A nechce s krku jíti; — Než, vem ji das tu dračici. — Navzdor všem mým nevěstám — Věncu si vezmu opici — Za ženu svou — a chleštám!

244. Marie dcera pluku.

Sláva Ti, vlasti má, — Tys reků otčina, — Sláva Vám, plukové —
I prápory! — Sláva Ti, vlasti má, — Tys pravdu hájila, — I teď jí
věrna hude, — Vzdor návalům! — Zazněte bubny, prápory zavějte, —
Válečnou píseň, bratři, zapějte, — Po staročesku buď zazpíváno, — Po
staročesku buď bojováno.

Jen dále vlasti má, — Spása Ti vykvétá; — Kdo statně vytrvá —
Svůj najde cíl; — Kdo v boji zahyne, — Pomník ho nemine, — I
slavnou mohylou — Zvěční ho vlast! — Zazněte bubny a t. d.

245. Tam v dáli.

Andante.

Jelen.

The musical score is written in G major (one sharp) and 6/8 time. It consists of four staves of music. The first staff begins with a piano (*p*) dynamic marking. The lyrics are written below the notes. The score ends with a double bar line.

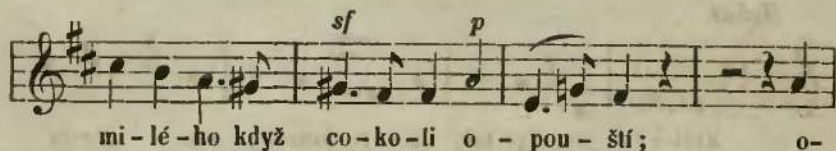
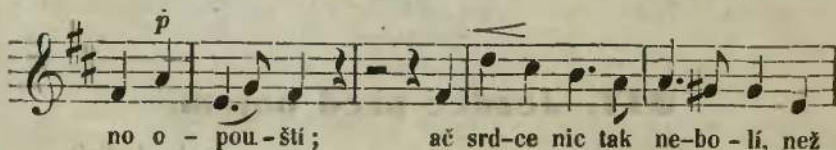
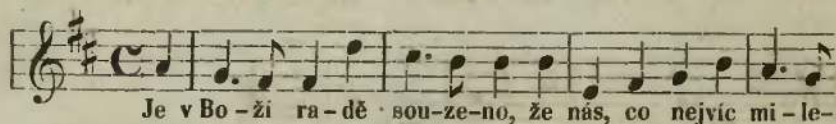
Tam v dá-li, tam za há - jem ples ptáč-ka za - zní-
vá, tam v dá-li nad po - tůč - kem ti - chá laň
cho - dí - vá. Tam v dá-li, tam v dá - li, tam
v dá - li!

A tam kde ptáček zpívá — A laň jde spanilá, — Tam v dáli pod tím borkem — Chaloupka má milá — [Tam v dáli!]

S tím ptáčkem rád bych zpíval, — S tou laňkou rád bych šel, — Tam v dáli tajně slouchal. — Okénkem k ní hleděl. — [Tam v dáli]

Dle Mosena. R.

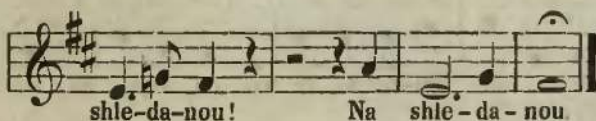
246. Píseň národní.

Milostné-li ti děvčátko, — Podalo darem poupátko, — Pomysli: —
Že ráno kvést je uvidíš, — Však do večera zvadne již, — Pomysli!

A pakli Bůh ti děvče dal, — A ty jsi ji zamiloval — Srdečně. —
Ach! záhy snad již přijde čas, — Že ona tě opustí zas — Nevděčně.

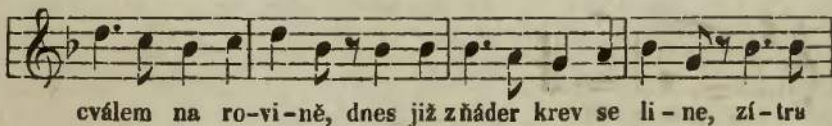

247. Jezdec před bojem.

V. J. Veit.

Hybně.

— la - la - la la - la - la la - la la - la - tra-
la - la - la.

Tvá mladost — Pominula kvapně dost; — Tváře, jež se pyšně
skvěly, — Jako z růže květ se rděly, — [Svadly, ach! již na věky.] —
Tralala.

Což se bát? — Má se vůle Boží stát! — Zapějte mi českou píseň,
— Neleká mne války tíseň, — [Umru rád co statný rek.] — Tralalala.

J. Čejka.

248. Do vinárny.

(„Ich gehe in's Weinhaus“).

(*Reissiger.*)

Na víno cos mne táhne vám, — Co jest to as, nevím to sám, —
Mne táhne to k vinárně: — Tam já sedávám celý den, — Nestejskám
si, jsem spokojen, — Jeť krásně ve vinárně!

Tu přijde dobrý kamarád, — A žert a smích slyším pořád: —
Vítám tě ve vinárně! — Tu zní radostný, bujný hlas: — Připijme si,
dohljme zas! — Jeť krásno ve vinárně!

Ty ženo pros aneb žaluj: — Nechod tam již, mužičku můj — Já
přec jdu do vinárny; — Divná to moc mě táhne vám, — Co vlastně
to, nevím to sám, — Dost — já jdu do vinárny.

249. Maurické zastaveníčko.

(Od Kückena.)

Pod tvým okénkem počekám. — Až, má drabá, tě uhlídám; — A byt i stál do rána tam, — Až vliďně v okně se ukážeš, — Hlavinkou kývnouc, až mi zkážeš: — Vítám tě, já tebe v mysli mám!

Tebe provázet vždy si žádám, — Pro tebe boj za slast pokládám, — Kam ty se dáš, i já se dám: — Ach! kéž se zrak tvůj ke mně sklání, — Právě mi v sladkém usměvání: — Miláčku, ach, jak tě ráda mám!

Od krásna Ebra proudů valných — Jdu za tebou do krajů dálných, — Kde ty trváš, jen blaha má! — U tvých nohou mne viz tu ždátí, — O rač mi mír a blaho dáti, — Vyslov to: Já budu věčně tvá!

250. Šampaňská.

Pět set tisíc litých čertů — Z pekla vyšlo na rozkoš, — Ale žádný z těch pobertů — Neměl v kapse ani groš. — Vší pomoci jsouce prázdní, — Jeden skučel, druhý klel, — A však kudy kam, to žádný — Ze všech čertů nevěděl. — Starý Satan smál se tomu, — Až se za břich popadal: — „Bodejž do vás tisíc hromů! — Kam jste každý rozum dal!“

Čerti nevědí si rady, — Vtip jim zamrz na chladě: — Všickni troubí tu i tady, — Jak strašáci v zahradě; — Tu se zvedne Šotek malý, — „Hloupí chlapi, pojďte sem! — Jen já jsem das dokonalý; — Já vím kudy z bryndy ven; — Žízeň máte — to vám věřím, — Na sucho je těžko mlít! — Věřte, že kam já zaměřím. — Můžem darmo se napít. — V panském sklepě tam se sviť, — Tam se dáme na kvartýr, — Ukážem jak známe pítí, — Rejnské, české i špaňhelské malvazír!“

Ač si dvěře zavírají — Čerti malou skulinou — Do sklepů se provlíkají, — To od klíče šterbinou. — „Hura daši! zdráv rarášek, — Ten nám dobrou radu dal!“ — A hned deset tisíc flašek — Sbor těch čertů vychlastal. — V jedno řvalo pásmo běsů: — „Nad víno nic na světě!“ — A tak pili v sladkém plesu — Zdraví pekla knížete. — Když

se čertí všichni zpili, — Kohout k ránu zazpíval: — Všecky flašky
prázdný byly, — Satanáš k nim zavítal. — Za trest všecky čerty, vzte-
klý, — Do těch flašek zabeđnil; — Aby pak mu neutekli, — Špunty
drátem upevnil. — Pět set tisíc litých čertů — Do flašek je vbedněno,
— A co kypí z těchto flašek, — To *Šampaňské* má jmeno, — Když
pak špunty zhůru litaj', — Krev se vínem rozpění, — Veselé nas zpěvy
vítaj', — Věru, *tu se čert žení.*

Z něm. přel. D. B.

251. Číše.

Zlaté réví hřeje — V lásky objetí, — Ples do duše leje — V bož-
ském zaněti: — Číše-li zavítá, — Strast mizí a žal, — Rajský život
zkvítá, — Zrak se láskou zňal.

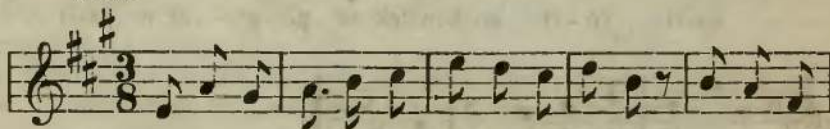
Radost si pohrává, — Číše se pěni, — Dívčí-li podává — Vděk
ji v nadšení; — V sladkém zulibání — Sklenku vzneste výš! — Vína
rozehrání — Každý ucítíš.

J. J. Kolár.

252.

Jos. Soukup.

Volně.

Pod há-jem ze-le-ným cha-loup-ka sto-jí, ko-lem ní

za-hrād-ka dí-ven-ky mo - jí, ko-lem ní za-hrād-ka
dí-ven-ky mo - jí.

Ač tam teď milostně šveholí ptáče, — [přece si divenka stýská a pláče.]

• Souží ji macecha, souží a bije, — [že mi košiličku ku svatbě šije.]

Ivan Staněk.

253. Chytrý milý.

Slovenská národní.

Jos. Soukup.

Vesele a žertovně.

• Te-prv já můj mi-lý, te-prv bu-du tvo-je, až na
na-ší vě-ži ko-hou-tek za - pě-je, až na na-ší
vě-ži ko-hou-tek za - pě-je. •

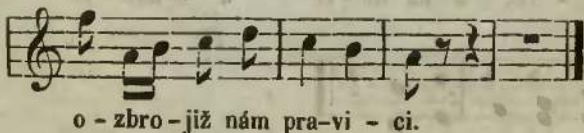
Chytil se, můj milý, rozumu dobrého, — [vynesl na věži kohoutka živého].

„Teďka jsi, má milá, teďka jsi již moje, — [neb na naší věži kohoutek již pje.“]

254. K mečiči.

Fr. Gregora.

Allegro.

Vstáti k vojně král nám káže, — pojďme hájit vlast drahou, —
ostrou zbraní zbrojme páže, — [srdce chrabrou odvahou].

Ať se na nás odkudkoli, — vrahův roje přivalí, — my je přivítáme
v poli, — [až se zrak jim zakalí].

Dvojjzvukem je přivítáme — Vlast a král náš hrdinný! — Pak jim
sečnou zacinkáme, — [zahyne vrah otčiny].

255. Loučení.

Jos. Soukup.

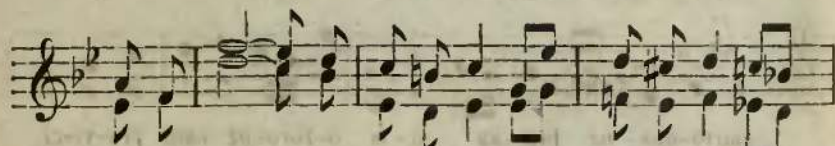
Volně.

Po-de mlej-nem na vr-bin-ce hou-pá se tam žlu-té

ptá-če, a na ho-ře u o-kén-ka má pa-nen-ka

hoř-ce plá-če, a na ho-ře u o-kén-ka

má pa-nen-ka hoř-ce plá-če.

Pod okénkem jářá řeka — hrkem pod kola pospíchá, — a na hoře o samotě má panenka těžce vzdychá, — a na hoře o samotě má panenka těžce vzdychá.

Neplač, neplač, má panenko, — že mne mečem opásali, — zrodilí nás české matky — bychom pro vlast bojovali, — zrodilí nás české matky — bychom pro vlast bojovali.

A ty jarotoká řeko, — tam kde se tvé stříbro pění, — pod okénkem mé milenky — zabublej tam pozdravení — pod okénkem mé milenky — zabublej tam pozdravení.

O b s a h.

Číslo	Stránka	Číslo	Stránka
212	A vy kováři umounění.....	203	139 Co ten ptáček povídá.....
192	Aby nás Pán Bůh miloval.....	191	104 Co to lučí háj?.....
122	Adámku nás!.....	145	190 Což pak une, má ženo, neznáš
227	Aděla v spanilosti (<i>Diavolo</i>) op.	212	216 Což se mně, má milá, hezká
61	Ach běda, nebudu víc chodit pro		zdáš .....
	vodu	64	205
125	Ach, není tu, není.....	147	100 Čechové jsou národ dobrý.....
81	Ach synku, synku, doma-li jsi	84	142 Černé oči, jděte spat.....
37	Aj, což na světě mi schází....	38	229 Čert by byl živ na světě (<i>Stře-</i>
101	Aj to plémě odrodilců.....	108	<i>lec kouzelník</i>) op.....
132	Ani vy to sobě.....	151	126 Červená růžičko .....
124	Ať se mi vína hojně nalivá	136	Či jsou to koničky.....
	(<i>Don Juan</i>) op.....	210	231 Čiperná kráska (<i>Zampa</i>) op... ..
102	Ať žije pivo! pivo a zpěv.....	109	
213	Až já odtud pryč pojedu.....	203	217 Dala jsi mně šátek .....
209	Až já půjdu z krémy.....	202	144 Daleké, široké pole.....
114	Až mne, osude, více nebude... ..	132	194 Dej nám Pán Bůh zdraví .....
46	Baso, baso, bruč!.....	49	145 Dej Bože! Barboře .....
226	Bedlivým očkem svým (<i>Marta</i>)		113 Dejte mi perutě, varito do ruky
	op.....	211	99 Děva, zpěv a víno, mílo se troji
12	Bětulinko boubelatá.....	13	85 Děvy ruské, děvy panské .....
193	Blahoslavený sládek.....	191	54 Do pole háje, muži, jonáci ...
74	Blahý kdo dle povolání... ..	76	241 Doorávám, dokonávám (<i>Libušin</i>
64	Božě muoj, otče muoj.....	69	<i>šátek</i>) op.....
234	Bratři, jaké to krásné ráno		43 Dulce cum sodalibus .....
	(<i>Němá z Portiči</i>) op.....	216	233 Ferrary pán se směje (<i>Lukrecie</i>
75	Bratři, píme nápoj ječmenový	78	<i>Borgia</i>) op.....
237	Bratři, zpěv můj poslouvejte		42 Gaudeamus igitur.....
	(<i>Sedlský milionář</i>).....	219	45 Hájek jako mléko kvetl .....
237	Bratříčku můj (<i>Sedlský mi-</i>		8 Hej čeští sedláci.....
	<i>lionář</i>)	219	30 Hej Slované .....
93	Bývával jsem švarný hošík.....	98	69 Hle, jak z kalichu se pění....
23	Co jsem chtěla, Bůh mi dal... ..	24	234 Hle na vlnách se divě dmoucích
214	Co jsem se za tebou nachodil	204	(<i>Němá z Portiči</i>) op.....
215	Co jsem vám udělal.....	204	224 Hle, slečínko, tu panenky za-
242	Co lovce k hájí hlubinám		psány (<i>Don Juan</i>) op.....
	(<i>Dědičná smlouva</i>).....	222	209

Číslo	Stránka	Číslo	Stránka
227 Hle, tam kde skalní stráž (<i>Diavolo</i>) op.....	211	152 Kdyby mně to Pán Bůh dal...	162
128 Hněvej ty se na mne.....	149	154 Kdyby moje milá.....	164
147 Holka modrooká.....	160	45 Kdybyz já měla má panenku.....	164
143 Horo, horo, vysoká jsi!.....	158	49 Když já jdu z hospody domů..	53
149 Hrály dudy u Pobudy.....	161	82 Když já spatřil Bětulinku	85
140 Chodíval k nám, chořoval.....	156	159 Když jsem já k vám chodíval	168
254 Chop, mečiři, chop se díla.....	231	198 Když jsem já sloužil to první léto	195
66 Já jsem děvče jako lusk.....	70	219 když jsem já sel k své milé	207
218 Já jsem forman, to já dobře vím.....	206	160 Když jsem já ty koně pásal.....	169
18 Já jsem jonák z Miletína.....	20	162 Když jsem k vám chodíval přes ty lesy.....	171
34 Já jsem švarná dívka z mlejna	35	177 Když jsem plela len.....	181
31 Já jsem švarný jonák český....	33	156 Když jsem šel do Prahy.....	165
195 Já jsem z Kutny Hory.....	193	134 Když jsou naši pívávali.....	153
131 Já mám holubičku.....	151	47 Když měsíček spanile svítil....	51
133 Já mám chaloupku.....	152	21 Když mne má matička chovávala	22
205 Já mám koně, vrany koně.....	199	103 když se v lahvi pivo pění.....	111
223 Já mám ženu nekáranú.....	208	88 když už všechno spočívá.....	94
186 Já nechci žádného.....	186	97 Když z daleka z modrých hor	103
141 Já tu nebudu.....	156	67 kol svatého Vyšehradu.....	71
220 Já ty volky nepoženu.....	207	150 Koulelo se, koulelo.....	162
91 Jablůčka už dozrávají.....	96	151 Koulelo se, koulelo, s nap. č. 139	—
68 Jak mne to táhne tam.....	72	36 krásná Minko, musím jít.....	37
95 Jak pokojně měsíček.....	101	235 Krásně zardívá se lice (<i>Čár a tsar</i>) op.....	217
57 Jak so živ nezapomeno.....	60	247 Krátký jen byl můj čarokrásný sen.....	226
105 Jako krajina nebeská.....	116	117 Květe jabloň v sadě.....	138
9 Je to chůze po tom světě.....	10	148 Leti, leti pták.....	160
246 Je v Boží radě souzeno.....	225	129 Lidé povídali.....	150
48 Jede mladík na svém koni.....	52	236 Lidé se vždycky hádají (<i>Mar- notratník</i>).....	218
207 Jedna hodina s pulnoci bíla.....	201	24 Lizinka, ach, to je děvče!.....	25
200 Jel sedlák voratí.....	197	158 Loučení, loučení!.....	167
138 Jen se mně má milá.....	155	135 Má milá slouží za vodou.....	154
137 Jen se ty sátečku vsele toč... 155	155	52 Má milenka je divenka.....	54
196 Jen ty mi, senkýřko, piva nalez	193	38 Má tys láska jediná.....	39
222 Jestě mě jednou zahrajte.....	208	33 Má zlatá Mařenko, pozoruj to..	34
19 Jestě na těch našich horách....	20	233 Má-li života být užíváno (<i>Lu- krecie Borgia</i>) op.....	216
130 Jetelčku, jeteli!.....	150	168 Měj mě, Jeničku, měj mě rád..	176
181 Jsi-li mládenec poctivej.....	184	157 Měla jsem holoubka... ..	166
29 Kde děva má?.....	31	51 Měltě Adam sedum synů.....	54
1 Kde domov můj?.....	1	231 Mně je všechno poddáno (<i>Zam- pa</i>) op.....	214
197 Kde je sládek, tam je mládek	194		
15 Kde můj je kraj, kde má je vlast?.....	16		
96 Kdo je přítel, bratr náš.....	102		

Číslo	Stránka
164	Mně se, mně se..... 172
237	Mnohý se nadýmá (<i>Sedlský milionář</i>)..... 220
25	Moravo, Moravo, Moravičko milá 26
28	Můj milý mi na letnici..... 29
73	My jsme hoši od Šumavy..... 75
169	Na Bílé hoře..... 176
170	Na jednom poli pšenička..... 177
59	Na lávce nad potokem..... 62
60	Na okénku mé milenky..... 63
124	Na tej louce zelený..... 146
172	Na tom panském mostě..... 178
248	Na víno cos mne táhne vám... 227
78	Nad Berouňkou pod Tetínem... 81
110	Nade mlejnem pod javorem... 126
199	Napi se bratičku..... 196
72	Náš tatíček nebožtíček..... 74
231	Nech se loď má houpat (<i>Zampa</i>) op 214
11	Nechť velcbí Vlach své ráje... 12
173	Nejsi, nejsi, jak jsi se dělala.. 178
107	Nejsi mužé nad kováře..... 119
44	Není žádné děvče věrné..... 47
191	Nestarej se, ženo má..... 190
161	Nestojte mladenci pód okny... 170
90	Nic netrvá na světě věčně..... 95
70	Nitra mila, Nitra ty vysoká.... 73
26	Nuže bratři, v kolo sem!..... 27
14	Nuže, nuže, milí bratři..... 15
238	O pojed ty se mnou ubohá (<i>Nesnáma</i>) op..... 231
231	O slyš draha (<i>Zampa</i>) op..... 214
201	O Velvary, o Velvary!..... 197
39	O vlasti má, draha ty vlasti česká 40
22	Oč jscm prosil, Bůh mi dal... 23
171	Pásla má milá koničky..... 178
20	Páslu děvčátko bílé husičky... 22
108	Pějme, bratři, na zdar vlasti... 121
121	Pějme písně liboplynné..... 144
3	Pěkně na chodníčku..... 4
250	Pět set tisíc litych čertů..... 228
210	Pi bratičku pí..... 202
202	Pi synáčku pomaloučku..... 198
50	Pijem-li bratičku na zdraví... 53
221	Píme pivo pomaloučku..... 208
176	Píme pivo s bobkem..... 180

Číslo	Stránka
13	Písně, dcery ducha mého..... 14
211	Pivo, pivo, kdo tě bude pít... 202
32	Pod bezem, za jezcm..... 34
163	Pod dubem, za dubem..... 172
252	Pod hájem zeleným..... 229
249	Pod tvým okénkem počekám... 228
255	Pode mlejnem na vrbince..... 232
174	Pověz mně, má milá, rozmilá! 179
94	Praha má! Praha má!..... 99
35	Proč se upejpáte, plaché dívčiny..... 36
175	Před sousedy na potoce..... 180
27	Přicházím přímo z Moravy..... 28
58	Přineste mi jen vojenské mon-dóre..... 61
89	Ráno za chladouňké rosy..... 94
153	Rostou, rostou..... 163
92	Rozvij se, rozvij, rájská růžičko 97
226	Růže zářící, mužeš ty samotna kvést (<i>Marta</i>) op..... 211
167	Sedlák je selma velká..... 175
166	Sedlák, sedlák, sedlák..... 174
5	Sedněme si k stolu..... 7
16	Sil jsem proso na souvrati..... 18
184	Skřivánek, malý pták..... 185
244	Sláva ti vlasti má (<i>Marie, dcera pluku</i>) op..... 224
165	Sloužil jsem u sedláka..... 173
98	Slovan jscm a Slovan budu... 104
17	Složno, složno, bratjo mila..... 19
79	Slyš děvinko, má hubinko..... 82
232	Slyš děvo má miláčka zpěv (<i>Alessandro Stradella</i>) op..... 218
6	Spi má zlatá boubelatá..... 8
178	Stojí bruska v širém poli..... 182
120	Švorně, bratři, stůjme k matce 142
77	Švornost jest ta mocná páska.. 79
235	S žezlem jsem si hrával (<i>Čár a tesář</i>) op..... 218
65	Ši široký jarčok, bystrá vodička, 69
179	Ta strahovská brána..... 183
106	Tam kde věnci modré hory... 117
245	Tam v dáli, tam za hájem..... 224
225	Ten obraz má cos vábného (<i>Kouzelná šetna</i>) op..... 210

Číslo	Stránka	Číslo	Stránka
253	Teprv já můj milý.....	230	182 Vosi, vosi, vosi.....
40	Těšme se sladkou nadějí.....	42	183 Vrána na dubě.....
119	Ti jonáci z Podskali.....	140	230 V rozkvětech jsem byl mlado-
112	Toč, toč se kolovrátku toč.....	129	sti (<i>Josef a bratři jeho</i>) op....
83	Tratra — — Bratři! veselme se	86	232 V skalách tan Abruckých (<i>Ales-</i>
239	Trouba-li zazní válečná (<i>Puri-</i>	221	<i>sandro Stradella</i>) op.....
7	Ty český sedláčku.....	8	203 Však nám tak nebude.....
84	U panského dvora.....	88	187 Však jsem to, Honzíčku.....
180	Utíkej holka, utíkej.....	183	188 V tom našem sádečku.....
240	Vane větřík po lučinách.....	221	189 Vyrostla mně bílá růže.....
80	V horovém na skále háji.....	83	10 Vystavím si skrovnou chaloupku
4	V Čechách, tam jsem já rozena	5	185 Vzdor navzdor někomu.....
4	— — s jiným nápěvem.....	6	116 Vzhůru bratři! zbrojme páže...
146	Včera neděle byla.....	159	63 Za dní mladosti kdo radostně..
224	Ve dne v noci tak se hnát	209	204 Zahrajte mně mou.....
(<i>Don Juan</i>) op.....	209	56 Zasuň mi, ty slunko zlaté.....	
243	Ve sklepě sedím hlubokém.....	223	41 Z českých hor zaznívá zpěv...
232	Vino jen ze sudu ven (<i>Ales-</i>	215	225 Zde v těch kobkách svatosti
53	<i>sandro Stradella</i>) op.....	56	(<i>Kouzelná fletna</i>) op.....
118	Vlasti české bláhodárné.....	139	111 Zem Čechů velký krásný hvozd
76	Vlasti své buď Čechu věrný...	78	115 Zhurta bratři, k tělocviku.....
55	Vlast! jaké to sladké jméno....	58	235 Zhůru, bratři, sekery se chopte
208	Vlastovička litá.....	201	(<i>Čar a tesář</i>) op.....
87	Vltavo, Vltavo, řeko Čechů.....	92	251 Zlaté révi hřeje.....
109	— — s jiným nápěvem.....	125	86 Zpěv a píseň milujem.....
228	Vojín jsem já (<i>Noceh v Gra-</i>	212	62 Zpívejme si, připieme si.....
<i>nadě</i>) op.....	212	206 Žaly jsou travičku nad stronou	
		2	2 Ze peníze světem vladaou.....
		127	127 Žezulinka kuká.....

Obsah sešitu prvního:

Číslo.	Stránka.
1 Kde domov můj? <i>Pro tři hlasy.</i>	1
2 Společná. (Ze peníze světem vládnou.)	2
3 Chodníček lásky. (Pěkně na chodníček.)	4
4 Vlastenka. (V Čechách, tam já jsem zrozená.)	5
5 Společní. (Sedněme si k stolu.)	7
6 Ukolibavka. (Spi má zlatá, boubelatá.)	8
7 Český sedlák. (Ty český sedláčku, vychytralý ptáčku.)	—
8 Selská. (Hej čeští sedláci)	9
9 Pocestný. (Je to chůze po tom světě.)	10
10 Chaloupka. (Vystavím si skromnou chaloupku.)	—
11 Novonárodní. (Necht velebí Vlach své ráje.)	12
12 Děvče já ti udělám. (Bětulinko boubelatá.)	13
13 Mé písně. (Písně dcery ducha mého.)	14
14 Čeština. (Nuže, nuže, milí bratři.) <i>Pro tři hlasy.</i>	15
15 Píseň Čecha. (Kde můj je kraj.) <i>Pro dva hlasy.</i>	16
16 Nevěrná. (Sil jsem prosno na souvrati.)	18
17 Složno. (Složno, složno, bratjo milá.)	19
18 Jonák z Miletína. (Já jsem jonák z Miletína.)	20
19 Píseň. (Ještě na těch našich horách.)	—
20 Příčina pláče. (Pásló děvčátko bílé husičky.)	22
21 Divné věci. (Když mně má matička chovávala.)	—
22 Dívčina jako dobrá hodina. (Oč jsem prosil, Bůh mi dal.)	23
23 Klučina jako dobrá hodina. (Co jsem chtěla, Bůh mi dal.)	24
24 Lizinka. (Lizinka ach, to je děvče.) <i>Pro dva hlasy.</i>	25
25 Poděbradská. (Moravo, Moravo.)	26
26 Strašáček. (Nuže bratři v kolo sem.) <i>Pro dva hlasy.</i>	27
27 Píseň Moravana. (Přicházím přímo z Moravy.)	28
28 Máje. (Můj milý mi na letnice.)	30
29 Kde děva má?	31
30 Píseň Slovanů. (Hej Slované.) <i>Pro tři hlasy.</i>	32
31 Píseň českého sedláka. (Já jsem švarný jonák český.)	33
32 Odplata. (Pod bezem.)	34
33 Mařenka. (Má zlatá Mařenko.)	—
34 Dívka ze mlejna. (Já jsem švarná dívka z mlejna.)	35
35 Plaché dívčiny. (Proč se upejpáte.)	36
36 Kozák. (Krásná Minko.)	37
37 Hanácká. (Aj, což na světě mi schází.)	38
38 Ženuška. (Má tys láska jediná.)	39
39 Na vlast. (O vlasti má.)	40
40 Husitská. (Těšme se sladkou nadějí.)	42
41 Pěvcovo loučení. (S českých hor zaznívá zpěv.)	44
42 Gaudeamus.	46
43 Poema eroticum.	47
44 Černé oči. (Není žádné děvče věrné.)	—
45 Hájek jako mléko květl.	48

Nové knihy České

nákladem knihkupectví: **I. L. Kober** v Praze vydány a k dostání ve **všech** knihkupectvích jakož i u našich jednatelů:

Společenský

Zpěvník Český.

Šesté rozmnožené vydání.

Text

Nápěvy

uspořádal

Dr. J. Boj. Pichl.

Jos. Leop. Zvonař.

Celé dílo obnášeti bude 4 až i 5 sešitů triarchových.

Cena každého sešitu 30 kr. r. č.

Má dceruško!

Jenom se modlívěj
a pracuj a zpívěj!

Účel sbírky této jest patrný. — Zábava jest důležitá kapitola v životě společenském vůbec; ona z jeho povahy svůj způsob bere a tímto způsobem svým opět naň působí. Odtud rozdílnost její u rozličných národů, rozličných společností, ano i jednotlivců samých. Avšak nelze upírati, že z p ě v vůbec, zde více, tam méně, prostředkem a velikou částí veškeré společenské zábavy bývá, což před jinými národy obzvláště a takorůka u největší míře o lidu **našem** svou platnost má. Národ český jest národ z p ě v n ý — věc to nejen u nás samých známá, ale i vůbec uznaná a zajisté povaze lidu našeho nemálo k chvále jsoucí.

I máme také — mimo neocenitelný poklad písní národních — zpěvů hojnost dosti velikou, a bylo toliko třeba, co porůznu bylo, shledati a v příhodnou sbírku složiti. To se tuto stalo.

Soustavy v pořádku není tu šetřeno žádné, aby sbírka tím rozmanitější se stala, a ze zpěvů cizích přijaty jsou ty, které buď již takorůka občanského práva u nás nabyly, buď pro svou výtečnost u skladbě známy jsou a jinak pro slušnou vhodnost svou zobecněnu býti skutečně zasluhujou.

Toto šesté vydání „Zpěvníka Českého“ v tisících a tisících výtiscích již rozšířeného nemálo jest rozmnoženo; **nápěvy**, poprvé hned do textu tištěné, uspořádal co skladatel písní národních chvalně známý ředitel akademie Žofinské **Jos. Leop. Zvonař.**